Digitaliseret af | Digitised by

DET KGL. BIBLIOTEK
Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):	Lund, Biørn Christian.; forfattet af Biørn Christian Lund.
Titel | Title:	En liden Brude-Gave sendt fra Brudgommens Jesus i Hans første Blod i Bethlehem ... til alle Jesu Brude i nogle faa Psalmer
Udgavebetegnelse | Edition Statement:	2. Opl. formeret.
Udgivet år og sted | Publication time and place:	Kiøbenhavn : Johann Gottlob Rothe, 1764
Fysiske størrelse | Physical extent:	139, [6] s.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

PUBLIC DOMAIN

4.- 282.

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 4 8°

1 1 04 0 8 05948 3

+Rex

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Jerem: 31. 3.
Jeg haver Elsket Dig med en Ævig Kierlighed. v: 20. Mine Indvolde lijde i mig af Barmhiertighed. Luc: 12. 49. Jeg er kommen at kaste en Ild paa Jorden, Og hvor Ønskte Jeg at den Brændte nu: Derfor giv mig dit Hierte.

Høijs: C: 8. v6. Kierlighed er Stærk som Døden, dens Gløder ere gloende Gløder, Herrens Lue, Mange Vande kand ikke slukke den, Eller Ströme overskille den.

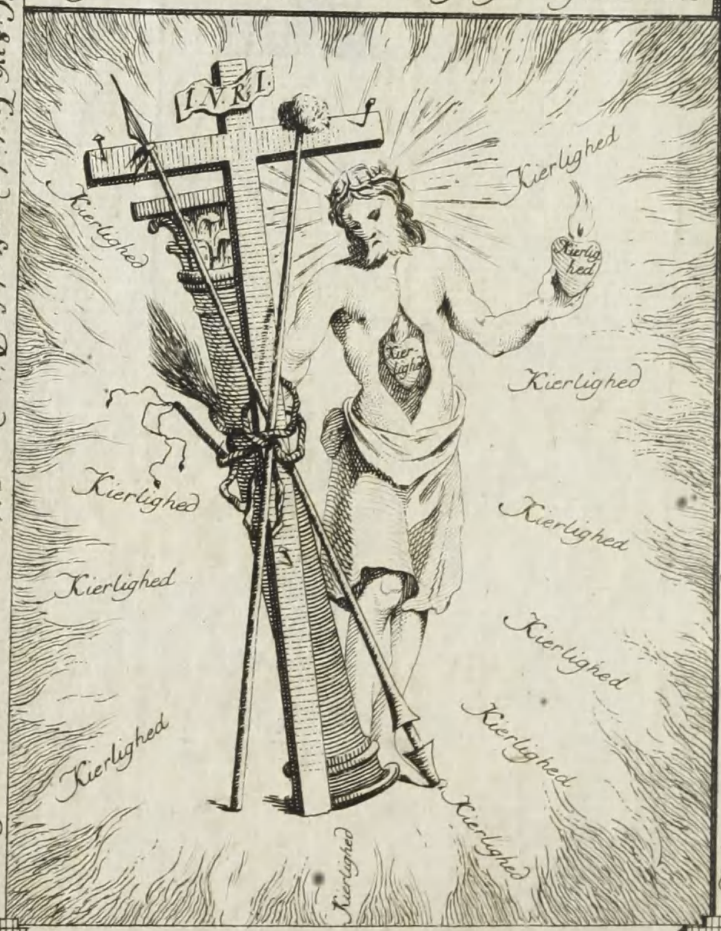

Johan: C. 3. v: 16. Saa Elskte Gud Verden at han gav sin Enbaarne Søn, Paa det hver den, som Troer paa ham ikke skal fortabes, men have det Evige Liv.

Luc: 24. v. 32.
Brændte ikke vore Hierter i os, da Han talede til os paa Vejen, og Han oplod os Skrifterne.

KONGELIGE BIBLIOTEK

En liden

Brude-Gave

sendt fra

Brudgommen JEsus

I

Hans første Blod i Bethlehem

Og i

Hans blodige Brudgoms Deilighed

paa Golgatha

Paa

Hans Trolovelses-Dag

og

Hiertes Glædes-Dag

Til

Alle JESU Brude,

I nogle faa Psalmer

forfattet af

Biørn Christian Lund,

S. S. Theol. Studiosi.

Andet Oplag formeret.

Kiøbenhavn, 1764.

Selges hos Johann Gottlob Rothe, Boghandler

i No. 8. paa Børsen, som retmæssig Forlægger.

Høis. 5, 10. Min Kiæreste er hvid og rød, anseelig frem for Ti Tusinde,

Psal. 45, 3. Du est den Deiligste blant Menneskens Børn, der er Naade udøst paa Dine Læber.

Psal. 22, 7. Jeg er en Orm og ikke en Mand, Menneskens Spot og Folkenes Forhaanelse.

Es. 43, 24. Du kom mig til at tiene i dine Synder, du giorde mig Møie med dine Misgierninger.

Aab. Joh. 5, 9. 10. 12. Luc. 9, 31.
Hvad synges udi Engle-Chor?
Mon ikke om det lille Noer?
Om Lammet, fordum slagtet var,
Som Seiren os forhvervet har.

Hvor burde vi paa denne Jord
Da frydes ved det samme Noer,
Som kom til os fra Himlen ned,
Og Syndre hilsede med Fred.
Luc. 2, 13. 14. Joh. 20, 19.

Ordspr. 8, 30. 31. Der han lagde Jordens Grundvold, da var jeg hos ham, og var Hans megen Lyst hver Dag, som spillede altid for ham; Som spillede paa Hans Jordkreds, og min megen store Lyst var med Menneskens Børn.

Høis. 3, 11. I Zions Døttre! Gaaer ud og seer paa Kong Salomon med den Krone, som Hans Moder kronede ham med paa Hans Trolovelses-Dag og Hans Hiertes Glædes-Dag.

Fortale.

Da jeg med Fornøielse har seet, at Gud har lagt sin Velsignelse paa denne liden Bog, at Guds Børn har været begiærlige efter den, og nytteligen anvendt den til deres Siæles Opbyggelse, saa har jeg ogsaa, da den nu igien bliver oplagt paa nye, paa min Side været betænkt paa, at lade den trykke med større Stiil for deres Skyld, som maatte have svage Øine, og altsaa ikke uden Besværlighed har kundet betiene sig af det for

rige Oplag med ſinaa Stiil, men ogſaa at faae den formeret med nogle faa Pſalmer. Iligemaade har jeg for Ziirligheds Skyld forſynet den med et ſnukt Kobberſtykke; og, alt dette uagtet, er dog Priſen paa denne Bog ikke forhøiet uden paa nogle faa Skilling. Tilſidſt ønskes: at Gud fremdeles vil lade ſin Aand og Naade følge med og hvile over denne liden Bog, at dens Brug og Læsning maa vorde mange Siæle herefter til aandelig Opbyggelſe, Trøſt og Vederqvægelſe.

Kiøbenhavn,
den 16 Februarii 1764.

Johan Gottlob Rothe.
Boghandler i No. 8 paa Børſen, ſom retmæssige Forlægger.

No. 1.

Mel. Af Høiheden oprunden er:

1.

Fra Slangen Synden til os kom, Fra Synden Døden, Verdens Dom, Og Mørkheds blinde Veie: Fra Himmelen kom Frelseren, Og bragte Livet ind igien, Til evig Arv og Eie, Han saae, Vi laae Fangne, bundne, Overvundne Af vor Fiende I en Jammer uden Ende. Es. 61, 1. Gen. 3, 1. 2. 3, 4. 2c. Rom. 5, 12. Joh. 3, 16. Rom. 5, 15. Esa. 49, 24. 25. Ezech. 16, 6.

2. Det da af Himlenes Monarch Besluttet blev, at Pagtens Ark Og Naadestoel tillige Besprængde med Blod, med Offer-Blod, Betydende det Fredens Lod For os i Naadens Rige, Skulde Vise Os den Klippe, Som ei glipper, I den søde Synder-Ven, som vilde bløde. Exod. 26, 1. Levit. 16, 14. 15. Rom. 3, 24. 25. Ps. 78, 20. Cant. 2, 14. 1 Cor. 10, 4.

3. Vort Paradiis vel borte blev: Den Tid vort Fald vor Dødsdom skrev, Dødskyldige vi bleve; Men ach! en stor Forandring blev, Da **Kongers Konge** underskrev: **Pardon: Mit Folk skal leve!** Frelse Skal skee, Slangens Hovet, Dem har vovet at forlede, Qvindens Sæd skal søndertræde. Gen. 2, 17. Gen. 3, 15.

4. Det søde Evangelium, Om **JEsu Mandom**, Marter kom Da med de første Straaler, Og jog det

fæle Mørke bort, Som Adams Fald os haver giort, Den ingen let udmaaler, Nogle Skinte Det paa Hierte, At hans Smerte Blev det Ene, De sig Livet lod forlene. Gen. 4, 4.

5. Men strax brød Mørkheds Skyer frem, Saa Solen hindret blev af dem, Som JEsu Død og Smerte, Samt dem kun ringe agtede, Som Blodet ene offrede Af et eenfoldigt Hierte, Stolthed Fik Sted, Laster, Lyder, Falske Dyder, som fordunkler Solen, som i Dale funkler. Gen. 4, 8.

6. Det Fiendskab udi Hiertet laae, At hvad der sigtede kun paa Den Soel, hvis Straaler tindrer, Som Noe Ark og Kirkens Dør, Hvis Lige ingen kiendte før, Enhver foragter, hindrer: Det skeer, De leer, Nogle spotter, Sammenrotter Sig at giøre, Noe det ei skal fuldføre. Gen. 6=14, 16.

7. Man neppe Vredens domme seer, Før atter Fredens Budskab skeer, Og ved et Blad betegnes; Ja meer', et Tegn paa Naade, Fred, Man seer i Skyen have Sted, At ingen skal tilregnes Død, Dom, Hvad som, Trykker, nager, Synde-Sager, Naar man skue Vil Guds Lam paa Korsets Bue. Gen. 8, 11. Gen. 9, 13. 14. 15. 16. Ebr. 12, 2.

8. Dog blev den Flok kun liden, som Gav JEsu udi Hiertet Rum, Skiønt han lod sig afmale I et og andet Billede, Som til det Blod kun sigtede, Der skulde engang tale For hver, I sær, Naade, Naade, Jeg vil raade Bod paa dette, Og mit Folkes Synd udslette. Gen. 19, 16. Gen. 18, v. 20. Gen, 15, 6. Gen. 17, 10. Ebr. 12, 24.

9. Hvorfor da Siæle=Hyrden kom Og saae sit Evangelium, Saa nær at ligge under, Han atter reiser op igien Det Korses Ord om Frelseren, Hans Marter,

Død

Død og Vunder, Solen Igien Skinner, giver Glands, opliver Og betragtes I et Paaske-Lam, som slagtes. 2Mose B. 12, 3. 4. 5. 6. 7. 13. 1Mose B. 15, 23. 25.

10. Tilsidst man overalt kun saae, I Templen allevegne laae Af Offret Blode-Strømme, Hvo som et Offer da frembar, Der ei med Blod bestænket var, Den maatte strax bortrømme. Ingen Gik hen At tilbede, At Guds Vrede Jo forsones Maa med Blod, om han skal skaanes. 2Krøn. 7, 3. 5.

11. Et Paradiis da atter var, Som yndig Livsens Træer bar, Med Blod-rød Frugt og Blade, Der alle dem beskyggede, Som saae hvad det betegnede; Den Frelse fra al Skade, Ved ham, Guds Lam, Skulde blive, Da han give Vil og unde Hver et Skiul i Sidens Vunde.

12. Jo mere Tiden nærmede, Imod hans Komme skulde skee, Jo mere blev fordunklet Det Lys i Skygger, Offringer, Som om hans Blod og Død i sær Nu forhen havde funklet, Enhver Venter Paa et Rige, Uden Lige, Her paa Jorde Skal ved ham oprettet vorde.

13. Tilsidst da Tidens Fylde kom, Og JEsus venlig, mild og from, Udi sin Krybbe hviler, Kun faa, foruden Hyrderne, Som Engler det bebudede, Til Bethlehem da iler; Ja meer', Vi seer, Nogle frygte, Ved det Rygte, Og at stræbe, Dette lille Noer at dræbe. Gal. 4, 4. Luc. 2. til 20. Matth. 2, 3.

14. Saa maa jeg søde Frelsere! Dig i Landflygtighed nu see, Du neppe kunde kige Udi den arme Verden ind, Med et velsignet Frelser-Sind, Før Du paa Jorderige, Nu her, Nu der, Maa hendrages,

Og forjages, Ja udgyde Taarer for en Plads at nyde. Matth. 2, 13.

15. Da hver vel burde være glad, Man seer et grusom Blode-Bad I Bethlehem at blive, I Steden for et Glæde-Skrig, Man hører Børn sig ynkelig Ved Morder-Kniven give, Mødre Maa see, Deres kiære Børn at være Udi Hænder, Og i grumme Løvers Tænder. Matth. 2, 16. 18.

16. Det uden Tvil betegnede Den Marter og Forfølgelse, Din Børne-Flok maa lide, Som elsker Dig i Kuldene, Paa Golgatha, Gethsemane, Og andet ei vil vide: Kun Nød Og Død, Græde-Tone, Marter-Krone, De kan vente Ved Dit Navn her at indhente.

17. Men kiære Frelsere! hvad fik, De Hyrder, som til Krybben gik, Og laae paa Marken ude? De fandt den Himmel-søde Skat, Som os blev sendt paa Jule-Nat, Et Barn indsvøbt i Klude, Yndig, Venlig, Du annammer Dem, anflammer Deres Hierter, Til at elske Dine Smerter. Luc. 2, 16. 17. 18.

18. En liden Flok, med Suk og Bøn, Sig stiller her for Pagtens Søn, Et Sted hos ham at nyde, Om dette Ene sukkende, At Pagtens Blod maa Hierterne Bestænke og begyde; Eja! Vi da Dig, vor Konge, Lov vil sjunge, For Dit søde Pagtes Blod, Du for os blødde. Luc. 2, 21.

19. Vi frygte nu ei Vredens Riis, Vi finde her et Paradiis, I Krybben ved Din Leie, Ei nogen under Himmelen Saa salig Plads her er som den, Og naar vi Dig maa eie, Lever Vi her Stille, rolig, Og fortrolig, Ved vor Hyrde, Som os skiller ved vor Byrde. Psal. 71, 25. 26.

20. Du os jo elskte inderlig, Da Du hengav i

Do-

Døden Dig, Din Flok til Siæle-Føde; Du elskte, til det sidste Stik Af Spydet Du paa Korset fik, Din Aand opgav og døde: Vi der, I sær, Dine Duer, Hiertet skuer, Hvor det klapper, Og Dit sidste Blod man tapper. Joh. 6, 35. 51. 56. Joh. 19, 33. 34.

21. O hvilken Himmelsk Syn jeg seer! Tilsidst med Dig min Brudgom skeer: I Døden man Dig ærer, Dit nøgne kolde Legeme Man tager ned af Korsets Træ, Og det til Graven bærer; Krybben, Graven, Der man vinde Kan og finde, Livsens søde Siæle Ven og Morgenrøde. Joh. 19, v. 38. 40. 41. 42.

22. Triin hid, O Siæl! betragt dog vel! Den Syndres Ven **Immanuel**, Som alle Naade ræk-ker, See hvor han ligger smilende, Med Taarene paa Kinderne, Og Armene udstrækker, Han ned, Med Fred, Til os farer, Fiendens Snarer Sønder-river, Og sig selv til Deel os giver.

23. Han kalder saa bevægelig: Ach Synder kom-mer hid til mig, Jeg **Fredens** søde Gaver, I Kryb-ben og i Kludene, Til Fattige og trængende, Omsonst at give haver, Her er, I sær, Fred og Glæde, Bryllups-Klæde, At erlange For enhver Dødskyl-dig Fange. Luc. 2, 14. Es. 1, 18. Jer. 3, 1.

24. Lad andre hen i Blindhed gaae! Som ikke nu vil skiønne paa **Den yndige Guds Gave**, Som ligger her i **Bethlehem**, Paa Høe og Straa, som deres Hiem Ei vil i Krybben have: Slige Ei see kan den Møie, Jeg maa døie, Mine Taarer, Hvor-dan de mit Hierte saarer. Joh. 4, 10.

25. O arme Verden, tænk dig om! Din **GUD** i Fattigdom nu kom, For dig at kunde løse, Fra dine Fienders Vold og Magt, Han ligger her i paltet

Dragt, Og lod sit Blod udøse, Sukker, Græder, Tigger, Beder, Trolig leder, Om han vinde Kan et Bytte, Faaret finde. Sachar. 9, 11.

26. Hvad mon vor Brudgom tænke nu, Da faa vil komme ret ihu Hans haarde Piinsels-Dage, Da han, det kiæreste GUds Lam, GUds Vredes Skaal, vor Synd og Skam, Paa Korset maatte smage, Forhadt, forladt, Fuld af Plage, Maa nu klage: Blod udøste Jeg; Men mig forlod Forløste. Matth. 27, 46. Es. 5, 3. 4. Jer. 2, 11. 12. 13. 21. 32. 35. Jer. 8, 22.

27. Ach haster da til Krybben hen, Da end i ham I har en Ven, Som aldrig nogen sviger: Endnu det ei for sildig er, Endnu han haver Synder kiær, Og dem i sig beriger, Ingen Igien Tom han haver Uden Gaver Fra sig viset, Nei, hans Naade være priset. Es. 65, 2. 3. 4. Es. 9, 6.

28. Tak søde GUD og Frelsere! For du kom ned til Syndere, For dem leed Dødens Smerte, Tak for dit søde JEsu Navn! Dit Pagtes Blod, til Trøst og Gavn, For hver bekymret Hierte, Amen! Min Ven, Hos mig blive! Mig oplive Korsets Throne! Til jeg hist faaer Livsens Krone. 2. Tim. 4, 8.

No. 2.

Den efter Brudgommen Længsel-fulde Bruud.

Mel. JEsu du min Glæde.

1.

Ach hvor skal jeg finde Den, som mig i Sinde Allestunder staaer, Den, hvis Brude-Smykke Var et Gyldenstykke, Fuld af Blod og Saar, Den, hvis

Lige

Lige aldrig var, Aldrig er, og aldrig bliver, Den min Siæl opliver, Høis. 5, v. 2. 10. Høis. 3, 11.

2. Den som alting skabte, Den som det Fortabte Kiøbte med sit Blod, Den som alle under Udi sine Vunder Salighedens Lod, Den som tit med Længsel staaer, Beilende, med Fredens Tanker, Og paa Hiertet banker. Es. 54, 5. Joh. 1, 3. Ebr. 9, 11. 12. Aab. 3, 20.

3. Den som Engle-Tunger Udbasuner, siunger, At han kommen er, Fra sin Guddoms-Throne, Synden at forsone, Ned paa Jorden her, Og en herlig, herlig Skat, Med sig bragt fra Ærens-Sæde, Frelse, Fred og Glæde. Luc. 2, v. 13. 14.

4. Den som vilde stige, Ned paa Jorderige, For en Bruud at faae, Den jeg seer, med Glæde, I et blodigt Klæde, Hen til Skamlen gaae, Den hvis Brude-Seng kun var, Krybbe, Kors, og Dragten Stribler, Vunder, Saar og Ribler. Matth. 26, 36. 37. 38. 39. Joh. 19, 17. 18.

5. Vil udi det Høie Sig min Aand forføie, Og det Dybe med, Vakler mine Sinde, Hvor skal jeg vel finde Næt hans Opholds-Sted? Ventelig i Krybben da, Haugen, Golgatha, de Steder, Hvor han græder, beder. Matth. 26, v. 39. Luc. 23, 34.

6. Vægterne mig leder Kun paa tørre Stæder, Hvor han ikke er, Om jeg dem beskriver, Hvad som hannem giver Prydelse i sær, Nemlig, han er hviid og rød; Det som ringe de foragte, Efter Høit de tragte. Høis. 5, 7.

7. Medens jeg da sørger, Om min Brudgom spørger Hver, som møder mig, Jeg en Fryde-Tone, Fra hans Korses-Throne, Hører Duens liig: Salige de Fattige, De ved Korsets Himmel-Stige Finder Himmerige. Matth. 5, 3. 6.

8. Taa-

8. Taarene da rinder Ned paa mine Kinder, Ved hans søde Favn: Ach! det kiære Hierte Leed saa megen Smerte, For en rolig Havn Mig at skaffe paa det Sted, Hvor man alt hans Blod udtapper, Og hans Hierte klapper. Joh. 19, 33. 34.

No. 3.

Brudgommens Svar:

Mel. Far Verden, far vel!

1.

O salige Spor! Hvo stille i Aanden til Bethlehem gaaer, Den Skat, som du søger, i Krybben er lagt, Der ligger den svøbt i den paltede Dragt, Der ligger det yndige, blodige Noer, O salige Spor! Hvo hen til det gaaer. Luc. 2, 7.

2. O salige Spor; Hvo fattig og simpel ved Korset kun staaer, Med Øiet og Hiertet enfoldig henvendt Paa mig, som jeg bliver paa Korset udspendt, De derudi Livet og Perlen vist faaer. O salige Spor! Hvo fattig der staaer. Psal. 123, 2. Joh. 19. 25.

3. Lad Verden kun lee! Dig kalde en Daare, den kan ikke see Det Manna, den Himmel du nyder i mig, Hvor venlig jeg favner og kysser tit dig, Det Brylup, som med os i Himlen skal skee, Lad Verden kun lee! Den sligt kan ei see. 1 Cor. 1, 18. Sap. 2, 12. Apoc. 2, 17. Apoc. 2, 9. 10. 13. 14. 15. 16. 17. Sap. 5, 1. 2.

4. Min Due er min, I Klippen ret tryg for Modstanderen sin, De Simple og Fattige jeg haver kiær, Bevarer og tager i Forsvar i sær; **Min Side, mit Hierte, min Himmel er din: Min Due er min, Min Due er min.** Høis. 2, v. 14. Psal. 116. 6.

5. Ach sorgende Siæl! Ach kunde du see, hvor jeg under dig vel! See dog, hvilke Tarer af Sveed og

af

af Blod! Det viser mit Hiertelag til dig er god, Hvi vil du da være af Sorgen en Træl? Ach sørgende Siæl! Jeg vil dig jo vel. Es. 49. 15. 16.

6. Du seer jo, hvordan At Duerne flyve det beste de kan Til Klippernes Rifter, til Vunderne hen, Til mig deres blodige Brudgom og Ven, Hvi haster du da ei til Canaans Land, Din blodige Mand, Det beste du kan?

7. Min Skikkelse er Jo nøgen og blodig og rød udi sær, Det skeer, som i Evighed skede ei før, Jeg blegner og bøier mit Hoved og døer, Der seer du, jeg haver dig inderlig kiær, Min Skikkelse er Jo rød udi sær. Es. 63, 1. 2. 3.

8. Kom, tag mig i Favn! Min Favn den er jo den sødeste Havn; Jeg grædende, bedende, Længsel-fuld staaer, Bestandig, til jeg dig i Armene faaer, Jeg dermed aleneste søger dit Gavn, Kom tag mig i Favn, Kom tag mig i Favn.

No. 4.

Brudens Halleluja.

Mel. Hiertelig mig nu længes.

1.

O meer' end Himmel-Glæde! Jeg Brud hos JESUM staaer, Iført et Brude-Klæde, Besprængt med Blod og Saar, Hver Blod- og Svede-Draabe Er min Zirat og Pragt, Hans blodig Purpur-Kaabe Min skionne Himmel-Dragt. Es. 61, 10.

2. Jeg til hans Krybbe iler, Hvor han i Kludene Saa venlig ad mig smiler, Og udi Armene Mig kierlig vil omfavne, Bevare udi dem, Hvor kan jeg bedre havne Da end i Bethlehem?

3. Hans

3. Hans stungne Bryst hist bliver Mit søde Hvile-Sted, Hvor han sin Due giver En stille Ro og Fred, Hver Haand min Hoved-Pude, Hvorpaa jeg hviler blødt, Der Fienderne staaer ude, Og Bruden sover sødt. Høis. 2, 6. 14.

4. Ham lever jeg i Live, Og døer i Dødens Stund, Et Kys han mig skal give Da med sin kolde Mund, Hvormed jeg udaf Tiden Hiem ind i Hvilen gaaer, Hvor jeg hans Due siden Ret kysse skal hans Saar. Ebr. 4, 9. 10. 11.

5. Jeg derfor har udkaaret Den Brudgom hvid og rød, Som for sin Brud blev saaret, Og lod ved Spydets Stød En Brude Seng tilrede I Siden, Hiertet nær, Hvor sikker for Gulds Vrede Jeg giemmes kan i sær. Høis 5, 10.

6. Vi gav hinanden Hænder, Udi Gethsemane, Han mig for Bruud nu kiender, Vor Brude-Vielse, Den skrevet blev med Draaber, Af blandet Blod ov Sveed, Som nu for Bruden raaber Om Fred og Salighed. Matth. 26, 36. 37.

7. Jeg Blod til Fæstens Gave, Paa Brøllups-Dagen fik, Og hvad jeg vilde have: Den yndigste Music Var Graads og Klage-Toner, Da i Gethsemane Min Brudgom og Forsoner, Med Døden stridede. Matth. 26, 39.

8. Den store Brude-Skare, De mange Tusinde, Af Engler, som der vare, Os gratulerede: Skiønt Brudgommen saa blodig Paa Brude-Skamlen sad, Og sukkede vemodig, Var Brude-Skaren glad.

9. Enhver som gratulerte, Med denne Prydelse, Den Mand mig offererte, Jeg mig trolovede, Thi den med Blode-Taarer Som Perler var besat,

Som

Som af min Brudgoms Aarer Udbrast i Dødens Nat:

10. Vi sukkende hverandre Om Halsen faldt med Graad, Min Vei jeg fort vil vandre, Nu ved min Brudgoms Raad: Paa Rødt jeg ham kun kiendte, Vi vores Brøllups-Dag Saaledes da fuldendte Med Kys og Favnetag.

No. 5.

Brudgommens Svar:

Mel. Far Verden far vel.

1.

Hvad meener du vel! Naar hisset med Blod din beprydede Siæl Skal vies til Kongernes Konge og GUD, Og du hos hans Side for Thronen staae Bruud, Det jeg har forhvervet, du nyder med Skiel, Hvad mener du vel, Da salige Siæl? Aab. 5, 9. 10. 11. 12. 1Joh. 1, 7.

2. Naar Englernes Fryd, Den salige Skare, Basunernes Lyd, Skal samtlig istemme et Amen hertil, At jeg til en Bruud dig udkaare da vil: Helst det, Du er uden Skinhelligheds Dyd, Er Englenes Fryd, Er Englenes Fryd, Aab. 7, 11.

3. Naar de blive vaer Den skinnende Kiortel af Blodet du har, Den jeg dig har givet, din Ydmygheds-Krands, Som klarere skinner end Stiernernes Glands, Du udi det Smykke for dennem er rar, Naar de bliver vaer Den Kiortel du har. Aab. 7, 13. 14. Psal. 45, 10. 14. 15. 16.

4. Vær derfor kun tro! Og skiul dig i Siden i Stilhed og Ro! Hold fast ved din Krone, du miister den ei, Du vandrer da sikker paa Saligheds Vei, Du hisset da hos mig i Glæden skal boe, Vær derfor

for kun tro! Vær derfor kun tro! Aab. 3, 11. Es. 26, 20.

5. Contracten skal staae, Du Herligheds Krone og Himlen skal faae, Din Byrde og Synder jeg faaer i dets Sted, Dem sænker jeg dybt udi Vunderne ned, Du hist med den blodige Brude-Dragt paa Skal prydet fremgaae, For Thronen at staae. Matth. 25, 4. 5. 6. 7. 10.

No. 6.

Brudens sidste Hilsen til Brudgommen.

Mel. Af Høiheden oprunden er.

1.

Ach sødeste Immanuel! Hvad kunde jeg fremføre vel, I de Udvalgtes Rige? Mon det ei blev Materien, Jeg Synder var, Du Synders Ven, Mig vilde her ei svige: Det Stik, Du fik, Udi Siden, Mig din liden Bruud og Due Bragte hid min Skat at skue. Aab. 5, 9. 10.

2. Mig som et Indsegl paa dig set, Mit arme Hierte ei forgiet, I Ydmygheds Dale, At føre immer dyber ned; For mig Din blodig Kiærlighed Alt meer og meer afmale, Glæd mig I Dig, Her i Tiden, Giør mig liden, Lad mig trænge, Og ved Dig bestandig hænge. Høys. 8, 6. 1 Petr. 5, 5. 6.

No. 7.

Mel. JEsu søde Tukommelse.

1.

O lille Barn i Kludene, Min Skaber og Forløsere! Hvor glædes jeg, naar som jeg maa Hos Dig udi Din Krybbe staae. Ebr. 1, 2.

2. Naar

2. Naar jeg Din spæde Fod og Haand Maa kysse i min Siæl og Aand, Naar Hiertet som et Naades Kar Mod Dine spæde Taare tår.

3. Naar Dit det dyre Pagtes-Blod Bedugge maa mit Hiertes Rod, Naar Siælen finde kan sin Havn I Dit det søde JESU Navn.

4. Naar jeg med Simeon Dig maa I mine Troes Arme faae, Ach Siæle-Mand, Hvor er jeg vel Da udi hierte, Sind og Siæl. Luc. 2, 25. 26. 27. 28. 29. 30.

5. Jeg intet ønsker mere da, end at jeg maatte gaae herfra, Og hisset iblant Englene Ophøie dig min Frelsere.

6. Dog har jeg Saligheden her, Naar kun mit Troes Øie seer Dig lille Noer i Kludene, Ad mig saa venlig smilende.

7. Velsigne mig Dit Pagtes Saar! Dit paltet Svøb, Din Krybbe haard, Velsigne mig Dit søde Navn, Til Himlen blive skal min Havn.

No. 8.

1.

I denne vor Saligheds blomstrende Tid, Da Rosen er yndig oprunden, Da Solen udbryder og skinner saa bliid, Da Israels Længsel er funden, Ved Krybben jeg staaer At kysse det Noer Paa Hænder og Fødder og Munden.

2. Jeg som hans trolovede fattige Brud, Da alting saa livlig oprinder, Som Foraar i Zion paa Marken gaaer ud, En rosenrød Rose jeg finder, Guds Herligheds Glands, Min Krone og Krands, Et Barn med Taarer paa Kinder.

3. Hans venlige søde Physiognomie, Hans spæ-

de og grædende Stemme, Hans Krybbe og Klude han hviler udi, Jeg aldrig i Verden maa glemme, Det spaaer mig got, Men Diævlen kun Spot, Det Slangens Sæd evig maa gremme.

4. Her ligger den Qvindens velsignede Sæd, Den Steen udi Zion vel grundet, Kan hos sine egne ei finde et Sted, Men blant Creature er fundet, Den Herre, hvis Magt Har døden nedlagt, Og Slangens Sæd selv overvundet.

5. Af Hiertet frembryder ret Kiærligheds Art, Et frelsende Blik af hans Øie, Der ligesom siger: kom Synder! kom snart! Til Krybben, lad mig dig fornøie, Et Barn jeg der seer, Som smiler og leer Ved det jeg betragter det nøie.

6. Det sig der tilbyder med Arme og Mund, At kysse, mig i Favn at tage, O hvilken behagelig Saligheds Stund! O Frydens velsignede Dage! Det yndige Noer Alt sætter i floer, Bortjager al Jammer og Plage.

7. I Steden for Kammer en Stald det kun har, Kun Straa var dets Dyne og Pude, En Krybbe i Steden for Vugge her var, Dets Svøb var kun Palter og Klude, Til Synder det kom, Men fandt ikke Rom Hos dem, men maa ligge derude.

8. Kom derfor du lille velsignede Noer! Mit arme elendige hierte Til Vugge og Kammer Dig aaben nu staaer, Det efter dig sukker med Smerte, Ach tag derimod, Bestænk det med Blod, Jeg dig ret at elske da lærte.

9. Du veed hvad jeg feiler, Du best det forstaaer, Du seer hvad mit Hierte vil nage, Men kommer du ind og bestandig der boer, Da venter jeg salige Dage,

ge, Tænk derfor paa mig! Min Nød du hos dig I skiul udi Kludene tage.

10. Du kom jo for Syndre, En Synder jeg er, En Synder! ja ganske en Synder, Jeg derfor en Frelser behover i sær, Min Nød mig til Bethlehem skynder, Den Gud at besee, Umyndig og spee, Som Syndere elsker og ynder.

11. Hvad seer jeg? Jeg seer ham med Hænderne smaa Mig Naade og Himmel tilbyde, Jeg seer ham med Taarer mig bede at staae Ved Krybben, Han mig ret vil fryde: Jeg udi hans Navn Min sødeste Havn, Min Balsom og Salve kan nyde.

12. Ach lad mig dog aldrig, Immanuel sød, Misbruge den kostbare Naade! Den kosted' Dig Blod og den bitterste Død, Du derfor mit Hierte maa raade, Fra Tindingens Sted At smukt krybe ned, Det er dog den sikreste Maade.

13. End et jeg ved Krybben udbede mig maa, Det forrige Aar er nu ude, Ach lad mine Synder og alle forgaae! O skiule dem i Dine Klude, At ingen dem seer, Og de mig ei meer Skal krænke, Du Fred mig bebude!

14. Det gamle lad døe med det forrige Aar! Fornye mig Dit Billed' at ligne, Dit første emfindtlige blødende Saar I Aar mig bestandig velsigne; Jeg venter ei Nei, Og slipper dig ei, For Du mig i dig vil velsigne.

15. Du kom jo til os, Du velsignede Nøer! Med Graad og med blodige Taarer, Den Dag at indvie og velsigne det Aar, Hvori Du os til Dig udkaarer, Forbandelsen svandt, Og Freden vi fandt, Da man Dig i Kludene saarer.

16. Det rører, det smelter os Hiertet i sær, Den

ret Evangeliske Stemme, Vi fra dig kan høre i Bethlehem der, Vi derved kan Sinai glemme, Ach blodige Noer! Den Røst og dit Saar Som Balsom vi stedse maa giemme.

18. Med Torden og Lynild man fordum Dig saae Til Mose paa Sinai træde, Men ach vi nu hør Dig, i Krybben paa Straae, Saa sødt Evangelisk at græde, Det tordner ei meer, Men Engle vi seer Forkynde for Syndre den Glæde.

19. Ved Pagtens det hellige blødende Saar En Pagt Du med Syndre vil giøre, Jeg derved en Pagt vil og giøre i Aar, At Dig skal mit Hierte tilhøre, Saa usselt det er, Saa har Du det der, Du det i Din Marter indføre

20. Den Naade og Salighed, Simeon fik, Ved Dig udi Favn at tage, Ved Dit det velsignede venlige Blik Lad mig i mit Hierte og smage, I Liv og i Død Er det dog saa sød, Det giver ret salige Dage.

No. 9.

Mel. Jesu du min Glæde.

JESUS.

1.

Ligger jeg alene? Vil ei nogen tiene Verdens Frelsere: Jeg forlod min Throne, Kan min Klage-Tone, Her i Kludene, Ikke lokke Syndere, Hen til deres Gud at favne, og i Krybben havne? Es. 50, 2. Mich. 6, 2. 3. 4.

2. Jeg forlod min Throne, Der hvor Englers Tone Stedse klingede, Hvor den store Skare Af udvalde vare, Som istemmede Gloria! Halleluja?

GUD

GUD paa Thronen, som Skal vinde, Synd og Satan binde.

3. Her paa Jorderige, Saare faa vil sige Mig velkommen ned, Kun min Flok og Brude, Som til mine Klude Haver Kiærlighed, Dem jeg rundt om Krybben seer, Nogle over Nød at græde, Andre fuld af Glæde.

4. Begge er mig vigtig, Begge finder rigtig Her et Hvile-Sted, Begge jeg indbyder, Begge jeg begyder Med en salig Fred; Kom da hver Til Krybben her, Jeg vil Eder kiærlig favne, Ingen Fred skal savne. Ezech. 33, 11. Es. 55, 1. 2.

Bekymrede Syndere.

5. Længe vi har vanket, Nød og Dom kun sanket, Hiertets Engstelse, Nu i Syndens Leie, Nu paa Lovens Veie, Hvor vi vandrede, Nu ved falske Lægers Raad, Som ei kunde Saar forbinde, Eller knuste Sinde.

6. Nu til Fredens Fyrste Kommer vi, som tørste, Kun om Ro og Fred; Vore Siæle trænges, Inderligen længes Efter Salighed, Staaer ved Krybben grædende, Seer til den i Krybben ligger, Og om Naade tigger.

JESUS.

7. Kommer kiære Hierter! Eders Nød og Smerter Mig til Hierte gaaer, Hvad jeg har i Eie, Og har bragt til Veie, Frit for eder staaer, Derfor jeg saa fattig er, At min Rigdom skulde blive Eders her i Live. 2 Cor. 8, 9.

8. Ingen Siæl kan mere, Længselfuld begiære For sin Sygdom Raad, Jeg jo mere trænges, Efter Syndre længes, Sukkende med Graad, Kunde de mit

Hierte see! Hvilken Ild der er og Flamme, Dennem at annamme.

9. Fred og gode Dage I derfor kan smage, Hvo ved Krybben staaer, Siæle Saar, som nager, Eders Hierter plager, Ved mit Pagtes Saar Læges og forbindes kan; At jeg ingen lukker ude, Vidner mine Brude.

JESU Bruud.

10. Naaderige Konge! Ingen Mund og Tunge Kan udsige ret, Hvordan alle Steder Om et Faar Du leder, Til du finder det, Og naar du det fundet har, Det paa Dine Skuldre bærer, Ved Din Side lærer. Luc. 15, 4. 5. 6. 7.

11. Englene Du kalder, Hver som det bifalder, Til at glæde sig, De udvalgtes Tone Hores for Din Throne, Fryds og Glæde-Skrig, Du Dig glæder Selv i sær Ved det Bytte Du har vunden, Da Dit Faar er funden. Luc. 15.

12. Her i Naadens Dage Lader Du os smage Livsens søde Strøm, Os i Krybben giemmer, Er mod dine Lemmer Kiærlig, mild og øm, Holder dem til Naadens Bryst, At de Livet der skal sue, Og for intet grue. Psal. 23, 1. 2.

13. Sligt vi har erfaret, Du ei haver sparet Møie eller Flid, Til Du os fik bragte Dertil, at os smagte, Her i Naadens Tid, Intet uden Dine Saar; Nu saa lad os deri leve! Deri boe og sveve!

JESUS.

14. Tænker paa de Arme, Som ei finder Varme, End i mine Saar! Agter dem ei ringe! Det skal dem gelinge, At de Naade faaer: Det paa Hiertet kommer an, Om det ved det Ene hænger, Og i Sandhed trænger.

15. Mine

15. Mine kiære Brude, Kommer! Mine Klude Er jo eders Lyst, Eders Brude-Smykke, Eders Gylden-Stykke, Eders Liv og Trøst: Tænk! Min Magtes Guddoms Arm Eder tryg fra Fienders Fare Evig skal bevare. Es. 9, 6. 7.

16. Lad den store Skare Bruse, storme, fare, Som min Brude-Flok Haanligen foragter, Efterstræber, tragter, Jeg dem tvinger nok, Dog Jeg ønskte hellere, Dem i mine spæde Arme Have og opvarme.

17. Und J eders Hytte Ogsaa den et Bytte, Som forlegen er, For et Sted at vinde Der, hvor mine Sinde Males af i sær, Den, som vaklende tit gaaer, Udi Fare for at skeie Ud fra Livets Veie. Joel. 3, 5. Obad. v. 17. Ps. 107, 1. 2. 3. 4. 5. 6.

Den samtlige Flok ved Jesu Krybbe.

18. Nu saa lad os glemme Sorgen, og istemme Vores Lov-Sang her! Den, vor Hytte bærer, Alle Engle ærer, Ligger Paltet der: Amen Ja! Halleluja! GUD er kommen ned paa Jorden, Og vor Broder vorden.

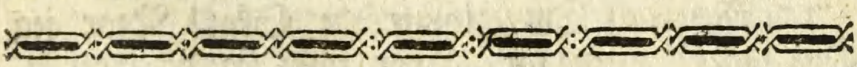

No. 10.

Mel. Fra Himmelen høit komme vi nu her.

1.

Halleluja, Du lille Noer! Velkommen ned paa denne Jord, Halleluja! Din Svøbe-Palt Det være skal vor Et og alt.

2. Halleluja, Du Pagtens GUD, Som løste Dine Fanger ud Ved dit det dyre Pagtes Blod, Som Du for os udgyde lod. Zachar. 9, 11.

3. Det os Livsens Manna er, Som vore Siæle styrker her, Til Du engang os henter hiem Udi det nye Jerusalem.

4. Hvor vores Stemme klinge skal, Om Pagtens Blod i Himlens Sal, Om Vunderne og Striblerne, Om Lammet i Gethsemane.

5. Her synge vi, saa got vi kan, Om vores blodig Pagtes Mand, Vi favne ham i Kludene, Vi kysse ham paa Hænderne.

6. Halleluja, Det søde Navn! Den Synders Ven fik os til Gavn, Det en Opmuntring for os er At nærme os til Krybben her.

7. At favne vores Skabere, som os saa hoilig elskede, At Himlene han sonderbrod, for os at frelse af vor Nod.

8. Ak see! hvor yndig ligger han I Krybben der, vor GUD og Mand, Nu Moders Bryster diende, Nu grædende, Nu smilende.

9. Ak hierte kiære Frelsere, Jeg smelter hen i Graad at see Din Krybbe haard: Din palted Dragt, Det være skal min siæles Pragt.

10. Men ach Du Himmelsøde Skat! Naar jeg Dig faaer i Arme fat, Hvor føler jeg da inderlig, At Himmerige er hos Dig. Luc. 2, 28. 29. 30.

11. Halleluja, velkommen da, Du Fredens Fyrste Jehova! Som vores Hytte paa dig tog, Endskiønt det Smerte Dig paadrog.

12. Min Skabere! jeg seer nu Dig, Et andet Barn at være liig, I Kiød og Blod, Skiønt Synden ei Til Dig sig banet fik en Vei.

13. Halleluja Den søde Fred, Du os fra Himlen bragte ned, Da Du som Fredens Fyrste kom, Til intet giorde Vredens Dom.

14. Hvad

14. Hvad Under? at os Englene Af Himlen gratulerede, Med dette kiære lille Noer, Som kom her ned paa denne Jord.

15. Det bragte os en Rigdom ned Af Himmel-Glæde, Fryd og Fred, Som du uddeler venligen Til hver, som gaaer til Krybben hen.

16. Ak kommer da til Bethlehem! I Krybben er et saligt Hiem For bange og bekymrede, De Fredens Fyrste her kan see.

17. Ach haster dog til Krybben hen! Og favner eders Siæle-Ven! Han seer sig om, om Syndere Med Taarene paa Kinderne.

18. Ach kysser da den Smerters Søn! Og giv ham Hierterne til Løn, Ach kysser paa hans Hænder smaa! Siig ham hvad eder ligger paa!

19. Foragter ei det lille Noer! Hvis Lyst til Syndre er saa stor, At Krybbe, Kors, en blodig Dragt, Hans Brudgoms Kiortel blev og Pragt.

20. Det var jo Skam, om Englene, Som han dog ei forlosede, Med Fryde-Skrig, Basuners Klang, Os forekom og Jubelsang.

21. Og Mennesker, hvorfor i sær Nu Kongers Konge ligger her I Fattigdom og Usselhed, Ei laaner ham hos sig et Sted.

22. Tænk kiære Siæl! hvad kiærlighed, Der førte Jesum til os ned, Den Død, vi selv os førte paa, Saa meget ham paa Hierte laae.

23. At, skiønt ei Frihed kunde skee Foruden Blods Udgydelse, Han gik dog selv i vores Sted, Og derved os tilbragte Fred.

24. Den Fred han strax ved Englene Sin liden Flok forkyndede, At hele hele Jorderig I ham nu skulde fryde sig.

25. Ja hvad der var hans Ærinde, Han strax med Blod betegnede, Da han begyndte Smerterne Med Blod i sin Omskiærelse.

26. See hvilket Syn! et lille Noer! Som allerede faaer et Saar, Et Noer udi sit første Blod, som døder Adams giftig Rod.

27. Det holder Brude-Kiortlen hviid, Bestandig til vor Hiemgangs Tid, Til Bryllupet skal hisset skee Med ham vor Mand i Himlene. 1 Joh. 1, 7.

28. Ja det en salig Lindring er For hver en Byrde her i sær, Alt hvad os nage, trykke kan, Forsoner her vor GUD og Mand.

29. Fra Lovens Dom, Forbandelse, Det dyre Blod os friede, Fra egen Fliid og Virkninger, Som ikkun Lovens Trældom er.

30. Det baner os en salig Vei, Ei nogen Synder faaer nu Nei, Hvor grov og slem han ogsaa er, Det lille Barn ham har dog kiær.

31. Det strækker sine Arme frem, Og siger: Ach! at Jeg i Dem Kun havde alle Syndere, Mit Hierte sig da frydede. Es. 65, 2.

32. Jeg vil holde Jubel-Fest, Med denne Flok, og allerbest, Ja øm og kiærlig, moderlig Til gode giøre dem hos mig.

33. Mit Blod det skulde slette ud, Hvad dem en Frygt indjog for GUD, Som Brødre ja som Sydskende, De skulde blive elskede. Marc. 3, 33. 34. 35.

34. Det hedder, hvo som tørster, kom! Her Kilder er af Lægedom, Som aabnede for alle staae, I sted for Død de Livet faae. Aab. 22, 17.

35. Mit Blod en Siæle-Føde er, Som Siælen kan opholde her, Naar Siæle-Nød, Anfegtninger Indfinder sig med Engstelser.

36. Mit

36. Mit Blod bepryder Siælen saa, At, naar den skal for Thronen staae, Forundres ogsaa Englene Ved denne Brude-Prydelse.

37. Mit Blod en Tære-Penge er, Hvorved en Siæl ernæres her, Til Hiem til mig den komme kan, Og lande i sit Canaan.

38. Mit Blod fra Ligegyldighed Bevarer Siælen: Kiærlighed Det tænder stærk i Luer an, At den ei let udslukkes kan. Høis. 8.

39. Mit Blod det er en Olie, Hvo samme har i Lamperne, Med Fryd mod Brudgommen de gaaer! Thi deres Tro i Flamme staaer. Matth. 25, 4. 5. 6. 7.

40. Mit Blod det sande Mærke er, Hvorpaa min Flok jeg kiender her, Hvo dermed her beseglet gaaer, For Thronen den frimodig staaer. Exod. 12, 13.

41. Mit Pagtes Blod det taler Got, endog for dem, som driver Spot Med mig, mit Blod og Vunder fem, Og dem jeg under deri Hiem. Ebr. 12, 24,

42. Mit Blod mig i Erindring staaer, Saa længe i mig Hiertet slaaer, Saa længe ogsaa Mennesker Jeg elsker inderlig i sær.

43. Ak! kiendte Verden Pagtens Blod, Den himmel-søde Fredens Lod, Det her og hisset giver dem, Som samler det i Bethlehem.

44. Da flere kom til Krybben hen, Besøgte deres blodig Ven, Af Salighedens Kilder her Da øste flere Vand i sær. Esa. 12, 3.

45. O blodige Immanuel! Bestenk med Pagtens Blod min Siæl! Mig det til Nyt-Aars-Gave giv, Til at fornye min Troes Liv.

46. Ak! giør mig dertil trængende, Enfoldig, tro, anhængende Ved Dig her udi Kludene, Paa Golgatha, Gethsemane!

47. Ind-

47. Indtil min Hytte legges af, Til Ro og Hvile i sin Grav, Og Siælen udi Eie faaer Dig og ethvert forklaret Saar.

48. Ret børnlig jeg vil siunge da, Istemme mit Halleluja, Om Pagtens Blod, hvorved jeg vandt, Om Barnet, jeg i Krybben fandt.

49. Drag mange Siæle i Din Favn, At Dit det søde Jesu Navn Bevæger dem at elske Dig, Som dem har elsket inderlig.

50. Mit Hierte til Din Krybbe giør! Dit Kors, hvorpaa Du blegner, døer, Jeg husker da min Siæle-Ven, Til jeg Dig seer i Himmelen.

51. Udøs Din Fred og Salvelse, Du bragte hid i Kludene, Ret dybt udi mit Hierte ned, Til Naade, Liv og Salighed.

52. Halleluja min Siæle-Ven! Som kom her ned fra Himmelen! Halleluja min Siæle-Ven! Som blegnede i Døden hen!

53. Halleluja min Brudgom rød! Jeg Dig vil leve til min Død, Jeg Dig vil døe i Dødens Stund, Og kysse da Din kolde Mund.

54. Min Døds- og Brude-Seng jeg vil Hos Dig i Krybben rede til, Og skiule mig i Kludene, Du deri skal mig hos Dig see.

55. Et høiere Halleluja, For Dig jeg skal istemme da, Naar jeg min Skat i Die faaer, Og som en Brud for Thronen staaer.

No. 11.

Mel. O Siæle-Hyrde GUD og Mand!

1.

O søde GUD og Frelsere! Min Brudgom uden lige!

lige! Som vilde ned fra Himlene Til os paa Jorden stige.

2. Du alle Himlers Herskere! For hvilken Jorden ryster: Maa jeg Dig nu i Klude see At die din Moders Bryster.

3. Du ligger der et yndigt Noer, I paltet Svøb og Klude, Din Vugge er en Krybbe haard: Du elsker Dine Brude.

4. Du lader tage Dig i Favn, Og mildt mod alle tager, I Dit det søde JEsu Navn Vi Livsens Manna smager.

5. Et Pant paa Tro og Kiærlighed Du dine Synder giver, Det Beste, Du at give veed, Da Du omskaaren bliver. Luc. 2, 21.

6. Saa snart Du ind i Verden kom, Du kom med Graad og Taarer, At fælde Satans Herredom, Man tiligen Dig saarer.

7. Du ligger der en Blodig GUD, Dit første Blod udgyder, Dit Svøb, som seer saa blodig ud, Os her og hisset pryder.

8. Ach havde jeg et Hierte, som Bestandig, her i Live, Fra dette Blod var aldrig tom! Thi vil jeg Dig det give.

9. Ach tag det, Kiære Frelsere! Saa usselt det mon være, Ach svøb det ind i Kludene! Dit Blod det lad ernære!

10. Jeg holder under Hiertets Kar, Dit Blod lad det begyde! Jeg da en Himmel i mig har, Som mig kan evig fryde.

11. Du ligger der i Smerterne, Du søde Morgenrøde? Din Glands opliver Syndere, Og lægger Mørkhed øde.

12. Men ach, min søde Frelsere! Hvad maa mit Hierte sige! Naar det vil i Gethsemane Med Troens Øie kige.

13. Du skielvende i Blod og Sveed Der paa dit Ansigt ligger, Du kaster Dig paa Jorden ned, Og til din Fader tigger. Matth. 26. 27.

14. Du fanges, bindes, pidskes, slaaes, Man hist og her Dig slæber, Din Hud af Ryggen paa Dig slaaes, Til Golgatha Du stræber. Matth. 27.

15. Du kravler der veemodig op, Udstrækker dine Hænder, Man klæder af din blodig Krop, Paa Korset Dig udspænder.

16. Du hænger der, og ynkelig Af Smerte gisper, sukker. Dit Hoved bøier Du til mig, Og dine Øine lukker, Joh. 19, 30.

17. Dit Bryst, ved Spydets haarde Stød, For mig Du aabne lader, Hvoraf den Livsens Flod udbrød, Hvori Din Flok sig bader. Joh. 19, 34.

18. O Hierte fuld af Kiærlighed! Du svigede os ikke, Du har betalt i vores Sted, Til sidste Punkt og Prikke.

19. Lad Sødeste Immanuel: Din Fødsel, Kors og Møie Ret dybt indprentes i min Siæl, Mig stedse staae for Øie.

20. Min Siæl paa de Græsgange leed, I Haugen, hvor Din Leie Bedugget var med Blod og Sveed, At Kraften jeg maa eie. Ps. 23, 1. 2.

21. Min Siæl lad give Lædskelse De stille rindende Vande! Som springer ud fra Korsets Træ, Til jeg hos Dig skal lande. Ps. 23, 2.

22. En Siæl, besprængt paa Golgatha, I Døden jeg Dig bringer, Da hisset mit Halleluja Om Lammet slagtet klinger.

No. 11.

No. 12.

Mel. Hvo ikkun HErren lader raade.

1.

Hvad er det for en Fryde-Tone, Der klinger her paa Jorderig? Ret som det var i Himlens Throne, En Jubel-Fæst og Fryde-Skriig, Af Seraphim og Englene, Som Kongers Konge prisede. Luc. 2, 13. 14.

2. See Kongers Konge tog sit Sæde Paa Jorden her hos Syndere, Det Stunden er til deres Glæde, Som Freden udbasunede, Da Himlenes Monarch her ned Geleidet blev med Fryd og Fred.

3. En Krybbe blev Hans Konge-Throne, Hans Purpur Palter, Klude smaa, Musiqven Graads og Klage-Tone, Hans Hoved-Pude Høe og Straa: Hans Krone blev en Torne-Krands, Som fra sig gav en blodrød Glands.

4. Hvad Under da, at hele Skarer Nedstiger nu fra Engle-Chor, Og ned til os paa Jorden farer, Samt hilser vores lille Noer, Som den, der Døden binde skal, Og reise os af vores Fald.

5. Hvor burde Folk paa Jorderige, Som dette egentlig gaaer an, Da komme Store, Smaa tillige, Og favne deres Gud og Mand, Som nu til dem er kommen ned, Og med sig bragte Liv og Fred.

6. Det er jo dog En yndig Gave, Os skikket blev fra Himmelen, Nu Gamle, Unge, Høie, Lave, I JEsu faae en Synder-Ven, Som aldrig nogen Siæl forsmaaer, Der til Ham i Hans Krybbe gaaer. Joh. 4, 10.

7. Nei ingen kommer nogensinde, Som tom fra Ham

gaaer

gaaer bort igien, De Liv og Naade der kan finde, Hos Deres Brudgom, Siæle-Ven, Han Gaver giver til enhver, Som holder sig til Krybben nær.

8. Han alle kiærligen indbyder; Ach! kommer hen til Bethlehem! I Kludene en Skat I nyder; Til Lyset den er kommen frem, Som fordum længe Fædrene Med Suk og Længsel ventede.

9. Nu Veien til Guds Himmerige Staaer frit og aaben for enhver; Nu kan vi i Guds Hierte kige, Og kalde GUd vor Fader kiær, Det lille Noer i Kludene Os dette alt forhvervede.

10. Thi lad os tage det i Arme! Og sige: Kiære Frelsere! Giv vore Hierter Liv og Varme, I Krybben og i Kludene! Tak for Du havde os saa kiær, At ned til os Du kommen er.

11. Lad vore Siæle stedse eie Din Naade, himmelsøde Fred, Som Du os haver bragt til Veie, Og ført fra Himlen med dig ned, At Siælen stedse finde maa Sin Klippe-Grund paa Dig at staae.

No. 13.

Mel. Hvo ikkun lader Herren raade.

1.

O søde Vei til Himmerige! Vor Skaber i Landflygtighed De krumme Veie giorde lige, Os skaffede paa Veien Fred, For os han i sin Barendom Selv i en fredløs Tilstand kom.

2. O søde Vei til Himmerige! Den, os har aabnet Himlens Dør, I Krybben ligger, lader sige: Nu Himlen Syndere tilhør, Jeg selv fra Himmelen kom ned, At skaffe dem i Himlen Sted.

3. O

3. O søde Vei til Himmerige! Hvor Egenfliid afskaffet er, Egyptisk Trældom maa nu vige, Da Jesus Selv er kommen der, Han til Egypten førde ned, I Sted for Trældom, Hvile, Fred. Exod. 1, 14. Cap. 12.

4. O søde Vei til Himmerige! Hvor Jesus Selv vil vandre med, Hans Følgeskab os ei kan svige, Den stedse har i sig en Fred, En Fred, som Hiertet tænder an, Stærk udi Kiærlighedens Brand. Luc. 24, 16. 32.

5. O søde Vei til Himmerige! Naar Jesus hos vor Side staaer: Der Synd og Diævel maa bortvige, De frygter strax for Jesu Saar: Den Fredens Fyrste følger med, Som lyser over Sine Fred.

6. O søde Vei til Himmerige! Naar Brudgommen vil med os gaae, Den Siæle-Ven vi fuit kan sige, Alt hvad os her kan ligge paa, Vort Onde og vort Gode med, Han hører det med Ynksomhed.

7. O søde Vei til Himmerige! Hvor Jesus os ved Haanden har, Og styrer leder selv tillige, Forhindrer hvad til Anstød var: For slige svage usle Faar, Vor Hyrde for i Veien gaaer.

8. O søde Vei til Himmerige! Hvor Jesus Selv vil vise Vei, Vort Maal Hans Korses Himmel-Stige, Os nogen Tid bedrager ei, Vi derpaa Trappe-viis fremgaaer, Til vi for Lammets Throne staaer.

9. O søde Vei til Himmerige! Hvor Jesus er vor Vandrings-Stav, Til Verden vi Far vel kan sige; Med Glæde vandrer i vor Grav: Vor Død en Brude-Vogn da er, Os fører til vor Brudgom der.

10. O søde Vei til Himmerige! Vor Vei i Verden vi da gaaer, Som Fremmede fra alle slige, Der paa en verdslig Bane staaer: Vi vandrer fra dem siungende: Vort Borgerskab i Himlene! Ebr. 11, 13. Philip. 3, 20.

11. O søde Vei til Himmerige! Hvor Veien banet pr os staaer, Vil Siæle-Fienden sig indsnige, Han taber da for Jesu Saar: Eenfoldige som Jesu Faar, Vi under Korsets Fane gaaer. Es. 11, 16.

12. O søde Vei til Himmerige! Vi her med Glede, Fryd og Lyst, Der ind kan allerede kige Udi vor Brudgoms stungne Bryst: Og see den Livsens Krone, som Os bier i Guds Helligdom. 2 Tim. 4.

13. O søde Vei til Himmerige! En Vei hvorpaa enhver kan gaae; Thi kommer Store, Smaa tillige, Til Naade-Porten, banker paa! For eder eders Siæle-Ven Opkader selv til Himmelen. Es. 35, 8.

14. O søde Vei til Himmerige! Bedugget med en blodig Sveed, Her er en Brudgom uden lige, Som eder selv vil følge med, Han alle alle tager an, Veileder til sit Canaan.

15. O søde Vei til Himmerige! Han eder selv vil føre ud, Fra Verden, det Forfængelige, Selv danne eder til sin Bruud, Ja pryde med en Brude-Dragt, Hans Blods den Himmel-skionne Pragt.

16. O søde Vei til Himmerige! Hvor Lovens Vei ei gielder meer, Men Fred og Naade uden lige I Evangelio vi seer: Ved Krybben og paa Golgatha, Vi siunge kan Halleluja.

17. O søde Vei til Himmerige! Hvor Verden os ei skade kan, Skiont stedse den mod os vil krige,

Vi

Vi vandrer fort til Livsens Land, Her oven til i Himlene, Og vil os ei tilbage see: Luc. 17, 32.

18. Lad mig min Vei til Himmerige, Min Jesu, ved Din Side gade, Lad mig, naar Afsked jeg skal sige Til Verden, ved Din Side staae For Thronen hisset prydet med Din blodige Retfærdighed.

19. Jeg Lammets-Sang i Himmerige Da siunge vil som Lammets Bruud, Og evig evig Tak Dig sige, For Du mig drog af Verden ud, Paa Livsens Vei til Himmelen, Til Dig min GUd og Siæle-Ven.

No. 14.

Mel. Det er al min Lyst.

1.

Jesu Pagtes Blod Er en Livsens Flod, Den, hvis Hierte det begyder Ved sit Naade-Val sig fryder, Udi Pagtens Blod, Som en Livsens Flod.

2. Jesu Pagtes Blod Adams giftig Rod Holder udi Tvang og Ave, Og en salve kan tillave, Til Helbredelse, Raad og Renselse.

3. Jesu Pagtes Blod, Som han flyde lod, Os i Livsens Bog indskriver, Himmelsk Borger-Ret os giver, Det os fører hiem til Jerusalem.

4. Jesu Pagtes Blod giver Syndre Mod, Det til Faderen de tage, Naar de noget for ham klage, Han er eie-god Da for Pagtens Blod.

5. Jesu Pagtes Blod Giver os en Lod, Som vi arve i Guds Rige, Naar vi skal fra Jorden stige, Vi for Thronen staaer Da for Pagtens Saar:

6. Vi ved Pagtens Blod Træder nu med Fod

Alle vore Siæle-Fiender, Som fra Salighed os vender: Seer de Pagtens Blod, Tabe de strax Mod.

7. Jesu Pagtes Blod Borttog Dødens Braad: Siælen her kan deri leve, Og med Hytten hisset sveve, Der hvor Tonen gaaer Kun om Pagtens Saar, 1 Cor. 15, 55.

8. Jesu Pagtes Blod Er for alting god, Det forløser og forsoner, Det os her med Naade kroner, Det en Smykke er, Som os pryder her.

9. Gid da Pagtens Blod, Stedse malet stod For mit arme Troes Øie, Gid jeg kunde samle nøie, Jesu Pagtes Blod I mit Hierte-Rod.

No. 15.

Mel. I Jesu Navn Skal al vor Gierning skee.

1.

I Jesu Navn! Vor Friheds Budskab skeer, Enhver til Trøst, Som har til Jesum Lyst, Og hen til hans Krybbe seer; Ved dette Noer, Der er i Krybben haard, Den Verdens Frelsere Skal vor Forløsning skee, Englernes Halleluja Udbasuner Freden da, Nu for alle Syndere.

2. I Jesu Navn! Vi har en Klippe-Grund, At bygge paa, Naar Vi herfra skal gaae, Udi Dødens sidste Stund; I Jesu Navn, Et rolig Hiem og Havn Vi hisset for os seer, I Fredens Boliger, Det os aabner Himlens Dør, Som for os var tillukt før, Da vor Brøllup med ham skeer. Ps. 73. 26. Ordsp. 18, 10.

3. I Jesu Navn! Vi har en Vandrings-Stav, At vandre med I stille Roe og Fred, Til vi vandre i vor Grav, I Jesu Navn, Det lille Barn i Favn, Vi da ret tage vil, Det dækker Hytten til, Fører

Siæ-

Siælen hisset hiem Til det nye Jerusalem, Indtil han dem samle vil. Luc. 2, 28.

4. I Jesu Navn! Og ved Hans Pagtes Saar, Vi leve end, Udi vor Blodig Ven; Og begynde dette Aar; Hans søde Navn Det blive os til Gavn! Til meer' Rodfæstelse I Korset, Vunderne; Kiæreste Immanuel! Plet i dette Aar hver Siæl, I Din Død og Smerte vel.

5. I Jesu Navn! Naar Aar og Dage skal Ei være meer', Men Brøllupet det skeer, Hisset udi Himlens Sal: Lad os da der, Som kloge Jomfruer, Med Troens Olie I Hierters Lamperne, Ud mod Dig vor Brudgom gaae, Og begynde Tonen saa: Lovet være Vunderne! Matth. 25, 7. Aab. 7, 9. 10. Halleluja!

No. 16.

Mel. Sorrig og Glæde de vandre tilhobe.

1.

Hører I Syndre paa Jorderigs Klode! Christne, som Navnet af Christo her bær, Hvordan er I ved Hans Pinsler tilmode? Haver I Christum som Brudgommen kiær? Elsker I Ham, Hans Død og Skam, Lever I udi det slagtede Lam? 1 Joh. 2, 18. 19. 22. 23. 24. Cap. 3, 16. 23. Cap. 4, 2. 3. Cap. 5, 1. 12. 20. 2 Joh. 1, 9. 10.

2. Hvad kan vel Navnet til Evighed gielde, Hvor der alenestе sporges om Blod? Navnet jo Døden kun lidet skal fælde, Naar som man ligger med sørgende Mod, Slet den bestaaer, Som herfra gaaer, Og paa Bør-Stolperne Blodet ei har. Matth. 7, 21. 22. 23. 2 Mose B. 12. 13.

3. Pligter, Moraler og skinnende Dyder, Lidet ja intet for Thronen bestaaer: De paa fortienende Grunde udbryder, Jesu Forsoning al Ære ei faaer, Vunder og Saar Ene bestaaer, Blot man for Vunder i Himlen indgaaer. Jer. 2, v. 11. 12. 13. Joh. 10, 1. 7. 9. 10. 11.

4. Hvad kan vel Dyder i Himmelen giøre, Om deres Glands var end noksom saa god? Hvor man hør Englenes Harper sig røre, Og de Udvalgte at siunge om Blod, Hvor man har hver Love i sær, Lammet og Siden de her havde kiær. Aab. 5, 9. 12.

5. Der, hvor den liflige Stemme og Tone Klinger om Brudgommens Vunder og Saar, Hvor de Beseglede staaer for Hans Throne, Siunger: Halleluja Side og Skaar! Hvor man kun Ham, Slagtede Lam, Hører at nævnes, som bar deres Skam. Luc. 9, 31. Aab. 14, 3. 4.

6. Der hvor de Jomfruer Lammet udkaarer, Lamper og Lamper med Olie har: Olie af de Blods-Draaber og Taarer, Hvormed bedugget Gethsemane var, Og af det Blod, Lammet udlod, Da Det paa Korset for os giorde Bod. Matth. 25, 1 til 10 v.

7. Hvor de, som med Ham til Brøllup indtræder, Ere iførte den blodige Dragt, Lange og hvide og skinnende Klæder, Toet i Blodet, og udi den Pragt Brud hos Ham staaer, Priser Hans Saar, Hvorfra alene de Klæder de faaer. Aab. 19, 8. Cap. 7, 14. Ps. 45, 10. 15.

8. Dømmer da alle! hvad Dyder udretter! Der, hvor beblodede Syndre gaaer ind, Palter de ere og fulde af Pletter, Palter som falmer for Vundernes Skin, Staaer sig ei her, Og mindre der, For Ham, hvis Øine som Ilds-Luer er. Es. 1, 6. 13. Cap. 2, 10. Jer. 2, 22.

9. Nei,

9. Nei, faaer man ei sit fordervede Hierte Smeltet og saaret i Frelserens Blod, Og at erkiende og føle med Smerte Adams den onde forgiftede Rod, Og derved smukt Jages paa Flugt, Hen i Hans Vunder og bliver indlukt. Ps. 119, v. 67. 71. Ps. 51, 7. 8. 9. Ps. 38, 3. 4. 5. 6. Hois. 2, 1. 3 Mose B. 14, 6. 1 Joh. 1, 7.

10. De da kun skamfuld maa Brudgommen møde, Som kun det selvgiorte Klædebon har, De for Ham deri staaer blege og røde, Bliver da først deres Nøgenhed vaer, Jamrer da sig Veemodelig, Ønsker at skiule i Klipperne sig. Aab. 1, v. 7. Aab. 21, 27

11. Arme, forlegne og trængende Hierter, Hungrende, tørstende kun efter Blod, Som sig her føder i Brudgommens Smerter, Staaer da for Lammet med frydefuld Mod, Som deres Ven: Han dem igien, Kiender og fører til Faderen hen. 1 Joh. 3, 2. 14. Aab. 21, 4. Cap. 19, 7. 9. Cap. 7, v. 9. 10. 14.

12. Hvor de da alle Minuter og Stunder, Alle istemmer om Brudgommens Saar: Gloria Lammets forklarede Vunder! Gloria Sidens det straalende Skaar! Salighed vi Fik derudi, Da vi kom paa den beblodede Sti.

13. Syndre! Ach! lader da Brudgommens Smerter, Skiælven og Taarer og blodige Sveed, Vinde her Eders Gemytter og Hierter! Kysser dog Sønnen, han ei bliver vreed, Og I da maa Plat undergaae, Paa den elendige Vei I er paa. Ps. 2, 12.

14. Kysser paa Jesu de blodige Hænder! Kast Eder ned for Hans saarede Fod! Det er dog saligt, naar Jesum man kiender Og har iblant Hans Benaadede Lod; Livet nu staaer Færdig, man faaer Naade omsonst i Hans blodige Saar. Es. 1, 18. Cap. 55, 1.

15. Spilder vi Naadens de kostbare Dage, Hvor udi Sønnen tilbyder os Fred, Beder og tigger os komme og tage, Hvad skal vi da undskylde os med, Naar som det skeer, At vi ham seer, Som vores Frelser' og Dommere er. Joh. 15, 22.

16. Tvertimod, ach! hvilke salige Dage Nyder vi her og i Evighed da: Her naar vi **Brudgommens** Nærhed kan smage, Hisset naar vi Ham at skue skal faae: Her i Hans **Saar**, Hist naar vi faaer Synlig at see, hvor Ham **Vunderne** staaer.

17. Blodige Jesu! Ach lad vore Sinde Leve her smeltede i Dine **Saar**! Lad Dine **Vunder** os med Dig forbinde! Tænk paa de vantro forvildede Faar! O **Hellig Aand**, Tag Dig os an! **Simple** os dann' med vor **blodige Mand**.

18. Lad os ei her os med andet indlade End med vor **blodige Brudgom og Ven**! Og i hans **Blod** os at tvætte og bade, Ganske at give Ham Hierterne hen, Faae i Hans **Blod** Naade og Mod, Og kun at boe ved Hans **blodige Fod**. Luc. 10, 41.

No. 17.

Mel. O Gud! du fromme Gud.

1.

Prøv Siæl! hvad er din Lyst Meest til paa Jorderige? Mon ved din Jesu Bryst Til Himlen at opstige? O prøv! hvad synes du, Om du og skulde snart I Dag just giøre nu Din sidste Reise-Fart.

2. Hverledes synes du Om de Udvaldes Glæde? Ach kom engang i hu Den Kiortel og det Klæde, Som giør dig Reisen fri For Jammer og Fortred, Som ei opslides i den lange Evighed.

3. I

3. I din Samvittighed I dine sikre Dage Har ingen Naade Sted, Men Jammer Synd og Plage, Naar Verdens Skye opgaaer, Giør alting om dig sort, Du da vist nøgen staaer For Evighedens Port.

4. Mon ikke da et Skiul At faae for Siæl og Hytte I Jesu Sides Hul Var dig det beste Bytte? Mon ei et Naade-Blik fra Livsens Soel saa rød Fra Jesu Sides Stik Da var dig honning-sød.

5. Mon Jesu Purpur-Dragt, Retfærdighedens Klæde, Ei var din største Pragt, Ja din Zirat og Glæde? Den Konges Hilsen var Dig da den lifligste, Som Ror i Haanden bar, Og Krands af Tornene.

6. Det i dit Ansigt skrev En glad og munter Mine, Naar Jesum vaer du blev For Hiertet at fremtrine, Hudstrøgen, hvid og rød, Snart slæbt paa Gaderne, Snart udi Dødens nød Paa Korset blegnende.

7. Prøv derfor, kiære Siæl! Om ei i Sundheds Dage Slig Tilflugt kunde vel For Hiertet ogsaa smage! At her paa Livsens Sti I Jesu have Hiem, Sit Borgerskab udi Det nye Jerusalem,

8. Tænk dog, hvor vildsom er Et Faar foruden Hyrde, Det tit er Ulven nær, Som søger det at myrde, Saa gaaer det og en Siæl, Som ei ved Korset er, Som har Immanuel Hans Blod og Død ei kier.

9. Den veed af ingen Hiem, Paa Verdens Mark den vandrer, Naar Verden bryder frem, Naar Luften sig forandrer, Naar Skyen trækker op, Saa frygter den sit Fald, Saa skiælver Siæl og Krop for Dommens Torden-Skral.

10. Den ingen Himmel har Paa Jorden uden Jorden, Den bliver Gud ei vaer, Som udi Syndres Orden, Er Syndres sande Fred, Naar Jorden da forgaaer, Forgaaer dens Himmel med, Den blot og nøgen staaer.

11. En saadan Siæl vist ei har Lyst herfra at fare
Paa Dødens Spor og Vei Til hiin forloste Skare,
Den kommer der ei ind, Den kan ei Lammets Sang,
Som for et jordisk Sind Har alt for himmelsk Klang.

12. Med Smerte den maa see, At den ei her i tide
Har tvættet Klæderne I Jesu Blod ret hvide, Naar
den at kiende faaer, at udi Himmelen Kun Jesu Blod
og Saar Er Bryllups-Klædningen.

13. O salig Siæl! som faaer Her paa din Regning
skrevet, Hver Dag i Jesu Saar Qvittering og forre-
vet Dit Synd-Register saa, Der ei skal vises frem,
Naar du skal banke paa Det nye Jerusalem.

14. Du som en Vandrings Mand Til Parradises
Glæde, Til Himlens Canaan, Til Ærens Stoel og
Sæde Ved Korsets Vandringsstav Eenfoldig triner
frem, Indtil du ved din Grav Saa stille vandrer hiem.

15. Der seer du Frelseren Hvorpaa du her fik øie,
Din Goel og din Ven, Din Noah udi Møie, Der
seer du Vunderne, Som paa din Himmel her Som
Stierner funklede, De skinner herlig der.

16. Paa Jorden mine Trin Er tit møisommelige,
Som giør, at Siælen min Maa tit med Længsel sige:
Min Jesu jeg har Lyst At fare til dig der, Skiønt ved
dit blodig Bryst En Diende jeg er.

17. Jeg usle Creatur Af Kiødets tunge Byrde,
Den giftige Natur, Fra Dig min Siæle-Hyrde, Tit
drages, trykkes ned, Og søger efter Trost, At fare
bort i Fred Jeg derfor haver Lyst.

18. Ach ja jeg haver Lyst Til Sabbaths Roe og Hvi-
le, Udi Din Favn og Bryst At see Dig ad mig smile,
Mig draget har Dit Blod, Mig skiuler Dine Saar,
Mit Sind, min Lyst mit Mod Derfor til Hiemgang
staaer.

19. Thi

19, Thi naar jeg skuer an De purpur-røde Vunder, Da Hiertet staaer i Brand Og længes alle Stunder At see min søde Ven, Og komme i Hans Favn At seile lige hen i Himmeriges Havn.

20. Ja hver en Gang jeg seer Hen op udi det Høie, Og tænker hvad der skeer, Mit taarefulde Øie Til Dig, Dit stungne Bryst, Med Suk og Længsel er Henvendt, jeg haver Lyst At komme til Dig der.

21. Der synger Abraham Med søde Fryde-Toner Om Dig Guds slagtet Lam, Min Brudgom og Forsoner, Et Eccho af den Sang Mig udi Øret staaer, Ja Længsels Drift dens Klang Udi mit Hierte slaaer.

22. Der er ei Synd og Nød, Ei Suk og Sørge-Dage Ei Sygdom eller Død, Der høres ingen Klage, Thi midt i Stolen er Det Hiertens søde Lam, Min Graad aftørres der, Med Fryd jeg skuer Ham.

23. Med Fryd jeg skuer Ham, Forlorne Sønners Fader, Det slagtede Guds Lam, Hvis himmelsøde Lader, Hvis Blik saa smilende, Hvis Kys og Favnetag Mig her oplivede Paa Siælens Bryllups-Dag.

24 Da jeg ham først forlod, Da sukkede Hans Hierte, Han tænkte paa det Blod, Den Pine Død og Smerte, Den Søn ham kostede, Som nu gik Udenlands, Sin Arv forødede, Blev uden Sind og Sands.

25. Imidlertid hver Dag Jeg laae ham dog paa Sinde, Det var Hans Hierte-Sag, Hans Søn at kunde finde, Han høre, spørge lod, Om jeg paa Veien end Til Kilden, til Hans Blod Ei kommen var igien.

26. Men ach i Hungers Nød, Da Palter var mit Klæde, Var Mask mit Trængsels Brød, Et Svinetrug mit Sæde, Jeg følte hvad det var I saadant Aag at gaae, Hvor Hiertet ikke har et Sted at hvile paa.

27. Det naadefulde Blik, Det Blik med Længsels Smerte, Som Peder fordum fik Fra Jesu paa sit Hierte, Det Blik blev jeg og vaer Engang fra Frelseren, Da saae jeg: hidtil har Jeg øvet ham min Ven.

28. Da først jeg savnede min Fader og min Moder, Da randt først Taarene For Joseph, for min Broder, Jeg Længtes, ønskte da at komme atter hiem, Til ham paa Golgatha, Min nød at sige frem.

29. Jeg intet kunde frem Til min Undskyldning bringe, Min Sag var alt for slem, Min Grund for svag og ringe, Jeg ved hver Trin jeg gik Kun græd, mig skammede, Til jeg i Øie fik Min Ven den deiligste.

30. Han langt fra mødte mig Med vidt udstrakte Arme, Som Fader vilde sig Da over mig forbarme, Jeg ham af Øine klar Hans Hierte kunde see, At Han just Jesus var, Som elsker Syndere.

31. Da faldt jeg for ham ned, Men Ach hvor var mit Hierte Da bøiet, skamfuld ved Den Møie, Sorrig Smerte, Jeg en saa trofast Ven Saa længe havde giort, Min Faders Huus igien Og Naade blev mig stort.

32. Han mig har overtalt, Jeg lod mig overtale, Han mig sin Kors-Gestalt Saaledes mon afmale, At jeg ret skyldig stod, Og brød med Thoma ud: Du est mod Syndre god, Min Herre og min Gud!

33. Min Hyrde tog da mig Paa Skuldrene med Glæde, Og bar mig hiem til sig Og til sit Huus og Sæde; Han lægte mine Saar, Gav mig en Klædning paa, Mig satte ved sit Bord, Der Livsens Brød at faae.

34. Han ømt og sagtelig Ved Skuldre mig nu tager, Og leder for ved sig, Han taler mine Sager For Thronen, hvorfra de Igien til Hiertet gaaer, Med den Paategning: See! I Lammet du bestaaer.

Han

35. Om sig min Troløshed End undertiden røber, Han i sin blodig Sveed Og Purpur-Dragt mig svøber, Han har mig alt for kiær At lade ene gaae, Og aaben for enhver Elendighed at staae.

36. Derfor er Han en Mand, Som vel er værd at give Sit Hierte, at man kan Med ham trolovet blive, Saa salig Tiden gaaer For hver, som denne Mand Til Ven og Brudgom faaer, Han altid trøste kan.

37. Derfor er det og Synd, En Skilsmisse at prøve, Og gaae i Verden ind Og dermed ham bedrøve, O salig, salig, om Jeg glemte ei den Ven, Før jeg til Bryllup kom Med ham i Himmelen.

38. Hans søde blodig Haand Er her vel Værd at kysse, Den løser mangen Baand, Den veed saa vel at tysse Hver fattig Syndere, Som seer forlegen hen Med Suk paa Korsets Træ Til Toldres, Syndres Ven.

39. Saa har min Siæle-Ven, Som fordum for mig døde, Og sov paa Korset hen Med de fem Vunder røde, For mig Han skabte af Sin blodig Sides Hul, Den Omhu til min Grav, At jeg har der mit Skiul.

40. Der gaaer jeg ud og ind Udi min Hyrdes Pleie; Mit Hierte Siæl og Sind Kun ønsker ham at eie; Jeg end ei ganske er Ham til Fornøielse, Veed dog, Han har mig kiær, Og er Hans Syndere.

41. Det ene er mig nok, Hans Blod og Død og Naade, Han mig iblant sin Flok Saa styre, lede raade, At naar jeg ei kan gaae, Jeg som Hans Syge Faar Med Syndertaarer maa Da krybe til hans Saar.

42. Der findes Hvile da, Der findes Trøst og Glæde, Naar jeg paa Golgatha Er som en Syg tilstede, Ved ham min Siæle-Mand, O ja tilvisse ja, Af Fryd jeg sunge kan Triumph Halleluja.

43. Hvad

42. Hvad Under, at mig da Her Hiemgangs Længsel drager, Naar jeg paa Golgatha Slig Himmel-Manna smager: Jeg søger kun min Havn: Mit rette Hiem, ach ja! Min Jesu søde Favn. Amen Halleluja.

No. 18.

Mel. O Siæle-Hyrde Gud og Mand.

1.

Kom kiere Hierte her og see! Et Syn foruden Lige, Din Gud udi Gethsemane, At skielve, bede, tigge. Es. 33, 17. Ps. 45, 3.

2. Din Gud, som sveder heftig Blod, Med Blod Sveed Jorden væder, Din Gud, som giør for Synden Bod, For dig veemodig græder. Luc. 22, 44.

3. See hvor han krymper, vrier sig, Forladt af Gud i Nøden! Hør hvor han heftig giver sig, Udi sin Kamp med Døden. Luc. 22, 41. 42. 43.

4. See! hvor han fuld af Vaande gaaer, Nu frem og nu tilbage, Til sine skrøbelige Faar, Maa sig af Jammer klage. Matth. 26, 40. 42. 43. 44.

5. See! hvor han falder ned paa Knæ, I Støvet sig maa bøie, Opløfter i sin Angst og Vee Sit Taarefulde Øie. Luc. 22, 41.

6. Til Faderen, til Himlene, Og siger: Fader! Fader! Er det ei mueligt det kan skee, Du Syndens Skyld forlader?

7. Paa anden Maade, end jeg maa Uddrikke Vredens Skaale? Nu vel! jeg tager mig det paa, Jeg Syndens Straf vil taale.

8. Tænk Synder! Er det da vel ret, At nægte ham dit Hierte? En Brudgom, som sig græder træt, Og kiøber dig med Smerte.

9. En

9. En Brudgom siddende paa Knæ, Som med oprakte Hænder, Med Taarene paa Kinderne, Til Faderen sig vender:

10. Og beder saa for mig og dig, At Blod og Sveed udbryder, Af alle Aarer mildelig, Og Blomsterne begyder. Es. 53, sidst af 12 v.

11. En Brudgom, som ei Helved-Nød, Ei Kors, ei blodig Side, Ei Vunder, Stribler, Marter-Død, Kan tvinge fra at lide:

12. At lide hvad optænkes kan, For dig at faae udrevet, For dig at faae, en Helved-Brand, I Livsens Bog indskrevet.

13. En Brudgom, som sagtmodig gaaer For dig til Slagter-Bænken, Faaer Vunder, Stribler, mange Saar, For Livet dig at skiænke. Matth. 27, 31

14. I Bange og Bekymrede! Hvad vil I vel forlange Meer' af den blodig Frelsere? Hvi er I for ham bange?

15. Hvi vil I gaae og klage paa hans omme Moder-Hierte? Da Livet I omsonst kan faae Udi hans Død og Smerte. Hos. 13, 13.

16. En allerkierest' Siele-Mand Her hænger nøgen, blodig, For Syndere at tage an, Opofrer sig taalmodig.

17. En Mand, som lader alt sit Blod, Sit Hierte-Blod udgyde, At slige Syndre Liv og Mod I Blodet skulde nyde.

18. Nu Syndens Skyld udslettet er, Vor Brudgom den forsoner, Nu haver Faderen os kier, For Sønnens Skyld os skaaner. Zachar. 3, 9.

19. O yndig Blod! o yndig Lam! o Brudgom uden Lige! Som baned med din Død og Skam, Mig Vei til Himmerige.

20. O yndig Blod! o yndig Sveed! O dyre Løse-Penge! Kom over mig til Salighed! At jeg maa immer trænge:

21. Til Blod og Sveed, til Lam og Gud, Til Vunder, Kors og Side, Og have der, som Lammets Bruud, Min' Klæder tvettet hvide. 1 Joh. 1, 7

No. 19.

Mel. Jesus, Jesus, nichts als Jesus.

1.

Dybe Suk til Himmerige Du, min Saliggiører, drog, Dybe Suk, da uden Lige Hiertet mat af Piner slog, Jeg nu i din Haand og Fod Staaer indtegnet med dit Blod.

2. Fra din Fødsel, Trængsel, Møie, mødte dig min Frelsere, Til paa Korset du dit Øie Lukte til og blegnede, Du da i en Kiortel stod, Dyppet i dit eget Blod.

3. Du i Suk og Sørge-Dage Vandrede i Verden om, Græd og bad, Var fuld af Plage, Fuld af Nød og Fattigdom, Til det sidste Seiers-Skrig Du paa Korset gav for mig.

4. Derved jeg til Himmerige Med Triumph og Glæde gaaer, Kan igiennem Siden stige Ind i de Udvaldes Chor, Hvor de siunger Lammets Sang Med Triumphs Basuners Klang. Aab. 14, 3. Cap. 5, 9.

No. 20.

Mel. Schmücke dich, o liebe Seele!

1.

Lam og Brudgom! Jeg din Due, Nærmer mig for at beskue, Dig i den Gestalt du ligger, Skiælver, bæver, græder, tigger.

2.

2. Sveder Blod og for mig beder, I Gethsemane jeg leder Om den Brudgom blodig, saaret, Som jeg har til Mand udkaaret.

3. At jeg kunde Kraften finde Af det Blod, jeg seer nedrinde, Og Din Sveed, som jorden væder, Efter det Din Due græder.

4. Hør da Lam de Due-Sukke! Fyld med Blod mit Hiertes Krukke! Den med Blod og Sveed bestænke! At jeg blot paa Dig maa tænke.

5. Ach hvor salig, saftig, blodig, Bøiet, naadefuld og modig Giør Gethsemane en Synder, Som det blodig Lam kun ynder.

No. 21.

Mel. O Siæle-Hyrde, Gud og Mand.

1.

O yndige Gethsemane! O yndig Lam! som ligger Der som en Orm og Syndere, Og til din Fader tigger.

2. Du er det Sted, hvori i sær Mit Hierte stedse nyder, Ved Brudgommen jeg haver kiær, Den Kost, som Syndre fryder.

3. Den Bryllups Kost, den Livsens Mad, Som vederqvæger, føder, Det skiulte Manna mig giør glad, Og Synden i mig døder. Høys. 5, 1. Høys. 2, 4. Aab. 2, 17.

4. O yndige Gethsemane! I dig jeg her vil blive, Og tage, hvad til Liv og Død Min Skabere vil give. Ebr. 1, 2. 8. 9. 10.

5. Til Liv, at Kiortlen holdes hvid, Til som en Brud og Due Jeg hannem, min Forløser blid, I Evighed skal skue. 1 Cor. 15, 22.

6. Til Død, at jeg indtil min Grav Afdøer fra Syndens Leie, I Bloder stedse tvettes af, At Siælen Dig kan eie. 1 Cor. 5, 7. 8.

7. Saa synger jeg saa frydelig Om disse Blode-Taarer, Som bryder ud saa mildelig Af alle Lammets Aarer.

8. Og naar af Tiden jeg gaaer ud, Jeg i de sidste Stunder Da pryder mig som Jesu Brud Med Jesu Saar og Vunder.

9. Jeg vandrer i Gethsemane Og Golgatha, de Steder, Som her er Brude-Salene, Og Siæl og Hierte glæder.

10. Deri jeg jubilerende Gaaer ind i Himmerige, Hvor jeg Guds Lam med Vunderne Skal prise uden Lige.

11 Og medens jeg paa Jorden er I disse Naadens Dage, Skal intet fra min Brudgom kiær Mig nogensinde drage. Rom. 8, 35. 38. 39.

12. Mit Hierte immer immer sig I Troen skal opsvinge Til Dig, til Dig, min Frelser, Dig Med Aandens Due-Vinge.

13. Og leve i den Marter-Mand, Som mig med sig har bunden, Saa længe Hiertet røres kan, Thi jeg i Ham har funden

14. En Perle rød, en Perle hviid, En Perle uden Lige, En Perle, som i Naadens Tid Kan kaldes Himmerige. Matth. 13, 45. 46.

15. En Perle, hvori jeg kan see Hen ind i Himmerige, Og see min Fader smilende Til mig i Aanden sige:

16. At Han mig elsker, og min Mand Saa mange Naade-Blikke Mig, og udi sin Høiheds Stand, I Siælen at tilskikke.

17. En

17. En Perle, jeg ei mistede For alle Verdens Riger, Thi jeg i den kan Livet see, Den ei i Døden sviger.

No. 22.

Mel. O Gud! Du fromme Gud.

1.

I Jesu Purpur-Saft, som Blomstrene bestænker, Vi finder Liv og Kraft, naar Hiertet vi nedsænker Udi den blodig Dug, udi den kolde Sveed, Som af hans skiælvend' Krop paa Jorden dryber ned.

2. I Jesu Purpur-Saft, ved ham vor Siæle-Hyrde Vi skilles kan ved alt, vort Hierte er til Byrde, I Jesu Purpur-Saft vi reent afvettes kan, Og komme i en fri og salig Naade-Stand.

3. I Jesu Purpur-Saft vi lettelig kan finde En uskatteerlig Kraft til her at overvinde; I Jesu Purpur-Saft er Glæde, Liv og Mod, Og Kraft til Satan selv at træde under Fod.

4. I Jesu Purpur-Saft er Himmelsk Siæle-Føde, Den søde Livsens Flod, som kan vor Liv forsøde: O himmel-søde Saft af min Immanuel, Giv det med Livsens Kraft begyde maa min Siæl.

5. Betænk dig Synder ei! Antag din blodig Fyrste! Som for at faae dig frelst saa heftig monne tørste: Ach! see, Han ligger der, og smelter hen i Graad! Ach kom! mens Tiden er! Det er Dit beste Raad.

No. 23.

Mel. O Siæle-Hyrde, Gud og Mand.

1.

Jeg Lammet i mit Hierte har, Jeg har Ham ved

min Side, Om Fienden nok saa rasend var, Saa faaer han det at lide.

2. Ved Jesum trods jeg byde kan Den Flok i Mørkheds Rige, Som mod den blodig Frelsermand Tør vove her at krige.

3. Den Flok, som Dyder, Gierninger Skatterer, og forgietter Det, sande Dyders Kilde er, Og Roden først aftvætter.

4. Det dyre Jesu dyre Blod, Som renser og frigiører, Som Syndre giver Fred og Mod, Og Livet dem tilfører. 1 Joh. 1, 7.

5. Selvfromme, Kloge, Daarer er, Guds Blod ei Prisen give, Med alle deres Gierninger De dog fortabte blive.

6. Naar Jesu arme Børne-Tal Skal staae for Lammets Throne, Og Blodet Prisen give skal Med Engle-Røst og Tone.

7. Naar Horer, Tyve frem for dem Gaaer ind i Himmerige, Og Lammets dyre Vunder fem Skal Tak for Frelse sige. Math. 21, 31. 32.

8. Hvor vil de da for Alvor see, Sig skammelig bedraget, Fordi de ei, som Syndere, Til Ham har Tilflugt taget. Matth. 23, 37. 38. 39. Math. 7, 21. 22. 23.

9. Fordi de raisonnerede saa meget her om Dyder, Forkiettred' Blod og Vunderne, Som Jesu Børn kun fryder. Viisd. 2, 12. Viisd. 4, 19. 20.

10. De raabe vil til Klipperne: Ach skiuler! skiuler! skiuler! Os for den Glands af Vunderne, Og søge Jordens Huler. Aab. 6, 15. 16.

11. Men da gaaer Børne-Flokken frem Udi de hvide Klæder, Og priser Lammets Vunder Fem, Dem bøiede tilbeder. Viisd. 5, 1. ꝛc. Aab. 7, 9.

12. De

12. De raaber alle kun om Blod, Paa Side, Kors og Vunder, Det Blod dem gav i Tiden Mod, Og Naade alle Stunder. Aab. 5, 12.

13. Op derfor alle Syndere! Mens Blodet Naade raaber, I Grove og Retfærdige! Antag Guds Blode-Draaber.

14. Op! Lad Hans Graad og blodig Sveed, Hans mange Suk og Taare, Hans Død, og alt det som han leed, Dog Eders Hierte saare!

15. I Daarer! vil I Fiender mod En saadan Herre blive, Som eder haver kiøbt med Blod, Vil Livet eder give.

16. Ach nei! det dog jo syndig, er Saa skiændig ham at lønne, Og paa Hans Blod, som Prisen bær, Saa lidet her at skionne.

17. I Ham I Livet finde kan, Og finde overflødig, Han tager alle Syndre an, Naar de kun Ham har nødig. Joh. 6, 36. Joh. 10, 28. Joh. 14, 6. Aab. 22, 17. Ezech. 33, 11. 12.

18. Fald bøiet om Hans saaret Fod! Og kys de blodig' Hænder! Ei her behøves anden Bod, Thi Fattige Han kiender. Es. 1, 18.

19. Tak Jesu for Din Forbøn god, Din Graad og Suk og Taarer, Din Sveed og hver en Draabe Blod, Hvorved Du os udkaarer.

No. 24.

Mel. O kiære Siæl frygt aldrig meer.

1.

See! hvor Guds Lam nu siungende Gaaer ind udi Gethsemane, Og over Kedron træder, Geleidet af et lidet Tal, Som derpaa Vidner være skal,

Hvor Blod for os Han sveder, Med Døden strider, beder. Matth. 26, 30. 37. 38.

2. Af Paradiis gik Adam ud, For han ulydig var mod Gud, Og tabte Ærens Klæde, Men Jesus gik i Haven hen, Og Ærens Smykke hid igien Han bragte os tilstæde, Ved bitterlig at græde. 1 M.B. 3, 23. Rom. 5, 17. 18. 19.

3. Hans Indgang i Gethsemane Begyndte strax med Bævelse, Omspendt paa alle Sider Af Helved-Pine, Vredens Dom, Han udi Græsset kryber om, Med Dødon heftig strider, Og Siæle-Angest lider. Matth. 26, 37. 38.

4. Dog naar han udi Aanden seer Den Frugt og Nytte, deraf skeer, Da ved Hans Vunders Bryster En Børne-Flok ret tørstige Skal ligge stille diende, Afvendt fra Verdens Lyster, Det ham da meget troster. Es. 49, 15. Hos. 11, 3. 4.

5. Paa sine Knæ Han falder ned, Os grædende tilbeder Fred, Vi laae ham nær paa Hierte, Det koste hvad det koste vil, Han gierne sætter Livet til, Skiønt, hvad det gav for Smerte, Paa Golgatha Han lærte. Luc. 22, 41.

6. Den Lidelsers og Marters Daab Han villig taalte i det Haab, Han siden skulde skue Nu et, nu andet vildsomt Faar At søge hen til Hyrdens Saar, Sit Liv deraf indsue, Som en enfoldig Due. Luc. 12, 50.

7. Det kiære Hierte saae kun paa, Hans Diemeed Han kunde naae, i Himlen triumphere Med de forløste Syndere, Som skulde prise Vunderne, For Thronen jubilere, Hans Smerters Løn de ere. Es. 53, 10. 11.

8. Ei

8. Ei vores Skionhed, Suk og Bøn, Neddrog fra Himmelen Guds Søn, Vi vilde heller blive, Enhver udi sin Dom og Død, Og sove udi Synden sød, End sligt os skulde drive, Til Ham at Hiertet give. Es. 43, 22. 23. 24. 26. 27.

9. Ei vores Lyst og Villighed Udi at laane Ham et Sted I vore Hierters Bolig, Og elske inderlig igien Den blodig Brudgom, Siæle-Ven, Som tiente dog saa trolig, For os at giøre rolig. Es. 50, 2.

10. Ei vores Lyst at give Agt Paa Hans den blodig Brudgoms Dragt, Og søde Hyrde-Stemme, Nei tvertimod Han msisom maa Os hver paa sin Vei eftergaae, Om Han ei vil fornemme, Vi Hannem vil forglemme. Jer. 44, 16. Aab. 3, 20.

11. Det derfor var kun Kiærlighed, Som af Guds Lam den blodig Sveed, Af Hans forpiinte Aarer, Udtrykte i Gethsemane, Den Taare-Flod paa Kinderne, Vor Nød Hans Hierte saarer: Det os til Brud udkaarer. Ps. 40, 8. 9. 10. 13.

12. Kom Hofmod ind ved Kundskabs-Træ, Da ligger Jesus her paa Knæ, Med Jammers Klage-Tone: I Blod og Sveed, Bedrøvelse, Hans usle Lemmer skielvede, Vor Hofmod at forsone, Os skaffe Livsens Krone. 1 M. B. 3, 5. 6.

13. Thi skal min Brudgoms Kiærlighed Dybt i mit Hierte sænkes ned, Min Vandrings-Plads skal være Hos Ham udi Gethsemane, Paa Knæ med Taarer siddende, Det skal min Siæl ernære, Mig Ydmygheden lære.

14. Derfore kiære Frelsere, Venn' Troens Øie til at see Paa den Blodrøde Drue, Hvis blodig Saft udpressede Min Synd udi Gethsemane, Dens Yndighed beskue, Mit Liv deraf indsue. Høis. 7, 12. 7. 8.

No. 25.

Mel. Eet er nødigt, dette ene lær mig 2c.

1.

Efter Eet jeg kasker Øie Ind udi Gethsemane, Nemlig al den Nød og Møie, Der paakom min Frelsere, Da Kilder og Strømme af Kiærligheds Floder, Udbrast paa min Himmelske Brudgom og Broder, Da Belials Bække gik over Ham saa, Han bævende, grædende, knælende laae. Ps. 78, 20. Psal. 18, 5. 6.

2. Skulde vel i Himlens Throne Høres mere liflig Klang End min Brudgoms Klage-Tone, Og Hans Graads og Jammers Sang, Da Han udi Haven saa sørgende sukker, Og sig udi Græsset med Taarer nedbukker, Det trænger jo dybt udi Himlene ind, Og troster her mangen et sørgende Sind. Ebr. 12, 24. Ebr. 10, 16. 20. 22.

3. Skiønt Han saae hvad Ham i vente Allerede mere stod, At paa Korset man Ham spendte, Og udpiinte alt Hans Blod, Det trofaste Hierte med Kiærligheds Tanker Dog heftig paa Himlen for Syndere banker, Naar Syndre kan frelses Han gierne vil gaae Selv ind udi Døden, Al Jammer udstaae.

4. Da Gud Vredens Skaal Ham rakte, Og den store Kamp gik an, Da Han den uddrak og smagte, Daaner vores Siæle-Mand, Han falder i Afmagt og gispende ligger, I blodige Taarer til Faderen tigger: Han bitterlig græder og beder at faae En Flok i sit Rige For Thronen at staae.

5. Dermed Han paa nye indtræder Paa den blodig Marter-Plan, Intet Hiertet mere glæder, End

Han

Han Syndre frelse kan: Hans Fiender da kommer med Sværd og med Stænger, Og paa den Blodsvedende Jesum indtrænger, Han dem gaaer i Møde, de slæber Ham bort, Og agter at giøre Hans Tid Ham nu kort. Matth. 26, 47.

6. Ach! saa lad mig aldrig glemme Jesu! Hvad Dig kostet har, Mig til Himlen at forfremme, Som saa langt fra Himlen var, Din Martyr i Haven, Din Gang udaf Haven, Til Korset, fra Korset og hen udi Graven, Mig stedse indprentet i Tankerne staae, Til jeg Dig i Himlen at skue skal faae.

No. 26.

Mel. Jesu dine dybe Vunder.

1.

Hvo vil see en ussel Fange, Som i Lænker bunden staaer, Nøgen, røstende og bange, Fuld af Ribler Blod og Saar, Kommer alle, skuer an Eders blodig Siæle-Mand! Hvor man Huden af ham flænger, Og med Spyt og Spot ham trænger. Matth. 26, 38. Joh. 19, 5. Psal. 129, 3. Psal. 22, 8.

2. See en Brudgom, som ei Lige Haver udi Himmerig, Eller her paa Jorderige, Deilig, rød og yndelig: See en Brudgom bleeg og blaa, Med en Torne-Krone paa, Paa sin Bryllups-Dag med Glæde Her iført sit Brudgoms-Klæde. Psal. 45, 3. Høis. 3, 11.

3. See en Brudgom i et Smykke, Som alt andet overgaaer! See ham i et Gylden-Stykke, Som bestaaer af Blod og Saar! See en Brudgom rød og hvid, Som sagtmodig mild og blid, Fuld af Ribler, Saar og Smerter, Beiler her til Syndres Hierter.

Hois. 5, 10. Zach. 9, 9. 11. Matth. 21, 5. Es. 62, 11. Matth. 11, 28. 29.

4. Jorden han med Blod begyder, Kiærlighedens Kilde her Udi Strømme-Tal udbryder, Nu udi hans Bryllups-Fær, See hvor Blod og Taarene Triller ned paa Kinderne! Hvo vil ei den **Brudgom** favne, Og udi hans Vunder havne. Luc. 22, 44. Joh. 4, 14.

5. Smelter hen i Graad og Taarer! Falder boiet om hans Fod, See dog hvor af alle Aarer Vælder hele Strømme Blod, See dog hvor han krymper sig Som en Orm vemodelig; Syndre! lader eder fange, Ingen være for ham bange. Luc. 7, 38. Psal. 22, 7.

6. Bliver trængende og arme, Favner hans den blodig Fod! Holder ved, indtil j varme Føler eder i hans Blod; Alle haver Ret dertil, Thi han alle have vil: De kan snart hans Hierte vinde, Og i ham en **Brudgom** finde. Joh. 6, 37. Matth. 22, 9. 10. Aab. 22, 17.

7. Neppe ligger man der længe, Og ham bornlig kalder paa, Før man føler sig at trænge, Og ham Hierte kiær at faae, Ja man smelter hen i Graad, Kysser hans den blodig Fod, Elsker ham saa meget mere, Som han os forlader flere.*) Luc. 7, 37. 38. 47.

8. Der man ligger og man bliver, Tæt ved hans den pidsket Ryg, Man da hungrer og han giver, Man forlegen er og syg, Efter i hans blodig Barm Stedse hvile, være varm, Af de søde Blode-Draaber, Som om Fred bestandig raaber. 1 M. B. 32, 24. 26.

9. Siæle-Mand! Udvalde, Skionne, Allerdeiligste Guds Lam; Hvormed skal jeg dig dog lonne, For du bar vor Synd og Skam? Intet jeg at give har, Men jeg veed du intet tar, Uden arme Synder-Hierter, Som kun elsker dine Smerter.

No. 27.

*) Synder.

No. 27.

Mel. Hiertelig mig nu længes.

1.

Forsoner og Forløser! Livsaligste Guds Lam! Som alt dit Blod udøser, For Verdens Synd og Skam; Lad mig, din Brud og Due, I Dag vor Bryllups-Dag *) Dig Brudgom ret beskue! I Dine Saar og Slag! Høis. 7, 11. 12. 13.

2. Jeg Bryllups-Fest vil holde Med dig min Frelsere! De usle Lemmer kolde, Din ganske Lidelse, Min Brude-Dragt skal være, Og Siælens Bryllups-Mad, Som mig, din Brud den kiære, Skal pleie, giøre glad.

3. Thi vil jeg først forføie Mig i Gethsemane, Og der betragte nøie Dig grædend' siddende Paa Knæ, du sukker, beder For mig til Faderen, Den blodig Sveed du sveder, Udvalgte Siæle-Ven!

4. O! Ach! Hvad seer jeg drybe, Af dig paa Blomsterne? Jeg seer dig jo at krybe, Ret som en Syndere, I Græsset og at græde, For mig at faae udløst, Med Blod-Sveed Jorden væde, Hver Syndere til Trøst.

5. Du Perse-Karret træder, Din yndig Purpur-Saft Mig din Forløste glæder, Og giver Liv og Kraft, Den Blod-Sveed, mine Synder Af dig udpersede, Giør, Faderen mig ynder, Og jeg mig frelst kan see. Es. 63. 3.

6. Du paa dit Ansigt ligger, Beklemt i Sind og Mod, Jeg ligger ved og tigger, Og kurrer efter Blod, Du gisper, stønner, sukker, Paa Jorden hviler

*) Paa Lang-Fredag.

hviler mat, Jeg Roser ved dig plukker, Min Siæle-Mand og Skat! Luc. 12, 34. Høis. 5, v. 13. 14

7. Vi længere ei gruer For Dom og Helvede, Da Skaberen vi skuer, I saadan Skikkelse, Ach nei! vi kun vil lande Udi Gethsemane, Der øse Livsens Vande Af Svede-Hullerne. Ebr. 1, 2. Joh. 1, 3. Es. 12, 3.

8. Ach! skulde du forsone, Vor Synde-Straf udstaae, Med ynksom Klage-Tone Din Fader kalde paa, Og du os skulde bunden Endnu i Vantroe see, Hvortil var det da runden, Det Blod, Du svedede?

9. Ja Brudgom! hvo kan lade Af Hulen Fanger ud? Dem tvætte, rense, bade, Og danne dig til Bruud; Mon ei de blodig' Vunder, Og Saar, Du dig lod slaae, Maa Prisen allestunder Alene derfor faae. Es. 49, 25. Zachar. Cap. 9, v. 11.

10. Vi det derfor vil sanke I Troe med Bøielse, Hver Gierning, Ord og Tanke, Til daglig Renselse: At Fienden ei skal snige Sin Død i Livet ind, Din Død den ynkelige Indprent udi vort Sind.

11. Din Aand deri rodfæste Alt meer mit Naade-Val! Han holde mig til Beste I Ydmyghedens Dal, Han daglig mig frigiøre, Og danne dig til Bruud! Og som en Bruud mig føre Til dig af Verden ud!

12. Jeg udi Dødens Lande Nedsiunket ellers er, Jeg ellers ei kan lande I Fredens Boliger: Din blodig Sveed og Vunder, Dit dyre Rosens Blod, Min Sag til alle Stunder Maa tale, giøre god.

No. 28.

Mel. Hiertelig mig nu længes.

1.

Hvad giør, at Hiertet kraftig Bestandig trænge maa, Benaadet, blodig, saftig Paa Klippen fast kan staae? Alene Blod og Vunder, Det Liv antænde kan, Som giør, at alle Stunder Vi trænge til vor Mand.

2. Hvad giør, at, naar jeg savner dig, Søde Frelsere! Og jeg i Troen savner De Fødder saarede, Seer paa de blege Kinder, Til Live kommer der, Det Blod, som af dem rinder, Som Siælens Salve er.

3. Hvad giør, at jeg kan sige: Min Fader! og min Gud! Min Brudgom uden Lige, Som en udkaaret Bruud, Din blodig Sveed og Vunder, Din Mund, o Himmel-Skat, Som udi Dødens Stunder sig klagede: Forladt. Gal. 4, 6. 4. 5.

4. Hvad giør, at jeg kan finde Min Bøns Bønhørelse, I Hiertet at nedrinde, Liv og Velsignelse, Og at det Abba-Raaben, Din Aand, som hos mig boer, Og taler, det her oven For Thronen frit indgaaer?

5. Og at Pardon udsendes, Legitimerer sig, Saa Hiertet ret frikiendes: O søde Jesu dig, Som der med dine Vunder Selv fører Sagen frem, Og giør til alle Stunder, Den tom ei vises hiem. Joh. 8, 36.

6. Hvad giør, at hver en Synder, Hvor grov han ogsaa er, Pardon og Naade finder, Naar blot paa dig han seer, At Siæle-Fred han nyder, Sig salig kalde kan: Dit Blod, som Du udgyder, vor blodig Siæle-Mand!

7. Hvad

7. Hvad giør, at du forbarmer Dig over Syndere, Dem venligen omarmer, Og lader Frelsning skee? Hvad giør, hver frit sig nærmer Til Naade-Stoelen hen, Og at du den beskiermer? Dit Blod, o Siæle-Ven. Rom. 3, 24. 25. Ebr. 4, v. 16. 3 Mose B. 16, 14. 15.

8. Hvad giør, at Troens Anker, Naar Fienden Bølger slaaer, Ustadig ikke vanker? Men evig fast bestaaer: Hvad giør, at den ei glipper, Naar andet glipper her? De faste, faste Klipper, Hvorpaa den grundet er. Ebr. 6, 18. 19. Ps. 19, 15. Es. 17, 10.

9. De dyre Lammets Vunder, Guds Blod, det dyre Blod, Som giver alle Stunder Det Svage Kraft og Mod: Dit Blod ja og den Krone, Du dine har tilsagt, Og udi Himlens Throne Til Syndre er henlagt. Ps. 104, v. 18. Aab. 2, 10.

10. Hvad giør at Christne, døbte Paa dig og paa din Død, Som nægter dig, dem kiøbte, Gaaer fri fra Dom og Nød? Hvad redder dine Fiender, Som driver med dig Spot, Og dig kun Ryggen vender? Dit Blod, som taler got. 2 Petr. 2, 1. Ebr. 12, 24.

11. Hvad giør, at du vil give Dem Synds Forladelse, Hvad Time de vil blive Ret arme Syndere, Et ydmyg Kys dig give Paa din saargiorte Fod, At de da frelste blive? Dit dyre Rosens Blod. Luc. 13, 34. Es. 1, 18. Jer. 3, 1.

12. Hvad giør, at dig i Sinde Kun allestunder staaer, At frelse og at vinde Dit dyrekiøbte Faaer? Du Armene udspender, For i din Favn at faae, Endog de verste Fiender? Dit Blod, som flyder saa. Es. 65, 2.

13. Hvad giør, at vore Sinde, I stille Boielse, En salvet Kraft kan finde Fra dig, Din Lidelse?

Hvad

Hvad giør, at dine Duer, Som Fredens Budskab bær, For Fienderne ei gruer? Din Skiold, de bærer her. Eph. 6, 13. 14. 15. 2c.

14. De under Korsets Fane Beblodet fast bestaaer, For Syndere at bane En Vei til Lammets Saar: Du selv de blodig Arme Saa venlig strækker frem, For dem at kunde varme, Og bringe til dig hiem.

15. Hvad giør, Din Hyrde-Stemme Os stedse eftergaaer, Og beder ei at glemme Dit dyre Blod og Saar, At du os saa omarmer, Og giver Liv og Fred? O mildeste Forbarmer! Det giør din blodig Sveed. Aab. 3, 20.

16. Hvad giør, Du som en Hyrde Omgaaes dine Faar, Borttager deres Byrde Og læger Sicle-Saar, Dem trøster, føder, glæder, Med Møie eftergaaer, Dem tysser naar de græder? Dit dyre Blod og Saar. Ezech. 34, 12. 13. 14. 15. 16. 25. Joh. 10, 11. 14.

17. De store Fødsels-Smerter, Som vi dig kostede, Før vores arme Hierter Du frelste kunde see, Langfredag uden Lige, Da det fortabte Faar Du Vei til Himmerige Fik giort ved dine Saar. Es. 49, 15. Psal. 22, 32.

18. En Vei, hvorpaa nu Daarer End ei kan fare vild, Thi Daarer du udkaarer, Du selv din Naades Ild I simple Hierter tænder, Din søde Hellig Aand Hver vildsom Faar du sender, Som Veien vise kan. Es. 35, v. 8. 10. Luc. 15, 12 til 24.

19. En Vei, hvor alting skiænkes Omsomst til Fattige, Og ei paa Fordring tænkes, Men kun paa Vunderne: Dit Ord og Aand veileder, I stille Bøielse, Og alle Syndre beder: De kun paa dig skal see.

20. Paa

20. Paa dig i dine Klude, Hvori du fattig laae, Hvori nu dine Brude Kan Brude-Kiortlen faae: I Pagtens Blod en Kilde, En yndig Balsom-Saft, Hvor hver, som lider ilde, Faaer Lægedom og Kraft. Zachar. 13, 1.

21. Paa dig, som vilde vandre Omkring i Jode-Land, Helbrede, hielpe andre, Og tage Syndre an, Paa dig, som maatte døie Kun Had, hvor du kom frem, Ja Hunger, Trængsel, Møie, Var uden Huus og Hiem. Matth. 8, 20.

22. Paa dig, som knælend' ligger Udi Gethsemane, Og græder, beder, tigger, Saa udaf Lemmerne Den blodig Sveed udbryder, Begyder Blomsterne, En Kilde, som kun flyder For arme Syndere.

23. Paa dig, som man hudflænger, Og kroner kun til Spæ, Med hvasse Torne, hænger Tilsidst paa Korsets Træ, Paa dig, som vilde lide Den største Marter-Død, At ingen nu skal vide Af Jammer eller Nød.

24. Paa dine blege Kinder Og brustne Øine smaa, Paa Blodet, som udrinder Af dig fra Top til Taa, Paa de Fem røde Vunder, Og mange blodig Saar, Som alle, alle Stunder, For Syndre aabne staaer.

25. Thi priser vi de Vunder, Saa længe Hiertet slaaer, Alt andet dog gaaer under, Kun Jesu Blod bestaaer: Afmael din blodig Smerte, Dit Korses Skikkelse, O Lam! udi vort Hierte! Ja giør os trængende!

26. Ach lad din Klage-Tone, Udi Gethsemane, Din Marter-Død og Krone, Din blegnend' Skikkelse, Os immer her nedbøie, I Stilhed for din Fod, Til at betragte nøie Dit dyrebare Blod.

No. 29.

Mel. Hiertelig mig nu længes.

1.

Vor Vei til Himmerige Vi stille salig gaaer, Hver Fiende maa bortvige For Jesu Blod og Saar, Med ham vi vandre sikker, Som arme Syndere, Skiønt Veien sig ei skikker For Selv-Retfærdige. Aab. 12, 11. Rom. 8, 33. 37. seq. Ps. 23, 4. Rom. 4, 2. seq.

2. De falder og sig støder I Ydmyghedens Dal, De ei i Lammets Fodder Seer deres Naadeval: De vanker, tumler, raver Paa Veien hist og her, For de til Grund ei graver I det som Sagen er. Gal. 5, 4.

3. Den Helved-Qval og Smerte, Som udi Dødens Nat Omspendte Jesu Hierte, Ham neppe har forladt, Før jeg ham seer en Fange i Baand og Lænker gaae, For Stribler at erlange Og Dødens Dom at faae.

4. Man Lammets Rosen-Kinder Med Knytte-Næver slaaer, Ja Hænderne man binder, Ham hugger Saar i Saar, En Torne-Krands man kryster Dybt i Hans Hoved ind, Saa hver en Aare brister! Ach hvilket Morder-Sind.

5. Der staaer han som en Fange, Hudstrøgen, blodig, blaa, Ja skielvende og bange Med Torne-Kronen paa, Iført et Purpur-Klæde Og med et Rør i Haand, Ach! hvo maa ikke græde, Som seer ham saadan an. Joh. 19, 5.

6. En Konge uden Lige, En Brudgom hviid og rød, En Konge, som sit Rige Har plantet med sin Død, Som Vunder, Saar og Stribler Kun har til

Konge-Pragt, Bespyttet fuld af Ribler, Ifort en Narre-Dragt. Aab. 12, 10.

7. Han endelig sagtmodig Gaaer op paa Golgatha, Hvor atter nøgen, blodig, Han maa afklædes da, Hvor Nagler ham inddrives I hver en Fod og Haand, Hvor **Livet** selv aflives, Og giver op sin Aand. Es. 53, 7. 8. Ap.G. 3, 15. Luc. 23, 46.

8. Den søde Fredens Fyrste, Som Livsens Kilde er, Som efter hver mon tørste, Saa blodig hænger der, I de udspendte Arme, Hans blodig Skiød og Favn, Enhver kan finde Varme, Indskrevet see sit Navn. Es.9, 6. Eph.2, 14. Joh.4, 14. Es.65, 2. Matth.11, 12.

9. Han Fredens søde Tanker I Hiertet stedse har, Endog da man ham banker, Og Naglerne indslaaer, Da de hans Konge-Throne, Hans Kors opreise vil, Med ynksom Klage-Tone Han Fred os beder til. Luc. 23, 34. Es. 53, 12.

10. Vort Offer her aflives Paa vor Forsonings Fest, Til Priis i Døden gives, Hans **Brud** nu er en Giest Til Himmelsk Bryllups-Glæde I Himlens Brude-Sal, Hvor hun i Ærens-Klæde For Thronen stilles skal. 1 Corint. 5, 7. 1 Petr. 2, 24. Aab. 19, 7. 8. 9. Cap. 7, 14. 1 Joh. 1, 7.

11. Vor **Brudgom** fuld af Vunder Der hænger, **Brudens** Skat, Da endelig det stunder Med ham mod Dødens Nat: Fuldkommet, høit han raaber, Gud er nu en Syndres Ven, Ved mine Blode-Draaber Er Vei til Himmelen. Phil. 3, 8. 9. Joh. 19, 30. Ebr. 10, 19. 20.

12 Ach maa jeg dig nu skue, Min blodig Siæle-Ven! I dine Piners Lue, I Døden blegne hen! Dit Hierte heftig sukker, Da du clareret fik Min Sag, du Øiet lukker, Og faaer tilsidst et Stik.

13. Et

13. Et Stik udi dit Hierte, Ved Spydets haarde Stod, Et Stik, Som gav dig Smerte, Endog udi din Dod, Et Stik, hvorved udbryder Det store Kilde-Væld Af Vand og blod, som fryder Hver fattig, torstig Siæl.

14. See hvor nu Himmerige I Siden aabnet staaer: Ved Siden, kan vi sige, Vor Vei til Himlen gaaer, Deu Kost, som vore Hierter Gior Himmelsk sindede, Vi faaer i dine Smerter, Og udi Vunderne.

15. Halleluja vor Konge! Vor døde blodig Gud, Med Hierte, Mund og Tunge Dig takker nu din Bruud, Paa Golgatha hun hviler Og favner Lammets Fod, Ad hende Jesus smiler, Da han udgyder Blod.

16. Seer Syndre! Synderinder! Den blodig Konge an! I ham et Speil j finder, Hvori j skue kan, Hvad Synden har at sige, Men og tillige, hvor Guds Hierte uden Lige Til Syndre aaben staaer.

17. O Brudgom uden Lige! O dyre Blod og Sveed! Som udi Himmerige For alle raaber Fred, Bestænk mit arme Hierte! Min Siæl og Aand opklar, Og i din Dod og Smerte Hensmeltet mig bevar! Rom. 8, 34.

No. 30.

Mel. O der alles hat verloren.

1.

Lammets Rosenrode Kinder, Lammets blege kolde Mund, Hiertet meer med ham forbinder, Siælen varmer og gior sund.

2. See, hvor mildt vor Brudgom hænger, Torster efter Syndere, Skiuler alle dem; som trænger, Vel hos sig i Vunderne. Ps. 27, 5.

3. Skulde Bruden ei oplives Ved den Brudgom hvid og rød, Jo mit Lam! mit Hierte gives Blot til dig og til din Død. Høis. 2, 3. 5. 7.

4. Blød det, bøi det, giør det liden, Salv det med din blødig Sveed, At det ikkun her i Tiden Dig, Dit Blod og Vunder veed. 1 Cor. 2, 2. Gal. 6, 14.

5. Giør det stedse Brude-haftig, Kurrende kun efter Blod! Lad dit Blod og Vunder kraftig Her bestænke Hiertets Rod!

6. Giør mig til et Barn af Naade, Som alene seer paa dig! Og af dig sig lader raade, Elsker Lammet inderlig.

7. Tænk og paa den lille Skare, Som med Blod besegler gaaer! Lam! du mig med dem bevare I din Sides blodig Skaar!

8. Styrk det Svage! Lad det Mætte Blive trængende til dig! Lad ei Stridsmænd blive trætte, Prise Blodet idelig.

No. 31.

Mel. Naar min Tid og Sund er for Haand.

1.

Min Brudgom Han er hvid og rød, Anseelig frem for andre, Hans Vunder, Stribler, Kors og Død, Kan Hiertet kun forandre, Benaade, bøie, salve med Et Himmelsk Liv, en salig Fred, Der siælen giennemtrænger. Høis. 5, 10.

2. Min Brudgom han er hvid og rød, En Viingaard fuld af Druer, Hver Drue rød, hver Drue sød, Jeg Saften af dem suer, Hans søde Vunder Druer er, Han selv er Træet som dem bær, Den Frugt os Livet giver. Høis. 2, 13. Cap. 7, 7. 8. 12. Joh. 15, 1. 4. 5.

3. Min

3. Min Brudgom han er hvid og rød, Sit første Blod udgyder, Saasnart han var til Verden fød, Hans palted Svøb han pryder Med det, som evig pryde skal, Mig her og hist i Himlens Sal, For Lammets Stoel og Throne. Luc. Cap. 2, 21. 1 Joh. 1, 7. Ebr. 9, 14. Aab. 7, 14.

4. Min Brudgom han er hvid og rød, Det mig saa ofte læger, Naar som jeg er i Siæle-Nød, Det styrker, vederqvæger, At jeg for Lammet hvid og rød Kan sige, hvad mig er til Nød, Og ligger her paa Hierte. Zvchar. 13, 1. Matth. 9, 20. 21. 22.

5. Min Brudgom yndig hvid og rød Paa Knæ i Haugen ligger, Og strider med den bitre Død, Og til sin Fader tigger; Han fuld af Afmagt falder ned Paa Jorden udi Blod og Sveed, Og skielver, bæver, græder Matth. 26, 36. 37. Luc. 22.

6. Min Brudgom han er hvid og rød, i ham jeg overvinder Alt hvad mig fører fra hans Død, Og er min siæl til Hinder; Jeg Verden overvinder let, Naar Siælen sig begraver tæt I Jesu Blod-Sveeds Leie. 1 Joh. 5, 4. 5. 6. Joh. 16, 33.

7. Vil Satan føre mig i Nød, Ei mig saa let forlise, Jeg til min Brudgom hvid og rød Tør ikkun hannem vise, Og bede ham see Lammets Blod, Den Grands og dyre Blod-Sveeds Flod, Saa maa han skamfuld vige. Luc. 22, 31. 32. Aab. 12, 10. 11. 12.

8. Min Brudgom der saa hvid og rød Mig tit i Eenrum saarer, Og bøier for hans Fod saa sød, Med mange Øine-Taarer: Mit Hierte smelter ved at see Min Brudgom i Gethsemane, En blodig Orm at ligne. Høis. 6, 2. 3. Ps. 22, 7. Luc. 7, 38.

9. Min Brudgom seer jeg hvid og rød, Iført sit Brudgoms-Klæde, Da Blodet Strømmeviis nedflød

Udi hans Bryllups Glæde: Hans blodige Hudstrygelse, Da Risene og Svøberne Ham giorde rød og yndig. Joh. 19, 5. Høis. 3, 11.

10. Den søde Brudgom hvid og rød Nu bort alt Eget tager, Man intet har foruden Nød, Man Naaden ene smager: Han nøgen er, man nøgen staaer, Ved ham omsonst man ælting faaer, Og lever i hans Smerte. Matth. 5, 3.

11. Min Brudgom han er hvid og rød For sønderknuste Hierter, For dennem smager Lammet sød I alle sine Smerter, Naar Striblerne dem skinner iud Da lettes Hierte, Siæl og Sind, Fra Plage, Nød og Byrde. Joh. 20, 20. 27. 28.

12. Min Brudgom, som er hvid og rød, Kan mangt et Hierte drage Af Synden, som det smagte sød I dets Vellysters Dage: Ja mangt et Fiende-Mod slaae ned I Bøielse og Skamfuldhed, Saa det en Betler bliver. Ap G. 9, 4. 15.

13. Naar kun min Brudgom hvid og rød Til den vil kaste Øie, Som sovede i Synden sød, Og kunde sig fornøie, Naar Børne-Flokken var i Vee, Som kunde da i Hiertet lee, Saa maa den sig vel bøie. Ap. G. 26, 10. 11. 14. 1 Cor. 15, 9. 1 Tim. 1, 15. 16.

14. Ja at min Brudgom hvid og rød I den Gestalt kan vende Et Hierte haard om til et blød, Maa mangen en bekiende, Som traadde Blodet under Fod, Men takker Lammet nu for Blod, Og for hans aabne Side. Luc. 23, 42. 43.

15. Min Brudgom han er hvid og rød: Det alle alle gavner, Endogsaa den, som ligger død, Og ham i Hiertet savner; Var Brudgommen ei hvid og rød, Da havde Helvede og Død, Guds Vrede ham forteret. Luc. 13, 7. 8. Ebr. 12, 24.

16. See

16. See hvor min **Brudgom** hvid og rød Blant sine Fiender slæbes I Narre-Dragt til Korsets Død Med ham alvorlig stræbes: Der gaaer det Taaligste Guds Lam, Og bærer hele Verdens Skam, Med Møie Graad og Taarer. Luc. 23, 7. 8. 11.

17. Den Himmel-Brudgom hvid og rød, Retfærdighedens Klæde, Ved Purpur-Kaaben, Korsets Død, Nu skaffede tilstede: En Dragt, hvori Udvalde gaaer, De Salige for Thronen staaer, Os her og hisset glæder. Es 61, 10. Aab. 7, 14. 15.

18. Min **Brudgom** han er hvid og rød, Hvor burde Følk sig skamme, Han har arbeidet sig til Død, Kan ei sin Løn annamme: O! hvilken Himmelraabend' Synd, At man udi sin Ondskabs Dynd, Guds Lam sin Løn forholder. Es. 53, 11.

19. Han store Ting dog fordrer ei Til Løn for al sin Smerte, Ei Dyder, Gierninger, O nei! Et sønderknuset Hierte, Lad være end hvor slemt det er, Han det med Længsel dog begiær, Hvi skal han det da miste. Høis. 5, 2. Es. 1, 18. Ordspr. 23, 26.

20. Min **Brudgom** han er hvid og rød: Jeg hannem mit vil give, Jeg veed det har vist ingen Nød, Naar det hos ham vil blive, Vil det kun tage, det kan faae, Af den blodrøde Sides Aae, En Kilde-Væld af Naade. Luc. 22, 35. Joh. 4, 10. 17.

21. Tilsidst min **Brudgom** hvid og rød Sit Kors sagtmodig tager Paa sine Skuldre, til sin Død Paa Golgatha det drager; Et Følgeskab med Jammer-Sang Geleider nu hans sidste Gang, Nu da hans Liv skal endes. Joh. 23, 26. 27.

22. Der Gaaer min **Brudgom** hvid og rød: Min Vei til Himmerige Han baner ved sit Blod og Død, Sin Død den ynkelige; Gid hele Verden fulgte

te med, Og saae hans Død og Retter-Sted, Hans Gang fra Jorderige. Es. 62, 10. 11.

23. Min Brudgom blodig, hvid og rød Paa Golgatha opstiger, Af Hænder, Fødder Blod udflød, Det første Ord han siger, Er dette: Fader dem forlad Det grusom store Blode-Bad, De nu med mig tilreder. Luc. 23, 34.

24. See! hvor min Brudgom hvid og rød Udspændt paa Korset hænger, See! hvor man nu med Plage, Nød, med Spyt og Spot ham trænger: Hør! hvor han klager sig forladt, Forladt i Dødens mørke Nat, Da Piner ham omspændte. Matth. 27, 46.

25. Min Brudgom blegner hvid og rød, For mig sin Aand opgiver, Tilsidst ved Spyders haarde Stød Hans Side aabnet bliver, Hvoraf og Livsens Flod udbrød, Som mange frelser fra en Død, Der Siælen evig skader. Joh. 19, 30. 34. Joh. 7, 38.

26. O Side! blodig Side sød! O! her er got at være, Her flyder Vand og Blod saa rød, Det kan jeg ei undvære; Her vil jeg boe og have Hiem, Til jeg engang skal komme frem Og synligen Dig skue. Matth. 17, 4.

27. O Side! blodig Side sød! Jeg kysse vil og favne Dig, som saa blodig er og rød, Lad mig dig aldrig savne: Naar Hiertet brister i mit Liv, O søde Side! Blod da giv! Saa kan jeg salig havne. Ps. 73, v. 25. 26.

28. O Side! blodig Side sød! Dit Blod er Siæle-Føde, Foragter Verden dit Blod rød, Og skiøtter ei du bløder; Nu Vel! jeg veed hvorfor det skeer: For mig og slige usle fleer' Som var fordømt til Døde.

29. Ja

29. Ja saae kun Verden hvad de faaer, Som staar ved Lammets Side, Hvorvel det dem i Hiertet gaaer, Og hvad de faaer at vide, Som de tilforn dog vidste ei, Den Tid de løb paa Syndens Vei, Som Faar foruden Hyrde. Viisd. Bog 1, 4. 5. 6. Joh. 14, 17. Es. 53, 6.

30. Men det for hver forborgen staaer: Det Liv i Lammets Side, Det Liv i Jesu Blod og Saar, Med mindre han vil lide, At Hyrden hannem med sig tar Til Faare-Stien, hvor han har De andre Faar i Giemme. Høis. 1, 6. 7.

31. Den Faare-Sti er Sidens Skaar, Som arme Syndre læger; Der haver Hyrden Sine Faar, Og dennem vederqvæger, Naar et er sygt, saa giver han Det kun af Sidens Blod og Vand, Det holder det ved Live. Joh. 10, 27. 28.

32. I Sidens Vunde Døren er Til Lammets Siele Smerte, I Siden staaer man best og seer Til hans forpiinte Hierte; O ach! hvor tændes man i Brand! Naar man den Vunde skuer an, Det Kloft i Lammets Hierte.

33. O Afgrunds Dyb! man sige maa, O Dyb foruden Bunde, Som lod saa villig paa sig slaae Saa mangt et Saar og Vunde, Og det kun for en Helved-Brand At frelse af sin Slave-Stand, Og faae op til sit Hierte. Psalm. 36, 6. 8. 9. 10. Job. 10, 7. 8. 9.

34. I Siden er mit Himmerig, Og kan ei andet være, Det Lam, som er saa Vunder-rig, Er al min Lyst og Ære: Jeg aldrig ham forglemme kan, Han er den Brudgom og den Mand, Som jeg mig har trolovet. Høis. 1, 12

35. I Siden er mit Sicæles Bord Og de Græsgange gronne, Hvor Hyrden haver sine Faar, Der er de Vande skionne, Hvori hver slukke kan sin Tørst, En drikker sidst, en anden først, Som Tørsten hver kan minde. Ps. 23, 2.

36. I Siden er et Canaan, hvor Melk og Honning flyder, Som svage Dine styrke kan, Nedslagne Hierter fryder: Dets Melk er Børne-Flokken sød, Det styrker dem i Liv og Død, Velsigner, saliggiører. 1 Sam. 14, 27.

37. I Siden er en yndig Flod, Hvor mange Fiske svømmer, Hvor Lammets søde Vand og Blod Dem ganske overstrømmer; Den Flod er deres Element, De af hinanden bliver kiendt, Naar de i Siden kommer. Ezech. 47, 9. 10.

38. En svømmer hist, en anden her, Som det enhver behager, En holder sig til Brystet nær Og Lammets Blod der drager, En smutter sig til Hiertet hen, Og kommer ei saa snart igien, Thi den en Kilde finder.

39. I Siden er vor Naade-Stoel, Der findes vor Forbarmer, I Siden er den Livsens Soel, Som skinner og opvarmer, Kort sagt: I Siden findes alt Hvad Adam misted, da han faldt Af Glæde, Liv og Naade. Rom. 3, 25. Malach. 4, 2.

40. I Siden er et Paradiis, Hvor tvende Floder flyder, Der er oprettet vor Forliis, Vi der en Omgang nyder Med Skaberen, som Siden bær, Hans Skabninger han fryder der Med Livsens søde Kilder. 1 Mose B. 2, 10.

41. I Siden findes Livsens Træ Med yndig Frugt og Blade, Hvo under det kun staaer i Læ, Kan Fienden intet skade; Man af dets Frugt og æde maa,

Hvo

Hvo æde vil kan Livet faae At smage og at nyde. 1 Mose B. 2, 9. Aab. 2, 7.

42. I Siden hviler Sulamith, Og haver Huus og Hiemme, Jeg hører hende siunge tit Med Brude-Røst og Stemme: Min Brudgom han er hvid og rød, Og elskte mig til Korsets Død! Thi kan jeg ham ei giemme. Høis. 6, 13.

43. Min døde Brudgom hvid og rød I Gravens Sted de giemmer, Der hviler han og sover sød, Hans døde kolde Lemmer Jeg favner i min Aand og Siæl, Og kysser min Immanuel, Hans Haand, Hans Fod og Side. Joh. 19, v. 40. 41. 42.

44. Min blodig Brudgom hvid og rød I mine sidste Stunder Mig styrke skal udi sin Død, Naar Livets Lys gaaer under; Min Grav et Sove-Kammer er, Thi Siælen haver Hiemme her I Jesu blodig Vunder.

45. Min Brudgom han er hvid og rød, Det lader han mig smage I Nadveren, hvor Bloden sød Jeg af hans Bryst kan drage: Mit Hierte er forunderligt, Med Ord kan jeg ei sige sligt, Som jeg i Aand erfarer. Joh. 6, 51. 54. 55. 63.

46. Det er ret som mit Marter-Lam For ved mig blodig hængte, Det er ret som at jeg fornam, Han mig med Blodet skiænkte; Det er ret som at Sidens Flod I tvende Strømme sig nedlod Og Liv i mig antændte.

47. Min Brudgom han er hvid og rød, Det Kiødet ei erfarer, Thi Kiød er Kiød, og er kun død, Men Aanden aabenbarer, Det hedder: Simpel, simpel Troe, Det ene skaffer Siælen Roe, Og giver Liv og Glæde. Joh. 6, 63.

48. Den

48. Den søde Brudgom hvid og rød, I sine blodig Arme, Hver favne vil, Hans blodig Skiød Vil alle give Varme, Thi kysser ham paa Hænderne, Og beder om Forladelse, I Naadens Tid og Dage!

49. O søde Brudgom hvid og rød! Din Skikkelse lad sveve Bestandig for mig til min Død, At jeg i dig maa leve, Og naar mit Lives Lys gaaer ud, Da staae for dig en prydet Brud I dit det blodig Klæde.

50. Tak **Himmel-Brudgom** hvid og rød, For du min Straf har baaret, I dine Vunder, Kors og Død Jeg dig har her udkaaret; Et vaaget Øie hav paa mig! At jeg dog ei forglemmer dig, Der saa for mig blev saaret.

No. 32.

Mel. Rind nu op i Jesu Navn!

1.

Elsk du Verden, Hvad du vil! Synder, Giernin-ger og Dyder, Mig min Siæle-Mand kun fryder, Ham jeg mig opofrer til; Intet kan mig Synder glæde, Uden hans den Kors-Gestalt, Og i hans Forsonings-Klæde At iklædes overalt. Høis. 7, 10.

2. Jeg dermed i Verden gaaer, Priis du dine lumpne Dyder, Jeg det, jeg i Blodet nyder, Priser medens Hiertet slaaer, Blod staaer fast, naar andet ligger, Naar det Jordiske forgaaer, Derfor jeg en fattig Tigger Gierne er ved **Lammets** Saar.

3. Jeg dermed for Thronen staaer, Dine Dyder da gaaer under, Jeg da priser Lammets Vunder, Og det store Sidens Skaar, Hvoraf jeg i Naadens Dage,

Som

Som et sygt og fattig Faar, Som et Barn her kunde drage Kraft, som evig vel bestaaer.

4. Hellig, Hellig JEsu Blod! Dyrebare Blod og Vunder, Lad mig her til alle Stunder Leve med et bøiet Mod, Udi Sidens dybe Hule, fæste udi Korset Rod, Mig der som en Due skiule, Svømme i dit dyre Blod.

No. 33.

1 Joh. Epist. 4, 19.

1.

Elsker! Ach elsker den blodige Mand! Thi han os elskte og tog sig os an, Som vores Megler og Broder, Blødte og døde for os at faae frie, Staaer endnu Syndre saa troligen bi, I sine Vunder indpoder.

2. Elsker! ach elsker den blodige Mand! Skuer ham dog i den Skikkelse an, Han i Gethsemane ligger, Rystende, skiælvende, svedende Blod, Knælende og med et grædende Mod Heftig til Faderen tigger.

3. Elsker! ach elsker den blodige Mand! Vil du ham elske, og du ikke kan, See paa de blodige Kinder! See paa de Kinder saa blege og blaa! See paa det Hoved, som Kronen har paa: Dette dit Hierte da vinder.

4. Elsker! ach elsker den blodige Mand! See! hvor af Hænderne Blodet udrandt, See hvor hans Arme udspendes! See hvor han hænger forpiint og udstrakt! Hør! Hvor hans Hierte det klapper saa sagt! At du ved hannem skal kiendes.

5. Elsker! ach elsker den Synderes Ven! Elsker! og giver ham Hierterne hen! Hør! hvor han klukker og klager! Hør! hvor han raaber med Munden fuld

Blod:

Blod: Synderes Sag er fuldkommet og god, Syndere, kommer og tager! Joh. 19, 30.

6. Kom da til Golgatha alle og hver! Haster! os alle har Brudgommen kier! Lader os kysse hans Vunder! Lader os favne hans blodige Fod! Kiortlen toe hvid i hans yndige Blod, Alle Minuter og Stunder.

7. See! hvor man driver ham Naglerne ind! See! hvor man ret derpaa legger Vind! Hannem at pine og plage: Hører! o hører! og Øren opluk! Hvor han med dybe og ynksomme Suk Turteldue-agtig maa klage.

8. Hør! hvor han beder for mig og før dig! Hør! hvor han lokker og kalder til sig Arme og flygtende Duer: Lader os elske den blodige Ven! Lader os flygte til Vunderne hen! Livet vi deri jo skuer.

9. Hør! hvor vor deilige Brudgom og Skat Raaber og klager Sig ganske forladt, Ingen paa hannem nu tænker! Hør! hvor han midt i Forsoningens Værk Raaber: Mig tørster! mig tørster saa stærk, Og de med Galde ham skiænker. Joh. 19, 28. 29.

10. Blodige Brudgom! mit Hierte tag hen! Tag det Udvaldeste, deiligste Ven! Tørster du saa efter Hierter, Tag det! det er vel kun ussel og slet, Tag det! I Blodet det Sneehvid afvæt! Pod det ind i dine Smerter.

11. See! hvor Immanuel endelig doer! Hør! hvor han gisper, O Syndere! Hør! Hør! hvor hans Hierte det klapper! See, hvilket Stik han i Siden nu faaer! See! hvilke yndige Strømme udgaaer, Da man hans Blod alt udtapper.

12. See! hvor han bøier sit Hoved nu ned! Nu er fuldkommen hans Møie og Sveed: See! hvor hans

hans Kinder de blegner! Brudgommen døer og opgiver sin Aand, Og den befaler sin Fader i Haand: Livet vi os nu tilegner.

13. Standser da alle, som her gaaer forbi; Bort med Moraler og Philosophie, Her er vor Christendoms Kiærne! Seer et Spectakel, som aldrig er seet! Skuer et Under, som aldrig er skeet! Han er vor Lys og vor Stierne. Jer. Begræd. 1, 12. 18. Psal. 36, 10. Joh. 1, 4.

14. Her er den Vei, hvorpaa de maa gaae, Som engang Livet og Kronen vil faae, Ellers i Veiret de figter: Banen er blodig, Ach standser dog ei! Hurtig løb frem paa den blodige Vei, At os vor Fiende ei figter. Luc. 22, 31.

15. Her Patriarcher, Propheter gik ind, Blot paa det Ene de her lagde Vind, Lammet at elske, tilbede, Abraham, Jacob, og flere med dem Levede og gik i Vunderne hiem, Staaer nu for Thronen med Glæde. 1 Mose B. 49, 10. 11. 12. 1 Mose B. 17.

16. Standser da alle, som her gaaer forbi! Her er den sande og banede Sti, Op til de lystige Steder, Som er opfyldte med Englernes Lyd, Der hvor de Hellige siunger med Fryd, Og deres Brudgom tilbeder.

17. Standser ved dette saa ynksomme Syn! Standser! og skuer dog **Brudgommen** min Udi hans Bryllupps Klæde! Rod af hans eget uskyldige Blod, Stukket med Stribler fra Hoved til Fod, Syndere! græder af Glæde!

18. Standser! og seer det Spectakel dog an! Ynkes dog over den blodige Mand! Lad ham ei hænge forgiæves! Lad ham ei pines, Faae Vunder og Saar, Og I forbi ham alligevel gaaer, Det vil af Eder vist kræves.

19. Hele

19. Hele Naturen her standse jo maa, Solen sig drager en Sørge-Dragt paa, Jorden den skiælver og ryster, Gravene aabnes, de Døde gaaer ud, For at beskue den blegnende Gud, Klipperne revner og brister. Matth. 27, 51. Matth. 27, 45. 51. 52.

20. Stands da! du Demants forhærdede Siæl! Om det skal gaae dig i Evighed vel, Agt! hvor din Skaber hudflænges; Hør hvor veemodelig klager han sig! Hør! hvor han græder og beder for dig, Da han paa Korset ophænges. Luc. 23, 34. Zachar. 7, 12.

21. Kommer! og kysser den Brudgom saa rød, Kommer! og kysser ham, nu han er død! Kysser hans Lipper saa blege! Lad ham ei hænge og raabe sig træt, Synder! O Synder! det er ikke ret, Med ham at spotte og lege. Ps. 2, 12.

22. Kommer! og kiendes dog ved eders Mand! Blodig han hænger, tar Syndere an, See! hvilke Ribler og Vunder! See! hvilket stort, hvilket deilig et Saar, Han udi Siden nu endelig faaer, Midt i hans blegnende Stunder.

23. Himmel! Halleluja! Brudgommen døer: Hører I Engle i Himmelen, hør! Vi er nu mere end eder, See hvilken Mand, hvilken Brudgom vi har, Yndig og deilig af Ribler og Saar! Hannem vi evig tilbeder. Ebr. 1, 4. 6.

24. Himmel! Halleluja! Brudgommen døer: Hører I Diævle i Helvede, hør! Jamrer nu eder og klager! Brudgommen døer, bringer Livet her frem: Dievel! din Fordring paa Syndre forglem! Jesus nu alle antager. 1 Cor. 15, 55. Joh. 6, 37.

25. Himmel! Halleluja! Brudgommen døer: Hører I Syndre paa Jorderig, hør! Hvem skal vor' Hierter nu have? Monne den Brudgom saa yndig og

rød,

rød, Eller den Diævel i Helvedes Glød? Hvem mon det best for os lave?

26. Himmel! Halleluja! Brudgommen døer: Hører I Ligegyldige, hør! Hierterne lader oppvarme, Udi Immanuels yndige Blod! Kysser og favner hans blodige Fod! Lader ham eder omarme.

27. Himmel! Halleluja! Brudgommen døer! Syndre, som elskede Diævelen før, Rømmer den listige Slange, Siger, ach siger ham Tieneste op! Her ved vor Brudgoms den blodige Krop: Kan i en bedre erlange.

28. Her faaer man Naade, Forladelse, Fred, Her faaer man Livet og Salighed med, Himmelske Føde og Glæde; Her kan man Adgang til Faderen faae, Her faaer man Klæder, Hvori man kan staae Brund, og for Thronen fremtræde. Es. 1, 18. Es. 55, 1. Joh. 6, 51. Aab. 2, 17.

29. Her finder Hiertet Hvile og Ro, Trøst og Pardon og kan saligen bee Sikker for Fienderne sine: Brudgommen siger: Min Due er her Sikker i Klippen som Vunderne er: Flygtende Duer er mine. Høis. 2, 14.

30. Flye da af Babel! Hver redde sin Siæl! Flygter! om det skal gaae Eder vel, Haster og tøver ei længe! Salig! O Salig! om du det nu giør, Du da for Evighed grue ei tør, Naar du ved Jesum vil hænge. Jer. 51, 6.

31. Skynd dig af Babel! Du sporger, hvorhen? Hen til din blodige Brudgom og Ven! Han vil dig venlig omfavne, Han dig af Synden vil toe i sit Blod, Han imod Syndre er venlig og god, Naar de hos hannem vil havne. Matth. 18, 11. Luc. 9, 56. 1 Tim. 1, 15. 1 Joh. 1, 7. Joh. 6, 37.

32. See hen til Klippen, Du huggen er af! See til den fæle og stinkende Grav! Hvoraf os Brudgommen drager: Klippen er Christus, Hans Vunder og Saar, Ere de Boliger, Rifter og Saar, flygtende Duer antager. Es. 51, 1. Ps. 27, 5.

33. See dog til Klippen, hvor slagen den staaer! See hvilke Rifte og Strømme der gaaer! Livsens de yndige Floder, See hvor vor Moder den Hellig Aand god Føder og pleier og vasker i Blod, Og uoi Klippen indpoder. Ps. 105, 41.

34. See til vor Evige blodige Mand! Skuer o Syndere! Skuer ham an! See hvilke blodige Arme! See hvilken Rosens blegnende Mund! Kys den af Hiertets det inderste Grund! Det kan oplive og varme.

35. Himmel! Halleluja! Brudgommen døer: Den som og Veien til Salighed spør, Veien nu banet her bliver: Kommer da Syndere alle og seer, Kommer og seer, hvad paa Golgatha skeer! Brudgommen Aanden opgiver. Joh. 14, 5. 6. Es. 30, 21. Jer. 6, 16. Luc. 23, 46.

36. Himmel! Halleluja! Brudgommen døer: Livet nu Syndere alle tilhør, Døden og Diævlen er bunden: Himmel! Halleluja Brudgommen fik Udi sin Side af Spydet et Stik, Hvorved en Kilde er funden. Ps. 36, 10.

37. Kilde for alle nødlidende Faar, Daarlighed, hvo ved sin Daarlighed staaer! Kilden er sprungen for Syge, Staaer ei tilbage! Seer hvilken en Flod! Toer jer i Lammets uskyldige Blod! Der er i sikre og trygge. Zachar. 13, 1.

38. Himmelske Brudgom! de tager dig af Korset, og lægger nu ned i en Grav, Svøber dit Liig i Linklæder: Sørgende længselfuld jeg følger med Dig,

til

til dit sidste Begravelses Sted, Sætter mig med dig og græder.

39. Kraften af din den udmattede Krop, Blodig og svedig fra Taa indtil Top, Jeg i mit Hierte heel nøie Samler, og dermed bedugger min Siæl, Og den nedsænker ret saftig og vel Udi din Smerte og Møie. Joh. 20, 6. 7.

40. Himmel! Halleluja! Siunger enhver! Siunger enhver, som har Brudgommen kiær! Siunger og glædes og frydes! Siunger: Halleluja! slagtede Lam! Tak for din Død, for din Spot og din Skam! Saa det i Himlen kan lydes.

41. Siunger Benaadede! store og smaa, Som hans Forsoning kan skiønne lidt paa: Siunger om Blod allestunder! Siunger Halleluja! Brudgommen vandt, Siunger Halleluja! Livet vi fandt, Siunger om Brudgommens Bunder.

42. Siunger Halleluja Stribler og Saar! Og dette store og yndige Skaar, Brudgommen fik udi Siden: Siunger om Kronen, hans Hoved her bar! Siunger om Graven hans Hvile-Sted var! Siunger om ham her i Tiden.

43. Andet forsvinder og engang forgaaer, Vi da som Lammets Forløste bestaaer, Naar de Selv-Fromme skal sige: Jammer! Ach Jammer! vor sminkende Kram, Bliver os nu kun til Skiendsel og Skam, Nu vore Stytter maa svige.

44. Siunger og Faderen Tak for hans Søn! Tak for han danner os Sønnen til Løn! Siunger med Fryd allesammen! Takker vor Moder den Hellig Aand kiær! Siunger Halleluja! Lammet i sær: Lammet Halleluja! Amen.

No. 34.

Mel. Jesu dine dybe Vunder.

1.

Intet Offer mere gielder, Nu da JEsus ofret er, Intet Offer Døden fælder, Derfor JEsus døde her, At adlyde bedre er, JEsu søde Dragelser Agte paa den Klage-Tone, Lammet giør fra Korsets Throne. 1 Sam. 15, 22. Hos. 6, 6.

2. Fattig, stille, henvendt blive, Et Mariæ Hierte faae, Samme Hierte JEsum give, Grædende ved Korset staae: Sligt et Hierte fylder med JEsu søde Kiærlighed, Os i Ærens Smykke klæder, At for Gud vi glad fremtræder. Joh 20, 11. 15.

3. Fæste et eenfoldig Øie Paa den blodig Konge, Som hænger fuld af Trængsel, Møie, Der paa Korset mild og from: Det en Straale drager med, Fra sin Mand i Hiertet ned, Tender Siælen an i Luer, Ved at den sin Brudgom skuer.

4. Hiertet først da ret oplives, Kommer til en salig Fred, Kraft til Herlighed da gives, Egen Fliid ei meer har Sted, Skyldig, trængende man staaer, Som et Faar ved JEsu Saar, Lader sig af ham benaade, Og i sine Veie raade.

5. Ja! da faaer man ret at kiende, Hvad man er i Hiertets Grund, Nemlig: JEsu Korses Fiende, Som sig før selv giorde sund, Hvilken Møie tit vi giør Lammet, som paa Korset døer, Da vort eget Kram og Dyder Vi for Himlen ham tilbyder.

6. Naar da Øiet salvet bliver, Hiertet luttret i hans Død, Da man først sig overgiver Hen i JEsu blodig Skiød, Da er Lammets Vunder Fem Os et saligt

Huus

Huus og Hiem; Naar Selv-Fromheds Huus gaaer under, Takkes Lammet først for Vunder.

7. Skuer hele Jordens Ender! Hvordan den i Krybben laae, Sine Arme her udspænder, For udi sin Favn at faae Alle, alle Syndere; I en blodig Skikkelse Hænger det trofaste Hierte, Efter dem med Længsels Smerte.

8. Ach saa lad os alle løbe Til den **Brudgom** hvid og rød, Som saa dyre vilde kiøbe Syndre med sit Blod og Død, At han os til Himmerig Kunde føre bort med sig, Da han blegnende vil sige Sit Farvel til Jorderige.

9. JEsu! lad mig stedse være Her blant de **Umyndige**, Som ved dine Vunder lære, Ligger stille, diende, Lydig ved din Side gaaer, Stedse seer paa Sidens Saar, At dit Blod mig ene smager, Til **du** Hiem mig til dig tager.

No. 35.

Mel. **Det er al min Løst.**

1.

Himmel-søde Løst! Ved det stungne Brøst Ligge som en liden Due, Og sit Hierte fuld at sue Af det dyre Blod, **Lammet** flyde lod.

2. Himmel-søde Sag! Naar man Nat og Dag Mediterer, tænker, grunder, Ene paa de blodige Vunder, Paa den pidsket Ryg, Bag den staaer man tryg.

3. Himmel-søde Trøst! Himmel-søde Lyst! Naar Gethsemane maa blive Vores Bolig her i Live, Og vor **Marter-Mand** Skue nøie an.

4. I hans Blod og Sveed, Som saa saare heed, Af hans skiælvend' Krop udbryder, Og paa Blomsterne nedflyder, Og med Taarene, Ned paa Kinderne.

5. Himmel-søde Lyst! Himmel-søde Trøst! Man der nyder Livsens Manna Og man siunger: Hosiana! Og Halleluja, Lammet her og da.

6. Verden! kom og see! Her din Skabere, Som en Orm paa Jorden ligger, Skiælver, bæver, beder, tigger; Drikker Vredens Skaal I sit fulde Maal.

7. Himmel-søde Lyst! Lammet har udøst Naade-Himlens Blode-Taarer, Som udbrast af alle Aarer, Som et Kildevæld, Paa Immanuel.

8. Himmel-søde Lyst! Himmel-søde Trøst! Kysse paa de blodige Hænder, Lammet ud paa Korset spænder, Og den kolde Mund, I hans sidste Stund.

9. Himmel-søde Lyst! Himmel-søde Trøst! Efter Lammet sig at give, Naar som det udledt mon blive Til sit Retter-Sted, Da at følge med.

10. See! hvordan det gaaer Fuld af Blod og Saar, Og med Møie Korset slæber, Op paa Golgatha det stræber, At han ofres kand Vores Egte-Mand.

11. Hvor det kravler op, Og hans blodig Krop Atter nogen nu afklædes, Og til Slagter-Bænken ledes, Hvor det bliver strakt, Og paa Korset lagt.

12. Hvor det atter faaer Fire Nagle-Skaar Udi Fødder og i Hænder, Hvor de hannem vidt udspænder, Reiser ham saa op Med hans blodig Krop.

13. Ach! Han hænger der, Han som Skaber er, Han, Jehova uden Ende, Lader her sit Blod udrende, Som en Brudgom rød Bløder sig til Død.

14. Hiertet smelter hen, Blodig Siæle-Ven! Øiet fælder Graad og Taarer, Ved at see man dig saa saarer: Brudgom! hvor jeg gaaer, Kysser jeg de Saar.

15. Verden! kom og see: Din Forløsere! Hvor han hænger her og bløder Udi Hænder og i Fødder, Og hans hele Krop Rød fra Taa til Top.

16. Him-

16. Himmel-søde Syn! Det er Brudgommen min, Hans blaa-slagne blege Kinder, Hvorpaa Blod og Taarer rinder, Kysses i min Aand, Denne er min Mand.

17. Himmel-søde Fryd! Meer end Engle-Lyd! Hør! hvor han veemodig klager, Nu, da Vredens Skaal han smager, Sig af Gud forladt, Udi Dødens Nat.

18. Himmel-søde Syn! Dermed Brudgom min Monne Hovedet nedbøie Og nu lukker til sit Øie; Hør! min Siæles Skat Siger nu god Nat.

19. Hiertet stille staaer, Faaer endnu et Saar, Hierte-Blodet af ham rinder, Syndre der en Kilde finder, Og et saligt Skiul Udi Sidens Hul.

20. Himmel-søde Saar! Brudgom! see jeg staaer! Af dit Hierte-Blod jeg drikker Og dig Længsel-fuld anblikker; Brudgom! see jeg staaer, Kysser dette Saar.

21. Blegnend' Brudgom rød Som nu hænger død, Dine nøgne, kolde Lemmer Aldrig, aldrig jeg forglemmer, Og det store Stik Du i Siden fik.

22. Brudgom rød og skiøn! Jeg din usle Løn, Dig nu favner i dit Sidste; Lad mig dig her aldrig miste! See! her er min Mund! Kys mig denne Stund!

23. Himmel-søde Nik! Himmel-søde Blik! Lammet døer og Jorden ryster, Klipper revner, Stene brynster; See! Han hænger der Som har Syndre kiær! Ordspr. 8, 31.

24. Himmel-søde Blik! Himmel-søde Stik! Hvormed Siden saaret bliver, Nu da han sin Aand opgiver: Himmel-søde Flod, Udaf Vand og Blod!

25. Himmel-søde Syn! See hvor Brudgom min! De nu ned af Korset tager, Og ham Naglerne uddrager, Legger hannem ned Udi Gravens Sted.

26. See! Han ligger der! Nu til Ende er Al hans Plage, Jammer, Møie, Nu kan Syndre sig fornøie Ved den Brudgom rød, Som for dem er død.

27. Han indsvøbes tæt, Hviler mat og træt Sine usle kolde Lemmer, Som man udi Graven giemmer; See! Han sover der, Vores Brudgom kiær!

28. Jeg mig legger ved Dunsten hans af Sveed, Siæl og Hierte skal bedugge Og alt eget Liv aflugge; Jeg mig krypster op Til hans matte Krop.

29. Tak! min Brudgom rød! For dit Blod og Død, Tak for dine blege Kinder! Tak for Blodet som nedrinder! Tak for Striblerne! Og for Vunderne!

30. Marter-Legem rød! Du er Honning sød, Maa jeg dig kun kysse, favne, Og hos dig bestandig havne, Er jeg glad og vel Udi Sind og Siæl.

31. Tak og for din Grav! Naar som jeg gaaer af, Og man mig i Graven giemmer, Lad mig Kraften da fornemme Af dit Legeme I Liig-Klæderne.

32. Til at jeg opstaaer Og af Graven gaaer, Da jeg siunger alle Stunder Om mit Lam, dets Saar og Vunder; Da skal jeg dig see Lam! med Vunderne.

33. Jeg Halleluja Skal istemme da: Lovet være Lammet slagtet, Som i Verden var foragtet, Han nu Herren er, Seiers-Fanen bær.

34. Lad mig midlertid, Aldrig, Brudgom blid! Vige fra dit Kors og Vunder! Lad mig alle Morgenstunder Skue nøie an Dig min Siæle-Mand!

35. Du af Evighed Grundløs Kiærlighed! Milde Fader! som til Livet Os din Søn til Mand har givet; Fader! Hellig Aand! Tak for Freisermand!

No. 36.

Mel. Hiertelig mig nu længes.

1.

Et Syn jeg uden Lige Paa Golgatha har seet, Et Syn jeg ei kan sige, Saa ynksom før er skeet, Et Syn som aldrig glemmes, Det andre overgaaer, Da JEsu Hierte klemmes, Et Stik hans Side faaer.

2. Var det ei nok at Stribler, Af Riis og Svøberne, At Torne-Kronens Ribler Dig deilig prydede? Var det ei nok at Vunder Dig smykker uden Tal, Men og i Dødens Stunder Din Side aabnes skal.

3. Nei! Himmel-søde Broder! Dermed ei nok var skeet, Vi Paradises Floder Endnu ei havde seet; Du os og vilde unde Den Lyst, Fornøielse, Vi udi Sidens Vunde Dit Hierte skulde see.

4. Skiønt af den slagne Klippe Alt Kilderne udsprang, Vil man den dog ei slippe, Før Livsens Flod fik Gang, Skiønt hvid og rød du stukket Og dybt udgravet er, Saa er dog ei oplukket Dit Hiertes Dør i sær.

5. Da blegnend' du vil sige: Farvel til Jorderig, En Stridsmand da tillige I Siden saarer dig Med Spydet, og indstøder Et stort og ynksom Skaar, Saa Hiertet heftig bløder, Ja Blod og Vand udgaaer.

6. Hvor saligt er det ikke, At med Johannes staae Der under og anblikke Den Kiærlighedens Aae, Som nu med Fart maa bryde Fra Lammets Hierte ud, Og lade sig begyde Dermed, som Lammets Brud.

7. Vi noget Livligt vinder, Ved i den Eng at gaae, Hvor slig en Dug vi finder Paa Jord og Græsset laae; Immanuels det søde, Det søde Hierte-Blod: Immanuels den røde, Den røde Sidens Flod.

8. Du rundt om paa din Side, Jo alt var fuld af Blod, Dog vilde de nu vide Om Hiertet stille stod, Et Spyd de dybt dig driver I Hiertet ind med Fart, Da Hiertets Blod beskriver Os ret din JEsu-Art.

9. Da du udi dit Sidste Paa Korset blegner, døer, Da Øinene vil briste, Du Testamente giør, En Skat som dig gav Smerte, Var giemt til Lammets Brud; Dit omme JEsu-Hierte Til os du deler ud.

10. Her ingen blev undtagen, Du alle giorde fri, Her hørtes ingen Klagen, For een du gik forbi; De Børn som i dit Sidste Omkring din Døds-Seng stod, Din Villie vel vidste Hvad du os efterlod.

11. Det øyre Testamente I Evighed bestod, Gud selv det gyldig kiendte; Med Sønnens Hierte-Blod Det er jo underskrevet, Til fuld Stadfæstelse, Er og forseglet blevet Med hver af Vunderne.

12. Dit Jesu Navn, som klinger Saa sødt, derunder stod, En Fryd det os tilbringer, Det skrevet stod med Blod, Ja det var undertegnet Af Fader, Hellig Aand, Og vi som Frelste regnet, Nu til Guds høire Haand.

13. I dette Testamente Som JEsus efterlod, Fra Golgatha os sendte, Jeg om min Arv og Lod Vil forske vel til mode, Til jeg mit Navn blir var, Og seer, hvad jeg til Gode Efter min Broder har.

14. Hans Klæder blev jo mine, Hans Blods Retfærdighed, Jeg deri nu kan trine For Dommen frem med Fred; Han mig testamenteerte En Brude-Kiortel rød, Som selv han conserveerte For mig indtil min Død.

15. Jeg ret med Fryde-Toner Og stille Brude Art Vil prise min Forsoner For denne Arve-Part, For Sidens Skiul og Hytte, For Kronen og den Dragt, Som han til mig sit Bytte I Himlen har henlagt.

16. Er-

16. Ærværdig stungne Side! O søde Hvile-Sted! Jeg andet ei vil vide End dig til Salighed; O søde Naade Floder! O søde Livsens Søe! Lad mig, min Himmel-Broder! Kun leve der og døe.

No. 37.

Mel. O Siæle-Hyrde, Gud og Mand.

(JEsus) 1.

Hvor fandt du Vei til Himmerig, At du dig kunde sige, En Arving upaatvivlelig Til Liv og Himmerige.

2. (Synderen) Da jeg i Synde-Sølen laae, med andre dybt begravet, Jeg Død og Helvede kun saae At være mig tillavet.

3. Mig da en Røst for Ørne kom Om Kors og Blod og Vunder, Som fulgte immer med mig om I Verden alle Stunder.

4. Jeg længe gik et vantro Faar Nu frem og nu tilbage, Ei Livet jeg i Lammets Saar Retskaffen kunde smage.

5. Men da Guds Aand mig luttrede Og viste Hiertets Kule, Jeg mig da udi Krogene For hannem vilde skiule.

6. Jeg saae et Afgrunds Dyb af Svig, Af Fiendskab, Nød og Byrde, Jeg følte mig bedragelig Imod min Siæle-Hyrde.

7. Jeg stridede og kiempede For at en Helgen blive, Men Synden overmestrede, Jeg Tabt mig maatte give.

8. Jeg følte Vrede, Angst og Dom, Jeg fattig blev og trængte, Jeg da med Taarer saae mig om Den Mand paa Korset hængte.

9. Jeg

9. Jeg fattig kom med al min Nød Til ham, min Siæle-Hyrde; Jeg Naade fandt udi hans Død, Blev skildt ved al min Byrde.

10. Jeg faldt da bøiet om hans Fod, Den vædede med Taarer, Fra den Tid Vunder Lam og Blod, Min Troe til Grund udkaarer.

11. Spør nogen mig om Veien da Til Frelse, Fred og Livet? Jeg svarer: det paa Golgatha Til Syndre bliver givet.

12. Jeg Veien fandt paa Golgatha Ved Korsets Himmel-Stige: Jeg, da jeg blot paa Lammet saae, Fandt Vei til Himmerige.

13. (JEsus) Hvor fandt du Glæde, Liv og Mod? (Synderen) Da Hiertet kunde kiende, Det uden Blodet ei bestod, Det maatte det antænde.

14. (JEsus) Hvor fandt du en Forsikkring paa, At du var Lammets blevet, Og udi Livsens Bog dig saae Blant Syndere indskrevet?

15. (Synderen) Min Vantroe, Dom og Nød forsvandt, Da eget Liv gik under, Jeg da en fuld Forsikring fandt I JEsu Blod og Vunder.

16. (JEsus) Hvor fandt du Grund i Siæle-Nød, Din Troe at kunde fæste? (Synderen) Det fandt jeg, da i JEsu Død Mit Naadeval jeg læste.

17. (JEsus) Naar læste du dit Naadeval? (Synderen) Da Hiertet lod sig bøie, Jeg da blant arme Syndres Tal Paa JEsum vendte Øie.

18. Og blev i ham en Himmel vaer, En Kilde fuld af Naade, Et Livsens Speil, en Mand, som bar Min Synde-Straf og Vaade.

19. (JEsus) At bøies, hvad betyder det? (Synderen) Det meget har at sige, En saadan føler sig saa slet Og fattig uden Lige.

20. At

20. At den for sig ei kan bestaae, Men maa til JEsu Vunder, Der faaer den Brude-Kiortlen paa, Og Vantro da gaaer under.

21. Det er den storste, storste Sag, En fattig, høiet Synder, Som i sig selv ei har Behag, Men Blodet ene ynder.

22. Thi før den Punkt os bliver klar, At vi er plat forbandet, Vi ingen Løst til JEsum har, Vi hielper os med andet.

23. Vi ham saa meget byde tør Af eget Kram og Dyder, Om Blod og Vunder vi ei spør, Veed ei hvad sligt betyder.

24. (JEsus) Hvor fandt du Kraft til Diævelen At kunde overvinde? (Synderen) Det fandt jeg hos min blodig Ven, Hans Død kan Satan binde. Aab. 12, 11. Rom. 8, 33. 34. 37.

25. (JEsus) Hvor fandt du Raad mod Syndens Rod Og Adams giftig Pletter? (Synderen) Det fandt jeg udi Sidens Flod, Dens Blod mig reent afvetter. Zachar. 13, 1. 1 Joh. 1, 7.

26. (JEsus) Har da ei mere Adams Rod Nu Sted udi dit Hierte? (Synderen) Jo! men den dæmpes udi Blod, I Lammets Død og Smerte. 1 Joh. Cap. 1, v. 7. 8. 9. 10.

27. (JEsus) Hvad tager da meest Overhaand? Kan Synden dig fornøie? (Synderen) Nei, thi min blodig Frelsermand Jeg stedse har for Øie.

28. (JEsus) Hvad bliver du i ham da vaer? (Synderen) O Liv foruden Maade, Slig Fylde, som hos ham, jeg har Hos ingen seet, af Naade.

29. (JEsus) Hvor fandt du dig den Prydelse, Som Brudene udkaarer? (Synderen) Den fandt jeg i Gethsemane I Lammets Blod, Sveeds Taarer Høis. 6, 11.

30. JE-

30. (JEsus) Hvad elsker du paa ham i sær? (Synderen) Jeg Blodet kun kan lide, Jeg har i sær hans Blod Sveed kiær Og hans den stungne Side.

31. (JEsus) Hvorfore det? (Synderen) I Sidens Hul Jeg som en flygtend' Due Kan sikker sidde udi Skiul, Af Lammets Hierte sue.

32. (JEsus) Hvem viste dig paa dette Spor? (Synderen) Den Hellig Aand, min Moder, *) Som mig og hver eenfoldig Faar I JEsu Saar indpoder.

*) Hois. 3, 4. Joh. 3, 5.

33. (JEsus) Hvordan er du i Siæl og Sind Nu ved Guds Lam tilmode? (Synderen) Til Ham alt meer' jeg trænger ind, At han mig kan beblode.

34. Jeg Bethlehem, Gethsemane og Golgatha ei glemmer, Men hvad Guds Aand mig der lod see, Jeg dybt i Hiertet giemmer.

35. Thi jeg, den Tid jeg fattig blev, Kom der til Fred og Naade, De Vunder mig af alt udrev, Som var min Siæl til Skade.

36. Det lille Barn mig vigtig blev, Den Gud paa Korset saaret, Thi han min Dom med Blod udskrev, Har mig til Bruud udkaaret.

37. (JEsus) Men tvivler du ei mere nu? (Synderen) Nei, thi jeg seer tilbage Til Naadens Vei og har i Hu, Hvor JEsus mig mon drage.

38. Og hvor jeg dagligen gaaer frem Udi hans Vunders Pleie, At Hiertet stedse der har Hiem Til mere Liv at eie.

39. Saa længe jeg ved JEsu Saar Min Leir her har opslaget, Saa længe jeg ved Korset staaer, Har Vantro mig ei plaget.

40. Thi det en Længsel vækker op, At meer' med ham forbindes, Og at jeg ret med Siæl og Krop, For JEsum maatte vindes.

41. Jeg

41. Jeg nærmer mig til Sidens Skrin, Mit Hierte der nedsenker, Jeg trænger der alt dyber ind, Og paa hans Marter tænker.

42. Jeg leve kan, og lever vel Ved stedse at betragte Min saarede Immanuel, Som Verden mon foragte.

43. Jeg leve vil i Lammets Blod, Dets Blod, mig Styrke giver, Dets Blod mig giver Fred og Mod, Dets Blod min Siæl opliver.

44. Men gaaer jeg af min Frie-Stad bort, Fra JEsu Vunder viger, Hør jeg Blod-Hevneren saa fort Om Dom og Hevn kun skriger.

45. (JEsus) Hvordan er Døden nu for dig? Kan den dig giøre bange? (Synderen) Nei, den en Hiemgang er for mig Til Kronen at erlange.

46. Til at det Lam i Øie faae, Den Side og de Vunder, Som Øiet her var fæstet paa Til alle, alle Stunder.

47. (JEsus) Hvad er nu meest din Hoved-Sag, Hvori dit Hierte lever? Hvorpaa du grunder Nat og Dag, Og dig for Øine svever?

48. (Synderen) Tre Ting i sær jeg lærer ved Min Brudgoms Kors og Side, Som jeg til Grund i Salighed, Kun følge vil og vide.

49. Det Første er det vigtigste, Ret trængende at blive, Ret bøiet, ja en Betlere, Som JEsus sig kan give.

50. Det andet er at ene see Paa Lammet nøgen, blodig, At lære her ved Vunderne At vandre frem sagtmodig.

51. Det sidste er en Punkt i sær, Som mange foraarsager, For de sig den ei holde nær, At de ei Livet smager.

52. Det

52. Det er: I Blodets Element, Uryggelig man bliver, At Hiertet ikke bliver vendt Fra det, som Livet giver.

53. Og kommer udi andet ind, Hvormed man sig indlader, Der kun adspreder som en Vind, Og saare meget skader.

54. Jeg stille bøiet fattig staaer Ved JEsu blodig Fødder, At Korset udi Hiertets Vraaer Maa fæste dybe Rødder.

55. See denne er min Troes Grund! Kun Blod-Sveed, Kors og Vunder, De blege Kinder, kolde Mund; Den Grund ei let gaaer under.

56. Paa denne Grund jeg leve vil, Mit Vandrings Løb fuldende, Paa denne Grund jeg bliver, til Min Brudgom Bud vil sende.

57. Paa denne Grund i Dødens Stund, Jeg Aanden vil opgive, Han mig paa denne salig Grund Skal da i sig indlive.

58. (JEsus) Saa lev da udi Lammets Blod! Benaadet Bruud og Due, Hans Blod dig giver Kraft og Mod, For Fienden ei at grue.

59. (Synderen) Halleluja! Jeg leve vil, Thi han mig Livet under, Som satte Livet for mig til, Jeg lever i hans Vunder.

60. Halleluja! jeg leve vil, Min Død blev overvunden, Da JEsus satte Livet til, Blev Synd og Satan bunden.

61. (JEsus) De blege Kinder, kolde Mund, Udspendte nøgne Arme, Dig holde immer ved din Grund Og give Liv og Varme.

62 Raab ogsaa ud i alle Land Til Sørgende og Bange: **Ved JESUM den korsfæste Mand, I Livet kan erlange!**

63. Ach!

63. Ach! raab, mens Tungen røres kan! Vils hen paa Lammets Vunder! Siig: **JESUS tager alle an, Og alle Naade under.**

64. (Synderen) Jeg ønskte: hele Verden laae Med mig ved JEsu Vunder, Den salig kunde da bestaae I Livs og Dødens Stunder.

65. (JEsus) Men bliv blant de Umyndige, Eenfoldig ved din Hyrde, Du da blant de Beseglede, Gaar fri fra mangen Byrde.

66. (Synderen) Det være skal min største Lyst Min Brudgom at beskue, Eenfoldig af hans stungne Bryst At Blodet die og sue

No. 38.

Mel. O Gud, du fromme Gud.

1.

Vor Siæle-Føde, som vi nyder her i Livet, Det er det lille Barn, os Faderen har givet, Det Barn i Bethlehem, som udi Krybben laae, Et Liv, som Troen har, Fornuften stødes paa.

2. Vor Siæles Glæde er hans Armod, Trængsel, Møie, Som han saa mange Aar for os har vildet døie, Det er den Klippe-Grund, hvorpaa vi bygge her, Ja leve vil og døe, og hannem møde der.

3. Vor Siæle-Føde, som vi her i Tiden nyder, Det er det Blod og Sveed, som af vort Lam udbryder, Da i Gethsemane han laae og grædede, Og os trolovede med Graad paa Kinderne.

4. Vor Siæle-Føde er de Stribler, Blode-Taarer, Som af ham Strømmer ned, da Svøberne ham saarer, hans blodig pidsket Ryg vor Siæles Føde er, Den Brudgom hvid og rød vi har udkaaret her.

5. Den døde Verden har kun Synder, usle Dyder, Men vi en bedre Skat ved Jesu Fødder nyder, Han os omarmer, og vi salig føle kan, At Hans Forsoning os kan tænde an i Brand.

6. Vor Siæle-Føde er det dyre Blod, som rinder Paa Korset af Guds Lam, paa hans de blege Kinder, Vor Siæle-Føde er ved hans det stungne Bryst, Som Børn at ligge og hans Blod at die med Lyst.

7. Vor Siæles Boliger er JEsu aabne Vunder, I Dem vi her ham hiem til alle alle Stunder: I Sidens søde Skrin, vi hvile kan i Roe, Ei bedre Plads vi faaer, thi der er got at boe.

8. Der flyder Blod og Vand, som styrker svage Hierter, Som Kiortlen tvette kan, og lindre alle Smerter: O yndig, blodig Bryst! O yndig Marter-Mand! Jeg vilde elske, men jeg nok ei elske kan.

No. 39.

Mel. Naar jeg betænker den Tid og Stund.

1.

Saa skal nu Syndefaldets Dom, Paa Guds Søn selv fuldbyrdes, See han gaaer ud saa mild og from Til Golgatha at myrdes: Følg Skaberen Til Stedet hen, Hvor Verdens Synd ham giver, Det sidste Stød Af Helved-Nød, Og grusom ham afliver.

2. See Siæl! din Brudgom kommer der! Hans Blod paa Jorden rinder, Han heel udmattet Korset bær, Ei Trøst, Ei Hvile finder, Hans Marter-Plan Gaaer nu ret an; Al Anstalt ivrig giøres Til hans Piinsler, Som Lammet er, Der ud til Døden føres.

3. Paa ham som en forjaget Hind, Paa Golgatha de bier, Og skiønt hans Saar ved hvert et Trin,

Ham

Ham smerter, bløder, svier, Saa kryber han Dog som han kan, Og gaaer sin Død i møde, Han, det Guds Lam Bær Verdens Skam, Min Synd, Skyld, Straf og Brøde.

4. Hvo maa ei bøies ved at see, Paa Stadens Gader slæbes, Guds Søn blant tvende Røvere, Til jammerlig at dræbes: Græd da min Siæl! Betænk det vel! Det kiære gode Hierte Sin Dødsgang gaaer, Og kun attraaer, For dig at døe med Smerte.

5. See hist de kommer med din Gud! Han er for dig i Fare, See hvor ynkværdig seer han ud! See hist hans Sørge-Skare! Ach see hvor gram, Hans Fiender ham, Slaaer, støder, og fortdriver, Hvor Ædike, Og Naglerne Ham der tillavet bliver.

6. Jeg gaaer med dig min Siæle-Ven! Da magteslos du haster, Og vil paa Korset blegne hen, For mig og mine Laster, Hver Fodefied, Jeg følger med, Og efter dig opsanker, Hver Blode-Taar, Jeg dine Saar Kun haver udi Tanker.

7. Paa Golgatha du triner op, Hvert Lem til marter giver, Du klædes af fra Taae til Top, Dit nøgne Legem bliver, Paa Korset lagt Udspendt, udstrakt, Du bliver giennemboret, I Hænderne Og Fødderne, See der! Gud hænger saaret!

8. Læg kiære Siæl din Troes Mund, Paa hans de søde Vunder, At kysse dem af Hiertets Grund Og nyde alle Stunder, Den Trøst og Kraft, Den Balsom Saft, Som Livsens Træ udgyder, Den Naadeflod Det Guds Søns Blod, Som ned paa Korset flyder.

9. O Golgatha! mit Paradiis! Jeg her de Blomster finder, Som frem for alle, bære Priis, De af Guds Blod oprinder, De Blomster er, Min Livslugt

her, Mit Hiertes Fryd i Live, Min Ærekrands, Zirat og Glands, De skal i Himlen blive.

10. O Golgatha! mit Konge-Slot! Maa Kongers Konge bære, Her Verdens Skiændsel, Skam og Spot, Da blir det hist min Ære, Min Brudedragt, Min Himmelpragt, Min Ærestoel og Throne, Forhverves mig Saa naadelig Paa Korsets Marter-Throne.

11. O Golgatha! mit Fredensborg! Til dig jeg Tilflugt tager, Naar mig angriber Synd og Sorg, Her lettes mine Plager, I Sidens Hul, Jeg udi Skiul Og stille Hvile bliver, Ei Synd og Død Ja ingen Nød, Mig af den Fristad driver.

12. O Golgatha! mit Gyldenlund! Her Lammets Sang vi lære, For Siælen falder Luften sund, Og her er got at være! I Lye og Læe, Ved Korsets Træ, Her kan mit Hierte nyde, Den sødeste Forfriskelse, Ved Livsens Soel sig fryde.

13. Du skal i sær i Dødens Stund, Og Afskeds-Time blive Min Siæles rette Gyldenlund, Mig Hierte-Styrkning give; Min Brudgom rød, Som her er død Skal blive mig i øie, Indtil han mig Kalder til sig, fra Jammer, Suk og Møie.

14. O Golgatha! mit Sorgenfrie! Mit Lyst-Slot og min Glæde, Hvad Sorrig jeg end kommer i, Hvor suurt jeg end maa græde, Saa kan ei Nød, Ei Satan, Død Mig fra min JEsu drage, Paa mit Lyst-Slot Har jeg det got, Ja lutter Frydedage.

15. O Golgatha! mit Frydenlund! Min Siæl af Fryd ret springer, Jeg hør her Sang af JEsu Mund, Syv Ord som liflig klinger, Jeg seer hans Nød, Og Blod saa rød, Jeg seer en Røver haster Til Himmerig, O Fryd for mig! Som er saa fuld af Laster.

16. O

16. O Golgatha! du blide Egn! Hvor Naadens Morgenrøde, Oprinder mig til Seierstegn, Hvor JEsus blodig døde, Her er saa smukt og liflig Lugt, Under hans Naades Vinger, Af hvert et Saar En Salve gaaer, Min Siæl sig did opsvinger.

17. Paa Golgatha min bange Aand I sær sig kan fornøie, Ei Thabor, Carmel, Libanon Mig falder saa i Øie, Saa yndig, skiøn Som hvor Guds Søn, Paa Golgatha lod rinde, Sit Blod saa rød, Thi Synd og Død Ved det Blod maa forsvinde.

18. Staae stille da paa Golgatha! Min Siæl Og agt dog nøie, Hvor han til sidst nu gaaer herfra, Og lukker til sit Øie, Han gisper, døer, Hør Siæl! o hør! Hvor stille Hiertet klapper, See Spydets Stød Efter hans Død, Det sidste Blod udtapper.

19. Mit Huus og Hiem Mit Hvilested, Min Seng og Grav skal blive, Paa Golgatha Jeg der i Fred, Vil og min Aand opgive, Mit søde Lam! Din Spot og Skam Din Sveed og sure Møie Dit Blod saa rød, Din Marter-Død, Lad staae mig her for Øie.

No. 40.

Mel. JEsu dine dybe Vunder!

(JEsus) 1.

Jorderige! kom at skue! Hvordan jeg som dannede Jorden, fuld af Piners Lue Gaaer med Korset krybende, Tænk engang, hvor laae du mig Dog paa Hierter inderlig: Er der Blod end i mit Hierte, Da udgydes det med Smerte. Ordspr. 8, 23. 24. 25. 26. 27. til v. 32.

2. Agt nu paa! hvad Brude-Smykke Lammet sig iføre skal, Udi Hænderne indtrykke Nagler dybt, Dit

Naadeval: At ret alle kunde see, JEsus elsker Syndere, Lader Syndres blodig Hyrde, Sig for Faaret ynksom myrde. Joh. 10, 11.

3. Jeg som Brudgommen nu træder I den Marters Brude-Sal, Hvor jeg mine Bryllups-Klæder Sidste Gang iføres skal; Jeg ved Brude-Skamlen staaer, Nøgen, blodig, fuld af Saar, Længsel-fuld med Taarer venter, Om de ei min Brud indhenter. Psal. 19, 6.

4. Jeg med hende var trolovet, Førend Verdens Grundvold laae, Jeg var hendes Mand og Hoved, Førend Verdens Lys hun saae; Her paa Brude-Smykket var Alt arbeidet mange Aar, Til det i de sidste Stunder Fik de Purpur-røde Vunder. Ordspr. 8, 20. til 32.

5. Blodets Perle-Dug og Draaber Zirer mig i Dødens Nat, Da jeg Syndres Brudgom raaber Mig af Faderen forladt: Torne-Kronen perser ud, Lammets Blod for Lammets Brud, Naglerne Contracten skriver, Hvorved vi forbundne bliver.

6. Færdig jeg nu staaer, udspænder Efter alle Syndere Mine Arme, mine Hænder, I min Brudgoms Prydelse, Jeg vel deres Hierter seer, Fuld af Nød og Jammer er, Derfor mit i Døden brister, At de ei en Kilde mister. Es 65, 2.

7. Villig jeg kom ned paa Jorden, Villigen jeg mig nedlod I forrabte Syndres Orden, Villigen jeg sveedte Blod, Villig jeg til Korset gik, Blødte til det sidste Stik Jeg af Spydet fik i Siden, Og gik blegnende af Tiden.

8. Inderlig mit Hierte længes Derfor efter Syndere, Derfor jeg saa høit ophænges, At mig alle kunde see: Skal jeg døe og hænge her? Og mig ingen haver kiær, Skal mit Blod paa Jorden rinde, Og jeg ei en Siæl kan vinde. Mich. 6, 2. 3. 4.

9. Skal

9. Skal jeg paa min Brude-Skamle Sidde blodig, grædende? Kan ei mine Taarer samle Hid en Flok af Syndere? Ach! med hvilken Fryd og Lyst Saae jeg ved mit stungne Bryst, Hele Jorderiges Skare, Ligge stille, fri for Fare.

10. Haster da til eders Broder! Haster til den Syndres Ven! Haster! medens Naadens Floder Skyller alle Synder hen, Ind i Sidens store Skaar, Hvor at see dem ingen faaer, Eder jeg som eders Broder, Dertil grædende anmoder.

11. Poenitentzes Taare-Kilder I just ei skal giennemgaae, Ofte de min Naade spilder, Som kun sligt vil stole paa, Intet Gud forsone kan, Uden eders blodig Mand, Hvor sig Hiertet fattig finder, Der mit Naade-Lys oprinder.

12. Jeg med Lyst den Graad kun skuer, Taarer efter Syndres Mand, Den som mine Piners Luer Tænder udi Siælen an, Den indvortes Raaben, som Gaaer af Hiertets Fattigdom, Længsels Taarer efter Lammet, Efter Hiertet saae anflammet. 2 Mose B. 14, 15.

13. Den hos mig skal salig havne, Trygt for Fiendens Allarm, Sligt et Hierte jeg omfavne Vil udi min blodig Barm: Golgatha for slig en Siæl Er den ene sande Deel, Som den Fred og Trøst kan give, Og indvortes ret oplive.

No. 41.

Mel. JEsu, Du min Glæde!

(Siælen) 1.

Hvad er det for Toner Jeg fra min Forsoner Hør paa Golgatha? Yndig Hyrde-Stemme, Den

jeg ei kan glemme, Men derhen vil gaae: Hører til, hvordan han vil Mig tiltale, for jeg rendte, Og ham Ryggen vendte. Hois. 2, 8. 9. Hois. 5, 2.

2. Meget jeg maa klage, For ham: mine Dage Udi Synden er Skammelig forsvunden, Og min Tid bortrunden Udi Vellyster: Mon han mig Nu vil fra sig Støde, eller og antage, Høre paa min Klage?

3. Meget jeg maa klage: Vantroe mig vil plage, Føre udi Nød, Mon han mig curere Vil, og pardonere I sit Blod og Død? Mon jeg kan En Frelsermand Kalde ham, Hans Fødder væde, Grædende med Glæde? Marc. 9, 24. Joh. 20, 27.

4. Meget jeg maa klage: Ingen Fred jeg smage Kan i Hierte-Nød, Jeg for Dommen gruer, Vredens Brand og Luer Slukkes kun med Blod: See! jeg staaer Ved dine Saar! Lam! at dine Blode-Strømme Mig kan oversvømme.

5. Meget jeg maa klage: Fienden vil mig drage I Fortvivlelse; Mon paa Korsets Throne Du min Klage-Tone Hører grædende? Ach! jeg seer, Om Hielp ei skeer! Seer til dig, Dit Moder-Hierte, I min Nød og Smerte.

6. Meget jeg maa klage: Verden mig tilbage Føre vil fra dig, Ind paa Syndens Bane Under Satens Fane, Og bedrage mig: Vil Guds Søn Sin Smerters Løn Selv ved Haanden ikke tage, Maa jeg gaae tilbage.

7. Meget jeg maa klage: Jeg maa snart forsage, Naar jeg bliver vaer, Hvilken Morder-Kule, Skiode-Synders Hule, Sted i Hiertet har; Hvor jeg gaaer, Er Nøden stor, Døden, Mørkhed, Helved-Luer Mig med Straffen truer.

8. Me-

8. Meget jeg maa klage: Seer jeg mig tilbage, Der staaer Diævelen, Nøie har beskrevet, Hvordan jeg har levet Udi Synden hen, Siæle-Ven! Ach see derhen! Mit Register uden Ende, Han til GUD vil sende.

9. Er dit Blod der ikke, Da vil han mig skikke Vredens Dom derpaa, Helvede sin Grube, Satan selv sin Strube Mod mig aabne maa; Kan jeg faae Dit Blod derpaa, Da maa han fra Thronen vige, Mit er Himmerige.

10. Meget jeg maa klage: Mon Guds Lam antage Dette meget vil? Mon de gamle Sager, Som mig trykker, nager, Han tilgive vil; Jeg gaaer ei Fra ham min Vei, Før han selv til mig vil sige: Du fra mig skal vige.

11. En utrolig Byrde Til min Siæle-Hyrde Jeg kun bringe kan, Skyldig jeg maa blive, Intet jeg kan give, For han tager an, Den og mig, Og hver for sig Skiuter, med sit Blod tildækker, Og mig Naade rækker.

12. Siæle-Ven og Hyrde! Ach! saa tag den Byrde Fra dit usle Faar! Skiule den i Siden! Lad paa mig i Tiden Blod af dine Saar Flyde ned, Mig give Fred, Giøre stille, skyldig bøiet, og i Dig forsøiet!

13. Dine Klage-Toner, Brudgom og Forsoner! Jeg da glemmer ei, Som mig lokket haver Udaf Dødens Graver Ind paa Livets Vei; Gid dit Blod Da for mig stod! Kiære Lam! mon Du og ynder Mig saa slet en Synder.

No. 42.

Mel. O kiære Siæl! frygt aldrig meer!

(JEsus) 1.

See! Zions Konge kommer her, I fine Konge-Prydelser, Med Korsets Konge-Throne: Paa Golgatha Jeg salves skal I Blode-Taarer uden Tal Til Konge, og forsone Mit Folk, som jeg vil krone.

2. Paa mine Skuldre Syndens Last, Dens svare Dom og Straf er kast, Derfore Blodet rinder, Saa mildelig paa Jorden ned, Ved hvert et Trin og Fode-Fied: Derved din Nød forsvinder, Det mig med dig forbinder. Joh. 1, 29.

3. Det meget du at klage har, Om meget mere det end var, Det mit dog Alt skal være, Det under Korset, kast paa mig, Jeg det sagtmodig da for dig Til Golgatha vil bære, Mit Blod det skal fortære.

4. Tag du min blodig Kiortel paa! Du deri kan til Gud fremgaae, Og skyldig, simpel sige: Mig JEsus gav den Kiortel paa, Den Tid han gik til Golgatha, At ind i Himmerige Jeg skulde dermed stige.

5. Og dersom dine Fiender dig Vil følge ind i Himmerig, For Thronen dig anklager, Viis du din blodig Kiortel frem, Paa Timen den beskiæmmer dem, At de af Himlen drager Med frugtesløse Sager. Zachar. 3, 1. 2. 3. 4. 5. 9.

6. Du derfor dig ei klage maa, Det er jo nok, jeg her maa gaae Med Suk og Klage-Tone: Det for mig selv jo ikke var, Jeg altsaa dig forløset har, Vil dig med Glæde krone, Her, hisset for min Throne.

7. Hvor mange Aar endog du har, Som bort i Synden løbne var, Det mig fra dig ei driver: Jeg

tiente

tiente selv i mange Aar, For dig i haarde Trængsels Kaar: Du end velkommen bliver, Endnu jeg Naade giver.

8. Og naar jeg seer din Jammer an, Jeg andet ei end røres kan, Du kostede mig Møie, De dybe Suk, den blodig Sveed, Mit Blod for dig jo strømmer ned, Thi maa det mig fornøie, Du dig for mig vil bøie.

9. Vil Vantro slaae dig Modet ned, Er Hiertet fattig, mangler Fred, Hold dig kun ved min Side! Ved Korsets Alter frit du staaer, Kryb kun i Skiul i Sidens Saar! Lad intet her i Tide Dig fra min Marter slide. 1 Kong. 1, 50. 51. Ebr. 13, 10. 12. 13.

10. Ach! var du dog mit simple Barn! Som holdte andre Ting for Skarn, Og saae paa mig alene, Dig ei med andre Ting indlod, Men simpel sang om Lammets Blod, og vidste kun det Ene, Din Marter-Mand at tiene.

11. Du ogsaa det af mig skal faae, Vil du med mig din Brudgom gaae Til Golgatha, og blive Ved mine Fødder liggende, Dig skiule tæt i Vunderne: Dig fra dit Liv i Live Da intet kan henrive.

12. Lad Fienden kun din Synde-Plan Saa høit beskrive, som han kan! Han maa tillige tegne De Taarer af min Blod-Sveed-Flod, Min Graad og mange Strømme Blod! Hvor jeg for dig maa blegne: Det kan du dig tilegne.

13. Du frydelig jo sige kan Til Gud: Her er min Frelsermand! Hvis Blod min Synd begyder: See Fader! Han er jo din Søn! Antag for mig hans Suk og Bøn! Du ham dog ei forskyder, Som dig sit Blod tilbyder.

14. Forsonings og Forløsnings Blod, Som villig han for mig udlod, Uskyldig Blod tillige: Det frit jo

ind

ind for Thronen gaaer, Og giør, mit Naade-Brev jeg faaer, Pardon fra Himmerige, Som ingen kan modsige.

15. Ja! kiære Fader! hvad du meer Af Bræk og Mangel hos mig seer! Min JEsu Blode-Draaber, Hans Vunder alle samtligen, Pardon, Pardon, i Himmelen Derfor indstændig raaber, Saa jeg paa Lammet haaber.

16. (JEsus) I alle Ting, hvordan det gaaer, Paa Synderes Parti jeg staaer, Jeg glemmer ei de Stunder, Da Hiertet brast for dem i tu, Jeg derfor kommer dem ihu, Naar deres Bøn de grunder Paa mine Saar og Vunder.

17. Hvor fattig stamlende den gaaer, Naar derudi kun nævnes Saar, Jeg med i Bønnen tager, og fører hele Resten frem, Saa det for Thronen haver Klem: Hør! mine Brødre klager! O Fader! det mig drager.

18. Saa længe Jord og Himmel staaer, Og indtil altring undergaaer, Til Naadens Tid har Ende, I Himlen gielder, tages an, Den Syndres Ven og blodig Mand, Kan selv Pardon nedsende For hvad man vil bekiende.

19. Kom alle Supplicantere Til Kongen i hans Prydelse! Nu da han Naade giver! I gierne ham i Tale faaer, Paa Golgatha han blodig staaer, Os vor Forløsning bliver, I Livsens Bog indskriver.

20. Man have lidet eller stort At klage, man paa Naadens Port Kan banke frit og sige: Er ikke her den Syndres Ven, Som baner Vei til Himmelen? Mon jeg ei og kan stige Ved ham til Himmerige.

21. Jeg svarer i mit Blode-Bad: Jeg ved din Komme, Siæl! er glad, Du Livet ei skal savne, Frygt længere ei Vredens Riis! Du skal engang i Paradiis

Med

Med mig din Broder havne, Hvor jeg dig vil omfavne.

No. 43.

Mel. Hvo ikkun lader Herren raade.

(Siælen) 1.

Ach Himmelhøie JEsu Naade! For Sydere paa denne Jord! Hvo deraf Sig vil lade raade, Og simpel troer paa hans Ord, Den allerbest erfore kan, At JEsus er en naadig Mand.

2. Ach Himmelhøie JEsu Naade! Som ingen her udlukkes fra, En ung og gammel Synder laade Velkommen er paa Golgatha: En Grov og Slem, En From og skiøn, Antages begge af Guds Søn.

3. Ach Himmelhøie JEsu Naade! Hvor Synder ei saa mange er, Guds Lam jo frelser fra al Vaade, Ei taaler Syndre Byrden bær, Hvor Synden aldrig er saa stor, Den skiules Jo i JEsu Saar.

4. Ach Himmelhøie JEsu Naade! Som andres Naade overgaaer, Han søger selv paa hver en Maade, Hvordan Han finde kan sit Faar, Endogsaa Fiender, Spottere, Han tage vil paa Skuldrene. Luc. 15.

5. Ach Himmelhøie JEsu Naade! Da ingen Jammer findes kan, Hvorpaa Guds Lam jo Bod kan raade, Naar det ham simpel klages an: Det er hans største Fryd og Lyst, De sørgende at give Trøst.

6. Ach Himmelhøie JEsu Naade! Hvori jeg ogsaa nu har Lod, Mig JEsus viste paa hvad Maade, Jeg kunde frelses ved hans Blod, At derpaa skyldig, trængende Og børenlig i Troen see.

7. Lam! lad dit Rigdoms Dyb af Naade Mig salve, bøie, give Fred, Du mig i mine Veie raade!

Giv

Giv mig ved dine Fødder Sted, Et sødt og saligt Hvile-Sted, Til jeg dig seer i Herlighed.

No. 44.

Mel. Ect er nødigt, dette ene lær mig 2c.
(JEsus)

1.

Kunde jeg mit Hierte male, Som det staaer til Syndere! Kunde mine Vunder tale Dennem ind i Ørene! Hvor heftig jeg elsker, for Syndere sukker, Dem under de blodige Vinger indklukker, Dem varlig omgaaes, bereder et Sted I Siden ved Hiertet, hvor de er i Fred. Matth. 23, 37.

2. Kom da hid! du kiære Hierte! Gak i Brude-Salen ind! Den din Brudgom kosted' Smerte, For den blev efter hans Sind, De liflige Draaber af Hiertet der flyder, Hold under dit Hierte, at de det begyder; Da bliver du Himmelsk, fra Jorden afvendt, Din Brudgom sin Bruud kan da være bekiendt. Høis. 1, 7.

3. Vil min Fader Bruden skue, Hvorfor jeg mit Smykke bar? Da er hun en liden Due, Som i Siden Bolig har, Der Faderen seer, hvordan Bruden mon svømme I Brudgommens yndige blodige Strømme, Hvordan hun der tager sin Brude Dragt paa, Hvori hun en Bruud hos sin Brudgom skal staae.

4. Hende jeg ved Haand da tager, Gaaer til Brude-Skamlen hen, Himmelsk Bryllups-Kost hun smager Da i hendes blodig Ven; Der sidder vi begge med Taarer paa Kinder Paa Knæ, Og paa Brudgommen Blodet nedrinder, Mit Hoved er salvet med Sveed og med Blod, Som giver min Bruud udi Himlen en Lod. Høis. 4, 11. Cap. 5, 11. til 16. v.

5. Brudens Pagt er dette Eene: Jeg paa denne Verdens Øe, Lammet tiene vil alene, Ham jeg leve vil

vil og døe; Jeg nøie vil giemme her Brudgommens Gave, De Perler jeg fandt i Gethsemane Have, Jeg har nu hans Hierte, han mit har igien, Vi vandrer da begge til Himmelen hen. Rom. 14, 7. 8. 9. 2 Cor. Cap. 5, v. 15. Gal. 2, 20.

6. (Bruden) Salig Dag! da JEsus kaldte, Og jeg fik ham først at see, Salig Dag! da han udvalgte Mig til Bruud og Kiæreste; Jeg aldrig kan glemme de ynksomme Toner, Jeg hørte i Haven af ham min Forsoner, Han kaldte saa længe, det kiære Guds Lam, For jeg vilde følge og adlyde ham.

7. Derfor jeg saa meget mere Med min Mand forbindes skal, Som han mig forlader flere Af mit store Synde-Tal; Han skal mig her stedse med hiin Synderinde Ved Fødderne grædende, elskende finde; Jeg slipper ham ikke før Kronen jeg faaer Og med hans Velsignelse Hiem til ham gaaer. Luc. 7, 37. 38. 2c. 1 Mose B. 32, 26.

8. Ach! at Tiden snart var omme! Jeg ham kunde faae at see! Ach! at jeg snart maatte komme Hiem og kysse Vunderne! Jeg havde da meget med Lammet at tale, Om Vunder og Stribler, de yndige Dale, Hvor Rosen i Saron i Tiden oprandt, Og Kraft til Retfærdighed, Hellighed fandt. Aab. 22, 17. Høis. 2, 1. 2.

9. (JEsus) Jeg min Bruud da monne love, Hun udi mit blodig Skiød Trygt skal hvile, sødt skal sove, Fri fra Jammer, Fare, Nød; Anmelder sig nogen af Saligheds Fiender, De blodige Arme da hende omspænder, Til mig hendes Hoved de komme først maa, Da de Underretning skal faae og bortgaae. Rom. 8, v. 1. 33. 39.

10. Livsens Manna, Himmel-Spise, Lædskelse af Livsens Flod, Som hun evig høit skal prise, Nyder hun

hun udi mit Blod; Og, naar jeg ret hende faaer smykket og pryder Med Snee-hvide Klæder, og hendes Siæl frydet, Hun i mine Arme i Hvilen da gaaer, Og Herligheds Krone i Himmelen faaer. Joh. 6, 35. 54. 58. Aab. 2, 7. 10. 17. 2 Tim. 4, 7. 8.

11. (Bruden) Da skal jeg med Palme-Grene, Med den lange Kiortel paa, Prise JEsu Blod alene Herliggiort for Thronen staae; Hvor liflig skal Tonen i Brylluppets Stunder, Da klinge om Vunder og Vunder og Vunder: Foreningen da ret for Alvor skal skee, Naar Bruden sin Brudgom skal i Himlen see. Aab. 7, 9. 17.

No. 45.

Mel. Med Sorgen og Klagen hold Maade.

1.

Lad Vantro ei mere mig plage! Mit Hierte fra Brudgommen drage! Du eengang jo mig absolveerte Og udi dit Blod pardoneerte.

2. Ach! lad da den yndige Tone Om Lammet, dets Vunder og Krone, Mig stedse i Ørene lyde! At Siælen i dig sig maa fryde.

3. Og leve i Brudgommens Vunder, Til alle Minuter og Stunder, Udi hans Forsoning fornøies, Ret smeltes, ja saares og bøies.

4. Mit Lam! jeg dig ei vil undvære, Du er min Udvalde og Kiære, Som jeg her i Verden kun ynder; Giør mig til en trængende Synder. Psal. 73, 25. Psal. 45, 2.

No. 46.

Om JEsu Begravelse.

Mel. Naar jeg betænker den Tid og Stund.

1.

Saa er da nu min Siæle-Ven Paa Korsets Træ hensovet, Har aabnet Paradiis igien, Og knuset Slangens Hoved, Halleluja! han gik herfra Med denne Seiers-Tone: Fuldbragt det er, Og for enhver forhvervet Livsens Krone.

2. Paa Golgatha jeg til dit Liig Med Sørge-Skaren træder, At skue, favne, kysse dig, Jeg staaer ved dig og græder, Du var min Ven, Du gav dig hen, og lod dit Blod udøse, For derved mig Ugudelig Fra Synden at forløse.

3. Ach borte borte er min Skat, Hvis Hierte til mig brændte, Han Verden nu har sagt god Nat, Som her i Verden tiente, Hans sidste Nik Og Afskeds Blik Har hilset Jorderige, Han hænger der, Og blegnet er, Som elsker uden Lige.

4. Det er min Broder, der er død, Han tar sig af min Skade, Han er mig huld og tro i Nød, Jeg kan mig frit udlade For ham i sær, Med hvad mig her Er til Betryk og Byrde, Han viser mig Ei bort fra sig Den gode Siæle-Hyrde.

5. Det er min Brudgom, der er død, I Jammer, Nød og Plage, Der hænger han, er hvid og rød, Har endet sine Dage, Det er min Mand, Som nys sin Haand Paa Korset villig strakte, Den saare lod Og fuld af Blod Til Naade-Pant mig rakte.

6. Min Gud og Skabere er død, See Jord og Klipper ryster! Han giennem Dødsens Porte brød,

O Verden! dine Lyster For Guds Søn er Ret Galdebær Saa bitre at forsone, Men see Han vandt, Og Veien fandt For dig til Naadens Throne.

7. Min Ven den allerdeiligste Er nu udi sin Hvile, Jeg derfor hans Trolovede Nu haste vil og ile, Paa Korsets Stamm' End engang ham Et Synder-Kys at give Saa følge med Til Gravens Sted, Der ved hans Liig at blive.

8. Men hvor skal jeg begrave dig, At jeg dog kunde have Dig stedse nær og tæt hos mig, See jeg vil dig begrave I Hiertet mit, Ja Korset dit Skal som Ligstenen være, Og dit blod rød, Som derpaa flød, Til evig Gravskrift bære.

9. Saa hvil dig sødt Immanuel! Udi dit Sove-Kammer! Og naar du hente vil min Siæl Til dig fra Synd og Jammer, O lad da mig Døe glad i dig Mit Legem lad da blive Udi din Grav, Indtil deraf Du vækker det til Live.

No. 47.

Mel. Med Sorgen og Klagen hold Maade.

1.

Mit eneste Liv udi Live, Som vilde min Brudgom her blive, Den som udi Kludene smiler, I Graven nu blegnende hviler.

2. Det trofaste, kiærlige Hierte, Hvis Liv var kun Jammer og Smerte, Som søgte om Syndre med Møie, Nu haver tillukket sit Øie,

3. En Synderes Ven og en Broder, En Hyrde, en hiertelig Moder, Som venlig mod alle har taget, I Jorden vor Moder er draget. Matth. 11, 19.

Luc.

Luc. 15, 1. 2. 4. 7. Joh. 10, 11. Es. 49, 15. 16. Joh. 6, 37.

4. Mit eneste Liv udi Live, Som vilde i Døden sig give, Den blodige Konge i Haven, Hans Lemmer nu hviler i Graven.

5. Hans Liv var kun sørgende Dage, Opfyldte med Lidelsers Plage, Til man ham paa Korset udspændte, Og Livet i Døden han endte. Luc. 15, 10.

6. Her hviler mit Liv udi Live, Som tit mig et Kys vilde give, Som tit mig har kiærlig omfavnet, Naar Hiertet hans Nærhed har savnet.

7. See brustene Dine saa kiære, Som døde og tillukte ere, De mange har venlig anblikket, Og Fred udi Hierterne skikket.

8. En Herrens Apostel maa finde, De Dine kom hans til at rinde, Han sine Utroskabers Dage Da maatte med Taarer beklage. Luc. 22, 61. 62.

9. De Dine saa ofte har grædet, Med Taarene Kinderne vædet, Nu over forhærdede Hierter, Nu over Bekymredes Smerter. Luc. 19, 41. Joh. 11, 35.

10. Nu hviler de træt af den Møie, De maatte for Syndere døie; Tilsidst kun de blodige Taarer, I Haven, paa Korset dem saarer.

11. Tænk! Verdens vellystige Øie Tilførte Guds Dine den Møie; Det Verden i Sandserne glæder, For det han saa bitterlig græder. Luc. 19, 41.

12. Hvert grædende trængende Hierte, Som leder om JEsum med Smerte, I Haven, paa Korset de finder Den Brudgom med Taarer paa Kinder.

13. O! hvilke velsignede Kinder Jeg gustne og blege her finder, Blaaslagne, bespyttet og blodig, Som Trængseler taalte taalmodig.

14. Den Skum af hans Blod-Sveed i Haven! Jeg seer Paa hans Kinder i Graven, Den Salve mit Hierte bestænker, Mig Naade og Salighed skiænker.

15. Den Mund, som saa venlig har talet Til alle, sin Kiærlighed malet, Viist hver hen til Saligheds Klipper, Nu ligger med blegnende Lipper.

16. Dens Ord har saa ofte de Arme Antændt med en inderlig Varme, Af Hiertets de brændende Luer, Til hans de eenfoldige Duer.

17. O kolde og blegnende Lipper! Jeg eder i Døden ei slipper, De Lipper et Kys jeg nu giver, De ene mit Hierte opliver.

18. Fortryder vel Verden paa dette? Da kan den vist ikke med Rette, Min Himmelske Brudgom har givet Mig saadanne mange i Livet. Høis. 1, 1.

19. Hans Hænder nu er sammenfoldet, Som tit mig til Munden har holdet, Som Syndre her vilde tilbyde Den Himmelske Glæde at nyde.

20. De Hænder, som stedse har givet De Arme og Trængende Livet, Som mange har styret og ledet, Som mange har lægt og helbredet.

21. De Hænder, hvorved hver en Fange, Som kysser derpaa, kan erlange Forladelse, Naade og Glæde, I Himlen et Herligheds Sæde.

22. De Hænder, som lod sig udspænde Og saare, for dem at frikiende, Som Vantro og Nød vil bebyrde, Og søger den blodige Hyrde.

23. O! hvilke velsignede Vunder! Hvorpaa sig min Salighed grunder; I Hænder og Fødder jeg skuer, O! Vunder af Kiærligheds Luer.

24. See strakte og blodige Arme! Som ofte sig vilde forbarme Nu over forhærdede Sinde, Nu dem, som ei Hyrden kan finde.

25. De mig har saa ofte omfavnet, Naar Fred jeg i Hiertet har savnet, Til Brystet mig holdt og oplivet, En brændende Kiærlighed givet.

26. Men ach! hvad maa Hiertet vel sige? Naar det i den Vunde vil kige, Det slagtede Lam vilde lide, Og blegnende fik i sin Side.

27. Vi derved vort Lam kan nu kige I Hiertet, og skue tillige, Hvad Hierte til os han har baaret, Der ligger det brusten, er saaret.

28. O Himmelske! Himmelske Vunde! Som ingen dog ret kan udgrunde, Det slagtede Lam gik af Tiden Med Himmelens Dør udi Siden.

29. En Vunde, som Englenes Tunger For Thronen ophøier og siunger: Det blodige Lam, som er slagtet, Det værdig alene er agtet. Aab. 5, 12.

30. Jeg intet paa Lammet kan skue, Som er jo af Kiærligheds Lue, I Stribler og Vunder forstukket, Som Himlen for mig har oplukket.

31. See stungne og saarede Fødder! Som hisset paa Golgatha bløder, De hviler nu trætte i Graven, Som vaandefuld gik udi Haven.

32. De ofte med kummerlig Møie Har vandret og ledet saa noie Om Syndre, som Hyrden ei kiendte, Men flux udi Synden bortrendte.

33. De Fødder, som hiin Synderinde Har kysset med Taarer paa Kinde, Dem hun haver sukkende favnet, De hende har trøstet og gavnet. Luc. 7, 50.

34. De Fødder, som gik saa sagtmodig Fra Staden til Golgatha blodig, Hvor Vunder dem smykker og pryder, Og dem, som dem favner, ret fryder.

35. Den sørgende Flok, som nu ligger Ved Fødderne stedse og tigger, Den dier den Himmelske Føde, Som Livet i dem kan forsøde.

36. Den favner den saarede Klippe, Som aldrig kan svige og glippe, Hvor Saligheds Strømme nedflyder Og trængende Hierter begyder. Ps. 78, 20.

37. De Fødder, som alle maa favne, Der evig ei Naade vil savne, De derfor saa blodig udspændes, At Syndre ved dennem skal kiendes.

38. Blant sørgende, kurrende Duer I Graven jeg Lammet nu skuer, Jeg favner den Skat, som i Live Min Brudgom og Mand vilde blive.

39. Hans Liig, som er svøbt i Linklæder, Jeg sætter mig ved her og græder; Jeg aldrig af Jorden har fundet En Rose saa yndig oprundet.

40. Kom Syndere! Kom Synderinder! I Graven en Brudgom j finder, Et Lam, som har endt sine Dage For Syndre med Møie og Plage.

41. Her hviler en Synderes Broder, Bekymredes Fader og Moder, Han mange har favnet og kysset, Og grædende Syndere tysset. Ebr. 2, 11. 18. Hos. 11, v. 3. 4. Luc. 15, 18. Es. 49, 15. Luc. 7, 13.

42. Her hviler den Kiærligheds Kilde, Hvis blodige Strømme her vilde Nu ledske de tørstige Hierter, Nu lindre Bekymredes Smerter.

43. Nu Graven hans Bolig er vorden, Som skabte først Himlen og Jorden, Den Brudgom, som her udi Tiden Sig skabte en Bruud udaf Siden. Eph. 5, v. 30.

44. Det Lam, som nu hviler saa rolig, Velsigner det Kammer og Bolig, Hvor Bruden nedlægger sin Hytte, Naar hun skal til Brudgommen flytte.

45. Til Støvet skal samles med Ære, For Thronen Guds Billede bære, I hvide og skinnende Klæder, Til Bryllup med Lammet fremtræder.

46. Mit eneste Liv udi Live! Din blegnende Skikkelse blive Mig stedse i Tiden i Minde, Thi derved jeg Kronen skal vinde.

47. Da skal jeg ret siunge med Glæde: Mig smykker dit blodige Klæde, Mig Lammet iførte i Haven, Paa Golgatha og udi Graven.

48. Hvor skal jeg da kysse og favne, I Himlen i Saligheds Havne, Min yndige, yndige Konge; Jeg ham vil Halleluja siunge.

49. En Sabbat da stille skal være Med Lammet og Bruden den kiære, En Sabbat, hvor Saliges Tunger Om Lammet og Vunder kun siunger. Ebr. 4, 9.

50. Mig længes med Taarer paa Kinder, At Tiden, som hastig forsvinder, Sig maatte saa stille hendrage, Alt mere til Bryllupets Dage.

51. Dog pryd mig saadan her i Tiden, At tvættet, eenfoldig og liden, i Lammets det Snee-hvide Klæde, Jeg hisset til Bryllup kan træde.

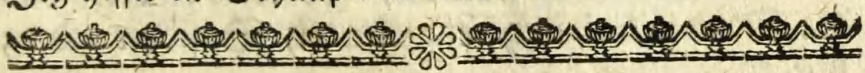

No. 48.

Mel. O kiære Siæl! frygt aldrig meer.

1.

I Brude-Skarer! følger med Vor Brudgom til hans Hvile-Sted! Hans Grav og korte Bolig, Hvor han nu stille bæres frem, Som havde før ei Huus og Hiem, Der hviler han nu rolig, Som tiente for os trolig. Matth. 8, 20. Es. 43, 24.

2. Hans Jammer-Dage endte sig Paa Korset med et Seier-Skrig, Da han Fuldbragt kan sige: Et Ord,

som Arme giver Fred, Et Ord, som Satan skielver ved; Guds Lam da døer tillige, Os skaffer Himmerige Joh. 19, 30.

3. Det Ord jeg jer vil nyne paa, Naar som min Tro skal Prøve staae For mine Siæle-Fiender, Ja og naar JEsus hemmelig Unddrager, skiuler sig for mig, Jeg mig til Korset vender, Med det Ord ham omspænder.

4. Naar Siæle-Nød anmælder sig Paa Syge-Sengen pludselig I Livets sidste Stunder, Fordi man Lammet ei har kiendt, Men Siæle-Hyrden Ryggen vendt, Sin Bøn man frit dog grunder Paa JEsu Blod og Vunder.

5 Thi er det kiæreste Guds Lam Vel værd, at vi geleider ham Hen til hans Sove-Kammer, Hvor han, som alting vel har giort, Og Syndre aabnet Himlens Port, Dem venligen annammer, Nu hviler af sin Jammer.

6. Din Brude-Flok da med dig gaaer, Og sørgende ved Graven staaer, De ind i Graven træder, O Lam! til dig, og skuer an, Hvordan du deres blodig Mand Der hviler i Liig-Klæder, De sidder ved og græder.

7. Du vandrer nu din sidste Gang, I Verden var dig Veien trang; Din første Seng og Leie Var Palter, Straae, en Krybbe haard, Nu er den i den sorte Jord, Dens Fælhed at udfeie, Den Livsens Soel maa eie.

8. O Himmel søde Jorde-Færd! Som at bivaane vel er værd, Et før paa Jorderige Et saadant Liig er baaret hen, Som han vor blodig Siæle-Ven, Vor Brudgom uden Lige, Som nu vil Afsked sige.

9. I Engle-Skarer! siger mig! Hvad tænker i i Himmerig? Den Jorden først har grundet, Den Him-

Himlenes Monarch og Gud, Som kiøbte med sit Blod en Bruud, I Døden nu er blundet, Har Sted i Jorden fundet.

10. Her hviler et formartret Lam, Som bar al Verdens Synd og Skam, Og derfor maatte bløde, Ja lide Trængsel, Møie, Had, Var sorrigfuld, og sielden glad, Til han paa Korset døde, Vor Soel og Morgenrøde.

11. Vi Hyrden følger da som Faar, Og ved hans Liig i Graven staaer Med Suk og Sorge-Tone, Vor Brudgom beder: Han os vil Med Ærens Smykke klæde, til Vi hist for Lammets Throne Ved ham faaer Livsens Krone.

12. Da Seierriig vor Brudgom skal Geleide os i Himlens Sal, For Fad'ren os bekiende, Hvor vi da rundt om Thronen staaer, Og siunger høit om Lammets Saar, Med Palmer udi Hænde, Som aldrig der faaer Ende.

No. 40.

Mel. Rind nu op i Jesu Navn.

1.

Naar jeg ud af Tiden gaaer, Og faaer Bud fra Himmerige, Jeg Farvel skal Verden sige, Gaaer jeg strax til JEsu Saar, Vandrer i mit Brude-Smykke, Lammets Blods Retfærdighed, Som et Himmelsk Gylden-Stykke, Ind i Himmelen med Fred.

2. Absolveret Hiertet er, Og min Regning reent clareret, Lammet har derpaa qviteret, Saa slet intet feiler her, Reise-Dragten er tilstede, Ydmyghedens skionne Krands, Lammets blodig Purpur-Klæde, Skinnende med Himmel-Glands.

3. Det, som Hiertet tænker paa, Og paa Reisen mig forsyner, Det, hvorom kun Tungen nyner, Er det Lam i Graven laae: Frydelig jeg da begynder Allerede Lammets Sang, Og mig til min Brudgom skynder, Gaaer min sidste Sabbaths-Gang.

4. Naar jeg skal i Graven gaae, Finder jeg mit Brude-Kammer Lutret fra al Nød og Jammer, Ved det Lam i Graven laae, Englene, min Brude-Skare, Hytten til sit Hvile-Sted Selv Geleider, og fra Fare Det bevarer der i Fred.

5. Lammet selv den Grav-Skrift giør: En benaadet Bruud og Synder Hviler her, en Bruud, jeg ynder, Og hvis Siæl kun mig tilhør, Ja en Bruud, som hist skal prange Med de hvide Klæder paa, Livsens Krone vist erlange, Englelig for Thronen staae.

6. Naar af Graven jeg opstaaer, Det som jeg da først mit Øie Fæster paa udi det Høie, Det er Lammets Sides Skaar, Som bestraaler alle slige, Som det har bestraalet her, Det mig rykker bort tillige Ind i Fredens Boliger. 1 Thes. 4, 16. 17. 14.

7. Bruden jubilerende Alle andre Ting forglemmer, Og sin Jubel-Sang istemmer, Om sit Lam og Vunderne: Tænk engang i Himmerige! Hvilken yndig Fryde-Klang! Naar den store Flok tillige Ret istemmer Lammets Sang.

8. Naar jeg da for Thronen staar, Det, hvorpaa jeg arme raaber: Er min Brudgoms Blode-Draaber, Kun for dem jeg Kronen faaer; Naade, Naade er det ene, Lammets dyre Blod og Sveed, Jeg og andre Naadens Grene Hisset at ophøie veed.

9. Amen! Ja Halleluja! Lammets Naade ogsaa bliver Det, som mig i Tiden giver Hvad mig hisset pryder da: Palme-Grene, Livsens Krone, Brude-Smyk,

Smykket hvid og rød, Sted for Lammts Stoel og Throne, Gav mig JEsu Blod og Død.

10. Amen! Ja Halleluja! Naar som jeg engang opstander, Jeg i Livsens Havne lander Hos min Brudgom Jehova, Thi jeg veed, at Lammet lever, Og paa Jordens Støv skal staae, Da mit Støv forklaret svever, Som i Gravens Bolig laae. Joh. 19, 25.26.27.

No. 50.

Om JEsu Opstandelse.

Mel. Af Høiheden oprunden er.

1.

See! Livsens Soel, Immanuel Oprinder nu for hver en Siæl, Som gaaer i Vantroes Mørke; Langfredag saae den blodrød ud, Men Paaske-Dag den Fredens Gud Opstod med Kraft og Styrke, Vor Ven, Igien, Fordum blodig, Munter, modig, Seier har vundet, Med sin Død har Døden bundet. Mal. 4, 2. 1 Cor. 15, 19. 20. 54. 55. 56. 57.

2. See! hvor han om til sine gaaer, Sit Seiers-Tegn, sin Sides Skaar Fremviser nu med Glæde, Den rette Plads for Syndere, Hvor Lægedom, Helbredelse, Et Hvile-Sted og Sæde, Enhver, Finder, Livsens søde Siæle-Føde, Som opliver, Og en salig Fred os giver. Joh. 20, 20. 27.

3. Den os til Døden havde kiær, Vor Siæle-Ven i Live er, Vil vi med ham skal leve, Som Børn her hos hans Side gaae, Som Brude hist for Thronen staae, Og for hans Aasyn sveve; Hvad før Os giør Vore Dage Fuld af Plage, De forsvinder, Nu da Naadens Soel oprinder. Joh. 14, 18. 19. Joh. 14, 2. 3.

4. Paa

4. Paa Paaske-Dag Guds Lam opstod, Som sig Langfredag slagte lod, Og blodte sig til døde, Da han i Graven hvilet har, Om Morgenen vi bliver vaer Den Himmel-Morgenrøde, Da end Duggen Af de Taarer, Lammet saarer, Perler-lige, Laae her paa vort Jorderige. Marc. 16, 1. 5. 6.

5. Saa grønnes Zion herligen Ved Livsens Soel paa Himmelen, Hvis Straaler hende giver En Himmel-Fryd, en salig Fred, En yndig Glands og Frugtbarhed, Opmuntrer og opliver, Hun her Voxer, Og udspirer, Naaden zirer Alle Stunder Hende, og de røde Vunder. Ps. 48, 3. 12. Es. 44, 3. 4.

6. Den Konge, som af Edom kom, Med Seiervinding, Herredom, I Blod-besprængte Klæder, Hans Rige yndig plantet staaer Nu ved hans dyre Blod og Saar, Ved slig Monarch sig glæder; Amen! Vor Ven Endnu lever, Zion svever Nu for Thronen, Og ved ham erlanger Kronen. Es. 63, 1. 2.

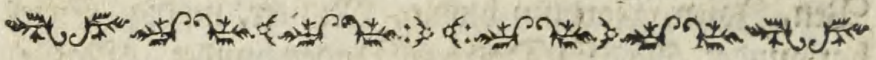

No. 51.

Mel. JEsu, Du min Glæde!

1.

Fredelige Konge! Du som Englers Tunge Udbasunede, Udi Krybbens Leie, Havde bragt til Veie Fred for Syndere, Fred, som kostede Dit Blod! Seer jeg nu dig selv bebude Fred for dine Brude. Luc. 2, 10. 11.

2. Du med Fredens Tanker Paa Guds Hierte banker I Gethsemane, Grædende med Sukke, At du kunde lukke Op for Syndere Den tillukte Himlens Dør, Samle dig en Flok tillige, Til dit Himmerige.

3. Med et ynksom Hierte, Fuld af Vee og Smerte, Op paa Golgatha Korset selv du flæber, Hvor vor Fred

du

du stræber At fuldbringe da; Hænger der forpiint, udstrakt, Til Fuldkommet du kan sige: Nød og Død maa vige.

4. Fredelig dit Øie, Træt af Graad og Møie, Du da lukker til, Ja dit Moder-Hierte, Ved et Spyd med Smerte, Ogsaa saares vil, Du med Fred i Graven gik, Træt af Suk og Sørge-Dage, Træt af Nød og Plage.

5. Udi Gravens Bolig Hviler du saa rolig, Sovende med Fred, Fra din Fødsels-Dage, Ufred, Nød og Plage Du for Syndre leed; Du med Fred igien opstod, Da dig ikke Gravens Leie Længere kan eie.

6. See! hvor Fredens Konge Nu med Mund og Tunge Selv forkynder Fred; Seiren han har vundet, Død og Diævel bundet, Med Frimodighed Han nu Fredens Budskab bær, Til enhver uddeler Gaver, Som selv intet haver. Joh. 20, 19. seq.

7. Glad og vel tilmode Han bebuder Naade For Bekymrede; Ingen han undtager, Tvertimod han klager Over Syndere, Som vil ei paa Fredens Vei Sig som Brude lade samle, Hen til Korsets Skamle.

8. Et staaer ham i Sinde: Hvordan han kan finde De Forvildede; Vandrer, beiler, kalder, Hver, som det bifalder, Viser Vunderne Og det store Sides Saar, Som det Sted, hvor han bevare Vil sin Brude-Skare. Joh. 20, 27. seq.

9. Fred til Brude-Gave, Fred for Høie, Lave, Fred for Lammets Brud, Den man høit bør agte, Fredens Fyrste bragte Med af Graven ud, Fred i hans Opstandelse, Under Seiers-Fane svever, Saa hans Flok nu lever. Joh. 20, 19. 20. 26.

6. Trolig han opleder Selv paa alle Steder Sine tabte Faar, Som ei Hyrden kiendte, Men ham Ryggen vendte, Udi Vantroe gaaer: Og, det første han

dem

dem seer, Hilser dem, og lader sige: Fred paa Jorderige. Joh. 20, 17.

11. Hyrden dem opsporger, De for Hyrden sørger, Inden Dørene, Hvor af Frygt for Fare, De indlukte vare: Andre vandrede, Paa en Vei med Suk og Sorg, Som Langfredags bitre Minde, Stod endnu i Sinde. Joh. 20, 19. Luc. 24, 13.

12. JEsus i det samme Kommer, vil anflamme Hierterne i Brand, Og dem foreholder Vantro, som forvolder, De ei tager an Skriften, som afmaler ham, Først som den der burde bløde, Saa opstaae fra Døde.

13. JEsu! Brudgom kiære! Maatte jeg kun være, Der i Selskab med, Vantro tit mig plager, Og mit Hierte drager Fra din søde Fred, Men, naar du mig tugter lidt, Med din søde Favn beskiemmer, Jeg en Brand fornemmer.

14. Den, som mine Sinde Ponser paa at finde, Tit ved Siden staaer, Sørge-Tonen hører Hiertet stille fører, Hen til Sidens Skaar, Jeg da maa beskiæmmet staae, Veed det Ene kun at sige: Du er uden Lige.

15. Tit mit Hierte brænder, Ogsaa, før jeg kiender, Din Nærværelse: Det, hvorpaa jeg nøie Fæster Troens Øie, Er kun Vunderne; Tit jeg heel forlegen gaaer, Veed ei selv, hvoraf mit Hierte Finder Længsels Smerte.

16. Men, naar du mig finder, Og mig lidt paaminder Om din Kiærlighed, Om mit Hiertes Vanken, Og din stille Banken, Om din Trofasthed, Hvormed du mig eftergaaer, Og opagter saare nøie, Maa jeg mig vel bøie.

17. Glædes-Taarer flyder, Tit, naar du udgyder Glædsens Olie, I mit knuste Hierte, Af din blodig

Smerte

Smerte I Gethsemane: Tvertimod, Dit usle Faar Søger Hytten, Sidens Hule, Naar du dig vil skiule.

18. Søde Fredens Fyrste! Lad da Hierter tørste, Ene efter dig, Efter dine Vunder, Alle Leve Stunder, Længes inderlig Efter din den søde Favn, Efter Huus og Hiem at eie, I dit Blod-Sveeds Leie.

19. Lad mig her i Live Ofte mig begive Op paa Golgatha! Derfra ned i Haven, Derfra ned i Graven, Og beskue da Dig for mig nu lidende, Dig nu Seierrig opstande, Ud af Dødens Lande.

20. Lær mig ret at trænge, Og bestandig hænge Ved Din Kors-Gestalt! At din Død og Smerte Bliver i mit Hierte Mig mit Et og Alt! Mig Mariæ Hierte giv! Som gaaer med forlegne Sinde, Til jeg dig kan finde. Joh. 20, 11. 13. 14. 15.

21. Lad mig alle Stunder Udi dine Vunder See mit Naadeval! Derved stille bøies, Inderlig fornøies, Til jeg hisset skal Udi min Opstandelse, Dig, O Seierrige Konge! Ret min Lov-Sang siunge. 1 Cor. 4, 13. 14. 15. 17.

No. 52.

Mel. Hiertelig mig nu længes.

1.

Bliv hos os! thi det stunder Nu snart mod Aftens Tid! Tilluk ei dine Vunder! Hvori du mild og bliid, I vores Leve-Dage, Et Hiem os givet har: Vil du dig nu unddrage, Dit Faar jo vildsom var. Luc. 24, 29.

2. Hvor

2. Hvor got er det at have Dig med, i hvor man gaaer, Du søde Himmel-Gave, Og i din Sides Saar, Sit Hvile-Sted at eie, Naar træt af Reisen vi Vort Bord, vor Seng og Leie, Vil rede derudi.

3. Her er' vi Pilegrime, Hvis Hytte tager af, Veed ei, hvad Dag og Time Vi vandre i vor Grav, Da vi i sær behøver dig hos os blivende, At Fienden os ei røver, Stort Skiul i Vunderne. Ebr. 11, 13.

4. Du dig har ladet kiende For os paa Golgatha, Da Piner uden Ende Dit Hierte klemte da, Den Tid i Dødens Smerte, Dit Lives Lys gik ud, Af Siden og dit Hierte, Du skabte dig en Brud.

5. Den Brud med Graad nu sukker, For Hendes Siæle-Ven, Som Gravens Sted tillukker, Hun gaaer til Graven hen: Den hende staaer i Sinde, For hende borte er, Sin Brudgom hun maa finde, I Dødens Boliger.

6. Hun Lammets kolde Lemmer Her favner græden-de, Sit knuste Hierte giemmer Udi Liig-Klæderne, Og i hans stungne Side Til Fred og Salvelse, Hun andet ei vil vide, End kysse Vunderne.

7. Nu da du Fredens Fyrste Af Graven selv opstod, For Bruden du mon tørste, Du kiøbte med dit Blod, Tilsidst du hende finder, Og faaer i Arme fat, Med Taarene paa Kinder For hendes Siæle-Skat.

8. Af Skriften du mon lære, Hvordan din Bryllups-Pragt Kun Vunder maatte være, En blodig Purpur-Dragt: Derved da Hiertet tændes Ret inderlig i Brand, Til af din Brud du kiendes, For hendes Gud og Mand. Luc. 24, 25. 26. 27.

9. Det Ene vi i Live Af dig vort Lam attraaer, Er,

at

at du vilde blive Hos os, som dine Faar, Helst siden vore Sinde, Ved din Nærværelse, Af Vunderne kan finde En saadan Salvelse.

10. Hvert Trin, som vi skal tage I Verden uden dig, Giør vore Leve-Dage Ikkun bedrøvelig, Naar Hiertet af din Naade, Og ved din Sides Saar, Sig ei vil lade raade, De vild i Mørke gaaer.

11. Vi kiender dig vor Broder! Dit ømme Hiertelag: Hvordan du som en Moder Os pleier Nat og Dag: Os undertiden kysser, Som Børn, dit Hiertes Lyst, Os grædende du tysser Ved dit det stungne Bryst.

12. Som Børn, ja ret som Duer, Vi da opammes der, Vort Naadeval indsuer, Vor Vugge Korset er, Jo mere vi da sover Udi din blodig Arm, Jo mindre Fienden vover Mod Børnene Allarm.

13. Thi lad dig overtale, Med din den søde Fred At blive, og afmale Din blodig Kiærlighed, Alt meer for vore Sinde, Til vi en stille Brand I Hiertet ret kan finde, Og kiende dig vor Mand.

14. Vi da i Naadens Dage, Ved din Nærværelse, En Naade-Strøm kan smage, Paa os nedflydende, Som meer og meer bepryder Os til vor Bryllups-Fest, Da vi den Naade nyder, At være hist din Giæst.

15. Ach! slip os ei vor Hyrde! Som dine usle Faar, Let selv vor Nød og Byrde! Følg med, i hvor vi gaaer! Nu i de sunde Dage, Nu og til Gravens Sted; Lad os bestandig smage Din Hyrde-Trofasthed.

No. 52.

Om JEsu Himmelfart.

Mel. Stille er min Siæl til Gud.

1.

Lammet triumpherende Op til Himlers Himle foer,
Hvor ham gratulerede Himmeriges Engle-Chor,
Med den Seiervinding, som Han nu med i Himlen kom.
Apostl. G. 1, 9.

2. Her en liden Skare saae Lammets sidste Henfarts-Sted, Tæt ved Haven, hvor han laae Fordum udi Blod og Sveed, Fred han lod paa denne Jord, Og med Fred til Himlen foer. Apostl. G. 1, 4. 8.

3. Han i Helligdommen gik Med sit Tegn, sit Sides Skaar, Og de Vunder, som han fik, Da man ham til Korset slaaer, Vore Navne, som gik fri, Er indgraven derudi. Ebr. 9, 24

4. Naar nu Lammet træder frem For sin Brud og Menighed, Viser han de Vunder Fem, Som han fik i Syndres Sted, Faderen sin egen Søn, Da antager og hans Bøn. Ebr. 10, 19. 20. 21. Ebr. 4, 14. 15.

5. Hvilken yndig Vunder-Mand, Hvilken Broder har jeg nu, Som min Sag kan tage an, Som mig komme vil ihu, Hisset udi Himlene Hos Gud Fader siddende. Ebr. 13, 8.

6. Da Guds Lam clareret fik Al min Jammer, Dom og Død, Han i Himlene indgik, Med det Fryde-

Skrig

Skrig udbrød: Syndre mine Brødre er, Himmeriges Arvinger. Rom. 8, 17.

7. Hvad dem før til Hindring var, Vantroe, Fiender, Synd og Nød Ganske jeg forsonet har, Med min bitre Korsets Død, See! jeg dem indskrevet bær Her udi mit Bryst i sær. 2 Mose B. 28, 9. 12.

8. Dermed hele Himmerig Sættes høit i Harmonie, Englers Harper rører sig, Stemmer alle eens deri: Lammet slagtet værdig er, At han ævig Prisen bær. Aab. 5, 12.

9. Derpaa kommer Skaren frem, Som har hvide Klæder paa, Kysser Lammets Vunder Fem, Vil saa gierne derved staae: Abraham, Propheterne, Som deri hensovede. Aab. 19, 6. 7. 8.

10. Alle hilser Vunderne Med ærbødig Kiærlighed, For hans Fødder bøiede, Kaster deres Kroner ned, Lammet dem som Brødre der, Hilser atter hver i sær. Aab, 4, 10.

11. Ja den Majestætisk Glands, Som af Lammets Vunder gaaer, Den indtager Sind og Sands, I det hele Himmel-Chor, deres Straaler herligen Skinner udi Himmelen.

12. Frydelig istemmes da, Med Triumph-Basuners Klang, Gloria, Halleluja! Og den søde Lammets Sang, Hvorved hele Helvede Hyle maa med Bævelse. Aab. 14, 1. 2. 3. 4.

13. Ligesaa paa Jorderig Høres Turtel-Duens Sang, Som i Klipperne nu sig Skiule kan for Løvens Gang, Inden for hun kurrende Siunger og om Vunderne. Høis. 2, 12. 14.

14. Men hvor blev dog Helvede Sat udi Forskrækkelse, Om nu alle Syndere Kiendte, priste Vunderne; Da en Jubel-Fest igien Derved blev i Himmelen. Es. 14, 7. 9. Luc. 15.

15. Fienden alt har tabt sin Sag, Syndre deres vunden har, Lammet paa sin Bryllups-Dag Syndres Ven og Megler var, Vi mod Himmelen nu kan See med Fryd, Der er vor Mand. 1 Cor. 15, 55. 1 Tim. 1, 15.

16. Ach! min Broder, Kiød og Blod, Sidder nu paa Thronen der, Han mig nu har skaffet Lod Udi Fredens Boliger, Seer sin Lyst paa Syndere, Som har Hiem i Vunderne.

17. Sicæle-Mand! et Længsels Blik Tit til dig jeg sender hen, Var fornøiet, om jeg fik Bud fra dig fra Himmelen, At jeg skulde reise snart, Holde og min Himmelfart.

18. Ach! det første jeg dig seer, Jeg om Halsen falder dig, Her paa Golgatha det skeer: Hisset skal det vise sig, Om der er i Hiertet Brand, Hvem der er min Gud og Mand.

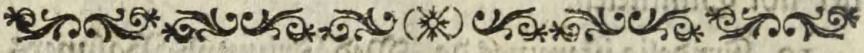

No. 53.

Mel. Wohl Dir! Du hast es gut.

1.

Kom Zion! see nu, hvor Din Konge, Gud og Hoved, Som haver sig trolovet Med dig paa denne Jord, Nu op til Himlen foer, :,: Tænk ei! Han borte bliver, Nei han igien dig giver Sin søde Hellig Aand,

Der

Der tager dig ved Haand, Veileder til Guds Rige, Hvor trøstig du skal sige: Mig JEsus ved sit Blod, Selv Himmelen oplod. Joh. 14, 18. 16, 17. Apostl. Gierning. 1, 8.

2. Guds Lam kom til os ned Med Englers Fryde-Toner, Som priste vor Forsoner, Hans Himmelsøde Fred, Som blev vor Salighed, :,: Da han nu op vil stige Udi sit Himmerige, En Flok af Engle-Chor Ham udi møde gaaer; Med Fredens søde Læber Han os i Hiertet stræber At skrive ind den Fred, Han bragte til os ned. Luc. 2, 13. 14. Joh. 14, 27.

3. Jeg dig til Afskeed da Et Kys, mit Lam, vil give, Som kan min Siæl oplive, Før du skal gaae herfra, Jeg staaer paa Golgatha, :,: Og seer udi det Høie, Hvor du dig vil forføie Med Due-Vinger paa, Jeg dig vil eftergaae, Ved dine Fødder hænge, Og giennem Skyen trænge, Hvor jeg i Himmelen Vil siunge om min Ven. Apostl. G. 1, 9. 10.

4. O min Immanuel! Du nu blant Cherubiner, Blant Engler, Seraphiner, Dog tænker paa min Siæl, At det kan gaae den vel, :,: Du sidder nu paa Thronen, Har mig forhvervet Kronen, En Himmelsk Snee-hvid Pragt, Som er til mig henlagt: Hvor vil mit Hierte frydes, Naar jeg skal dermed prydes, Istemme frydelig Min Jubel-Sang om dig.

5. Amen! Halleluja! Med Fryd i Himmerige Jeg Lammets Brud kan stige, Amen! Halleluja! Jeg møder JEsum da, :,: Naar Himmel, Jord gaaer under, Og jeg seer Lammets Vunder, Saa gaaer jeg siungende Ved dem i Himlene, Naar jeg her gaaer i Graven, Gaaer Siælen ind i Haven, Hvorfra den møder dig, Mit Lam, i Himmerig. Høis. 6, 2. 3.

No. 54.

Tvende Pindse-Psalmer.

Om den Hellig Aands Trofasthed i at forklare JEsum.

Mel. Fader vor udi Himmerig.

1.

Hvor glemte vi dog snart vor Mand, Om ei hans Aand tog sig os an, Og viste vor Fordærvelse, Og dernæst hen til Vunderne: Vi gierne blev udi vor Nød, Skiønt JEsus selv for os var død. Ps. 106, 21. Es. 17, 10. Jer. 2, 32. 5 Mose B. 32, 18. Joh. 16, 7. 8. 9. 10. 11. 13. 14.

2. Skiønt ynkelig han sveedte Blod, Og sig paa Korset slagte lod, Ja med os i vor Daab indgaaer En Naade-Pagt, som fast bestaaer, Vi glemmer dog saasnart vor Ven, Og løber bort fra ham igien. 1 Petr. 3, 21.

3. Vor onde og Tro-løse Art Henriver os fra ham saasnart De Ting, som tiener til vor Fred, Hos os saa let ei finder Sted: Han raaber, kalder Moderlig, De fleste viser ham fra sig. Luc. 19, 42. Apostl. Giern. 24, 25.

4. Tænk dog! hvor død og kold man er, Saa tit ved JEsu Lidelser Man høre kan om Vunderne Foruden mindste Følelse: Ach laae vi ham ei mere paa, Da maatte vi forlorne gaae. Es. 5, 1. 2. 3. 4.

5. For os vor blodig Frelsermand Paa Korset gierne hænge kan, Nu blødende, nu blegnende, Der

rører

rører ikke Hierterne, Lad ham kun døe og hænge der, Man dog hans Korses Fiende er. Philip. 3, 18.

6. O Jammer! saadan løber man Saa blind udi sin Synde-Stand, En Pagt med Helvede man giør, Og Døden, at man dem tilhør, Guds Lam med strakte Arme staaer, Man trodsig, fræk forbi Ham gaaer. Es. 28, 15. Matth. 27. 30.

7. Ja tit bestaaer vor Christendom, Naar paa det høieste den kom, I tomme Ord, en Livløs Snak, Der har Guds Lam af os den Tak, Han faaer for sine Lidelser, Vi Synden dog vil have kiær. 1 Tim. 1, 6. 1 Tim. 6, 20. Es. 29, 13.

8. O grusom Syn! naar som man seer Den Hierte-Sorrig JEsum skeer, med Fiendskab og Bespottelse Man stormer ind mod Himlene, Som Helved', Dom og Evighed Var aldrig til, og havde Sted.

9. Dog tænker JEsus kiærlig paa, Han slig en Spottere kan faae, Og efter de Gienstridige Han vidt udstrækker Armene, Hvad Time de vil komme, faaer De alt forladt udi hans Saar. Es. 65, 2. 3. 4. Es. 1, 18.

10. Mon nogen før paa Jorderig Har seet et Syn saa græsselig? Man spytter ad det Korses Ord, Guds Søn, som kom paa denne Jord, Et yndigt Noer, en blodig Mand, Som gierne hver vil tage an.

11. Tit lader det vel ligesom, At Jesu Hyrde-Stemme kom I Hiertet noget lidet ind, Og bøiede det stolte Sind, Men frem man og tilbage gaaer, Indtil man sligt af Tanker faaer. Apost. Gierning. 26, 28.

12. Men ach! hvor maa man skamfuld staae, Naar man vil ogsaa tænke paa: I samme Sole laae jeg med, Da Jesus mig tilbød sin Fred, Og før hans Aand fik Hiertet fat, Og førte ud af Dødens Nat.

13. Den Talsmand JEsus sendte ned Mig at tilbyde Salighed, Hans Hellig Aand tit bankte paa, Og søgte Plads hos mig at faae, Jeg lod ham gaae i mange Aar, Før Hiertet ret opvakt han faaer.

14. Da endelig det dertil kom, Jeg saae min store Fattigdom, Og han mig søgte kun at faae Til skyldig for Guds Lam at staae, Og komme udi ham til Fred, Frembrød min Egensindighed.

15. Til gode Ord jeg sagde Nei, Jeg vilde selv en anden Vei, Guds Aand mig viste immer paa: Jeg maatte Alt af Naade faae, Jeg absolut for Himmelen Dog vilde give lidt igien.

16. Nu bød jeg mine Taarer frem, Nu mine Bønner, om han dem Som gyldig ei vil tage an, Saa samler jeg alt, hvad jeg kan, Af alt det Gode, jeg har giort, Dermed bestormer Himlens Port.

17. Men ach! Hans Moder-Trofasthed Blev des uagtet stedse ved, Mig paa den sande Punkt at faae, I Ydmyghedens Dal at gaae Op paa den banet Korses Plan, Hvor Jesus tager Syndre an.

19. Da endelig den Dag frembrød, Jeg fik en Plads i Lammets Skiød, Og blev blant de Umyndige, Som diede af Vunderne, Da takkede jeg først Guds Aand, Som dertil tog mig selv ved Haand.

20. Nu veed jeg, hvor jeg har mit Hiem, I Lammets søde Vunder Fem, Jeg veed og, hvo min Moder er, Den søde Hellig Aand i sær, Jeg veed, og at

han

han trolig gaaer, Og leder om hver vantro Faar. Hois. 3, 4.

20. Hvor gierne saae han Lærerne For ham oplukke Hierterne, Med Naadens Dug og Olie, Han dem da villig salvede, At JEsus selv dem vigtig blev, Og de for andre ham beskrev. Es. 32, 6. Ezech 34, 2. 3. 4. 10. 2c. Mich. 3, 5. 11. Zach. 11, 16. 17. Matth. 7, v. 15. 23, 13.

21. Ach Zion! hvor var du i Flor, Om dine Vægtere, som staaer Paa Dine Mure, vidnede For dig om Blod og Vunderne: Tænk dog, hvor vil det gaae engang, Kan du ei siunge Lammets Sang. Es. 62, v. 6. 1 Cor. 1, 23. 1 Joh. 4, 1. 2. 3. Aab. 14, 3.

22. Den Guddoms Ild og Lue, som Paa hine Tolv Apostler kom, Endnu det Hierte tænder an, Som gierne vil, men ikke kan, Hvis Hoved-Sag i Grunden er At vidne om Guds Lam i sær. Apostl. Gier. 2, 3. 4. Joel. 3, 1.

23. Hvor ynkelig er det at see En Lærer med Tilhørere, For deres Fiendskab mod Guds Søn Skal Helved-Pølen faae til Løn, I Steden for de kunde faae En Krone, som i Himlen laae. Ezech. 3, 17. 18. Ezech. 33, 7. 8. 2 Tim. 4, 8.

24. Ach! Hellig Aand! ach! hold du mig Ved JEsu Vunder idelig! Mig børenlig med Lammet giør, Som gierne om dets Vunder hør, Som bøiet i mit Kald fremgaaer, Og vidner simpel om dets Saar.

25. Tak! fordi du mig viset har, At udi JEsu Perlen var, Ach lad mig den ei tabe her! Men agte høit og have kiær, Til dig jeg for din Møie kan Ophøie hisset med min Mand.

No. 55.

Mel. Fra Himmelen høit komme vi nu her.

1.

O Hellig Aand! Trofaste Gud! Dann' mig til Lammets dyre Brud! Du mig fra Ligegyldighed Bevare i din søde Fred.

2. Leed Hiertet i de Kamre ind! Hvor Brudgommen min Siæl og Sind Med hans det Naade raabend' Blod Forfrisker udi Livsens Flod. Es 26, 20. Høis. 1, 3.

3. Ach! skal jeg være Lammets Brud, Maa jeg jo ganske føres ud Fra alt mit Eget, At jeg maa I hans Retfærdighed fremgaae.

4. Giv mig et stille Lamme-Sind, Som paa det Ene legger Vind, Min Brudgom her at være tro, Og hvile i hans Skiød i Ro.

5. Din Ild udi min Siæl antænd, At jeg min blodig Siæle-Ven Et lidet Lyst-Spil være maa, Fornøiet ved hans Side gaae.

6. Som ligger smukt ved Lammets Bryst, Ret som et Barn med Fryd og Lyst, Som stille ind til Hiertet gaaer, Og ponser der paa dette Saar. 2 Kong. 4, 34. Matth. 23, 37. Høis. 11, 3.

7. Som hist og her med Bøielse, Beskuer, elsker Vunderne, Og undertiden Lammet spør, Om de ham eller mig tilhør.

8. Som

8. Som i sit Brude-Kammer gaaer, I Sidens det Blodrøde Skaar, Og sporger kigende der frem: Lam! hvor er vel nu Brudens Hiem? Høis. 6, 9. 10.

9. Hun er udi det Inderste, Der sidder hun blant Duerne, Hvor Lammet selv saa blegnende Indforte mig sin Venneste. Høis. 1, 3.

10. Skal jeg nu elske saa min Mand, Saa kommer det paa dig jo an, O Hellig Aand! Ach! viis mig da Min Brude-Sal paa Golgatha.

Han kysse mig med sin Munds Kys. Høis. 1, v. 1 Hans venstre Haand være under mit Hoved, og Hans Høire Haand omfavne mig Amen. Høis. 8, 3.

Regi-

Register.

A.

Ach Himmelhøie JEsu Naade! For Pag. 109
Ach hvor skal jeg finde den, som mig 10
Ach sødeste Immanuel! Hvad kunde jeg 16

B.

Bliv hos os! thi det stunder Nu snart 127

D.

Dybe Suk til Himmerige Du, min 48

E.

Efter Eet jeg kaster Øie Ind udi 56
Elsk du Verden, Hvad du vil! 76
Elsker! ach elsker den blodige Mand! 77
Et Syn jeg uden Lige Paa Golgatha 89

F.

Forsoner og Forløser! Livsaligste 59
Fra Slangen Synden til os kom, 5
Fredelige Konge! Du som Englers Tunge 124

H.

Halleluja, Du lille Noer! Velkommen 23
Himmelsøde Lyst! Ved det stungne Bryst 85
Hvad er det for en Fryde-Tone, Der 31
Hvad er det for Toner Jeg fra min 103

Hvad

Register.

Hvad giør, at Hiertet kraftig Bestandig 61
Hvad mener du vel! Naar hisset 15
Hvo glemte vi dog snart vor Mand 134
Hvo vil see en usel Fange! Som i Lænker 57
Hvor fandt du Vei til Himmerig 91
Hører I Syndre paa Jorderigs Klode! 37

J.

I Brude-Skarer! følger med Vor Brudgom 119
I denne vor Saligheds blomstrende Tid, 17
Jeg Lammet i mit Hierte har, jeg 51
I JEsu Navn! Vor Friheds Budskab skeer 36
I JEsu Pagtes Blod Er en Livsens Flod 35
I JEsu Purpur-Saft, som Blomstrene 51
Intet Offer mere gielder, Nu da 84
Jorderige kom at skue! Hvordan 101

K.

Kom kiære Hierte her og see! Et Syn 46
Kom, Zion, see nu, hvor din Konge, 132
Kunde jeg mit Hierte male, Som 110

L.

Lad Vantro ei mere mig plage 112
Lam og Brudgom! Jeg Din Due, 48
Lammets Rosenrøde Kinder, Lammets blege 67
Lammet triumpherende Op til 130
Ligger jeg alene, vil ei nogen tiene 20

M.

Min Brudgom han er hvid og rød 68
Mit eneste Liv udi Live, Som vilde min 114

N.

Naar jeg ud af Tiden gaaer, Og faaer Bud 121

O.

O Hellig Aand! Trofaste Gud! 138
O lille Barn i Kludene, Min Skaber 16

O meer-

O meer' end Himmelglæde! Jeg Brud hos 13
O søde Gud og Frelsere! Min Brudgom 28
O salige Spor! hvo stille i Aanden 12
O søde Vei til Himmerige! Vor Skaber 32
O yndige Gethsemane! O yndig Lam! 49

P.

Prøv Siæl! hvad er din Lyst Meest til 40

S.

Saa er da nu min Siæle-Ven Paa 113
Saa skal nu Syndefaldets Dom 98
See! hvor Guds Lam nu sjungende gaaer 53
See! Livsens Soel, Immanuel 123
See Zions Konge kommer her I sine 106

V.

Vor Siæle-Føde, som vi nyde 97
Vor Vei til Himmerige Vi stille 65

Imprimatur,

In Fidem Protocolli Facultatis Theologicæ

JOH. OTH. BANG. Dr.

Imprimatur.

In Fidem Protocolli Facultatis Theologicæ

JOH. GTH. BANG. Dr.

Trykfeil:

Pag. 5 No. 1. 2 v. 2 Lin. Besprængde, l. Besprængt.
" 6 6 v. 3 Lin. Kirkens Dør, l. Arkens Dør.
" 8 v. 16, 3 Lin. i Steden for Kuldene, læs Kludene.
" 9 v. 22, 2 Lin. Syndens Ven i Steden for Syndres Ven.
" 9 v. 23, 1 Lin. Ach Synder kommer, i Steden for Syndre kommer.
" 10 v. 27, 3 Lin. Han haver Synder kier, i Steden for Syndre kier.
" 12 No. 3. 5 v. 2 Lin. Tarer, l. Taarer.
" 14 6 v. 4 Lin. ov, l. og.
" 14 9 v. 1 Lin. Enhver som, l. Enhver mig.
" 16 No. 6. 1 v. 3. Lin. Synders Ven, l. Syndres Ven.
" 16 2 v. 2 Lin. Ydmygheds, l. Ydmyghedens.
" 18 7 v. 4 Lin. Til Synder, l. til Syndre.
" 24 3 v. 1 Lin. Det os Livsens, l. Det os det Livsens.
" 24 6 v. 1 Lin. Synders Ven, l. Syndres Ven.
" 29 v. 5, 2 Lin. Synder giver, l. Syndre giver.
" 31 No. 12. 2 v. 2 Lin. Stunden, l. Grunden.
" 37 No. 16. 2 v. 5 Lin. Børstolperne, l. Dørstolperne.
" 38 4 v. 4 Lin. man har hver, l. man hør hver.
" 41 3 v. 3 Lin. Verdens Skye, l. Vredens skye.
" 41 9 v. 2 Lin. Verden bryder, l. Vreden bryder.
" 57 6 v. 3 Lin. Martyr, l. Marter.
" 84 No. 34. 4 v. 2 Lin. Herlighed, l. Hellighed.
" 88 35 v. 3 Lin. Freisermand, l. Frelsermand.
" 98 7 v. 2 Lin. Ham hiem, l. har hiem.
" 128 3 v. 4 Lin. Stort Skiul, l. Vort Skiul.

Register.

Seite. 5 Zeile. 1, 2 u. 2 Zeile. Schlafrocke, l. Schlafrocke.
= 6 u. 2 Zeile. Schwing Deck l. Schwing Deck.
= 8 u. 16, 3 Zeile. l. Gerbera für Sonnenblume, lies Flubrane.
= 9 u. 22, 2 Zeile. Gunbere Wurz Gedecken für Gunbere Wurz.
= 9 u. 23, 1 Zeile. Zwey Gunbere Sommer, l. Stecken für Gunbere Sommer.
= 10 u. 27, 3 Zeile. Zwey Gunbere Eier, l. Stecken für Gunbere Eier.
= 12 Zeile. 3, 7 u. 6 Zeile. Saure, l. Sauere.
= 14 u. 4 u. 4 Zeile. ug, l. ug.
= 14 u. 9 u. 1 Zeile. Gubere Jeun, l. Gubere unia.
= 16 Zeile. 6, 1 u. 3 Zeile. Gunbere Zeen, l. Gunbere Zeen.
= 16 u. 2 u. 2 Zeile. Zunbybeche, l. Zunbybeche.
= 18 7 u. 4 Zeile. Zil Gunbere, l. zil Gunbere.
= 24 3 u. 1 Zeile. Der ye Zinbeck, l. Der ob ber Zinbeck.
= 24 u. 4 Zeile. Gunbere Zeen, l. Gunbere Zeen.
= 29 u. 5, 2 Zeile. Gubere ulsere, l. Gubere ulsere.
= 31 Zeile. 2, 2 u. 2 Zeile. Tunbeen, l. Grunbeen.
= 37 Zeile. 16, 2 u. 5 Zeile. Surfulperere, l. Surfulperere.
= 38 4 u. 4 Zeile. Zwan Zuer bucer, l. zwan Zuer bucer.
= 41 3 u. 3 Zeile. Zerbeuß Zbe, l. Zerbeuß Zbe.
= 41 2 u. 2 Zeile. Zerbeen Zinbere, l. Zerbeen Zinbere.
= 57 2 u. 2 Zeile. Zarrer, l. Zarrer.
= 84 Zeile. 3 4 u. 4 u. 2 Zeile. Zerinbeb, l. Zerlinbeb.
= 88 35 u. 3 Zeile. Zerelermunb, l. Zerelermunb.
= 98 7 u. 2 Zeile. Zum Zieen, l. Zur Zieen.
= 128 3 u. 4 Zeile. Gleer Gilul, l. Zeer Gilul.